

mihail bica

Lerbar

mihail
bica

Ierbar

MIHAIL BICA

Debut editorial:

- *Clepsidra spartă – haiku-uri (plachetă)*, Editura Ambasador, Târgu-Mureș, 1999.

Publică:

- *Rănilă tăcerii (haiku-uri și poeme în versuri albe)*, Editura Nigredo, Arad, 2007.
- *Nori în derivă (proză scurtă)*, Editura Nigredo, Arad, 2009.
- *Jurnal silvestru în fărâme*, Editura Mark House, Gheorgheni, 2011

Prezent în antologii:

- *Antologia de haiku* — Constanța, 2001.
- *Bucurii efemere* — Târgu-Mureș, 2002.
- *Aromă de nea* — Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2003.
- *Salutându-l pe Basho* — Cartea Festivalului Mondial de haiku, Mamaia, 2005, Editura Boldăș, Constanța.
- *Antologia de poezie și comentarii* — Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iași, 2008.
- *Antologia vinovatelor plăceri (vol. I)* — Asociația Culturală Maria Domina, București, 2010.

© Autorul, 2012

ISBN 978-973-647-862-8

*MIHAIL
BICA*

I E R B A R

EDITURA NAPOCA STAR
Cluj-Napoca, 2012

*„La urma urmei, nu mi-am pierdut
timpul, m-am vândut și eu, ca orișicare, în
acest univers aberant.”*

(Cioran)

Argument

Scriu rânduri și gânduri răsărite din mintea-mi neliniștită și inima-mi îngrijorată, epuizate de nevroza modernității și de bizareriile acestor vremuri nefirești.

Scriu, fără orgolii literare, despre stări de suflet, contrarietăți, neliniști și speranțe...

Nu pot să scriu direct la calculator, modalitatea aceasta îmi creează senzația de hău, de așezare pe o margine de prăpastie.

Așa încât, pentru a-mi înlătura sentimentul de amețală, de privire în neant, parcurg o etapă intermediară: cea a scrierii pe hârtie.

Scriu pentru a-mi menține o legătură spirituală cu limba română, cu trăirile care mă încearcă, pentru a mă elucida, pentru a-mi exercita inteligența și să-mi exerseze stilul, pentru a fugi de realitatea anevoioasă și bizară – scriu pentru a mă lămuri pe mine însumi. Dar, de cele mai multe ori, recurg la scris pentru a mă degaja de o povară sufletească, pentru a uita de prea multele mizerii și meschinării.

Scrisul meu e o neliniște, o frământare, o nemulțumire continuă, aproape sufocantă; este o dureroasă căutare a propriului meu suflet, o vie dorință de întâlnire și de comunicare cu el, întru liniștire și împăcare.

Această îndeletnicire îmi prilejuiește posibilitatea, șansa, de a putea sta de vorbă, poate, cu personaje care vor urma să se ivească într-un timp mai mult sau mai puțin îndepărtat...

Din nemărginirea de lacrimi și suferințe ale omului, din lumea noastră atât de tulburată și divizată, încerc – fie și prin acest mod – să dobândesc niscaiva alinare și speranță.

Caut să arunc peste bord toate ideile preconcepute, pentru a putea deveni mai liber, mai ușor...

Apoi, citesc – ca să am ce uita!

Și încă mai scriu pentru a fi mai puțin singur decât sunt, deși această îndeletnicire este cea mai solitară dintre toate...

Scriu pentru a-mi nota clipe și stări, plăcute sau mai puțin, dar și pentru a putea savura mai bine frumusețea naturii.

Cu fiecare carte tipărită, intimitatea vieții mele este pusă în vitrină, pereții odăii în care viețuiesc devin mai transparenți...

Mă simt privit, studiat, cântărit.

Cu toate astea, continui să scriu...

rătăcitor în timp

„Dacă nu copilăria, ce era atunci, iar astăzi nu e?”

(S.-J. Perse: Poeme, Spre a serba copilăria – III)

I

*Caut acele împrejurări în care să pot viețui împăcat, în
absența durerii, acele ore și zile suportabile care să treacă pe furiș,
în care*

*Nici durerea, nici plăcerea nu vociferează, când totul se
manifestă în șoapte strecurându-se tiptil.*

Dar, nici aceste perioade nu-mi surâd

Dacă ele sunt prea îndelungi.

*Așa încât, caut cu zel refugii în plăceri nu foarte imaculate,
ori dacă nu,*

Atunci în suferințe...

*dintr-o nișă
un orologiu bate
ora inexact*

II

În sfârșit!...

*Văd vântul în timp ce caligrafiază slove mirifice pe oglinda
lacului...*

*Apoi... nedumerit... nimic nemaipricepând... întreb tăcerea
mușchiului cel verde, ascult susurul izvorului și, iarăși, șuierul
vântului...*

Răspunsul?

... O frunză arămie picată-n iarba verde.

*arbori golași –
pe-un fir de paing
se leagănă frunza*

III

Nu mă pot complace în traiul plat, fără izbucniri de sentimente puternice, năvalnice, cu licăriri de senzații tari.

Nu mă pot obișnui cu tihna și cu optimismul găunos al omului mediocru, insensibil la tarele acestor vremuri.

În chilia mea îmi trăiesc zilele ușor monotone, fade, într-un fel izolat și însingurat, însă cu posibilități imediate de conectare la lume.

Mă cufund în cărți, prietenele mele de nădejde de o viață, precum și în consemnările din feluritele caiete cuprinzând gânduri și, adeseori, chinuri ale unui om însingurat, mirat și frământat de mizeriile cele multe ale acestei lumi, chinuit de prea multele întrebări fără răspunsuri ale vieții omenești.

Stau în solitudine, ore, zile, săptămâni, sorbind cu lăcomie și încântare din ceașca cu sentimentul de singurătate și melancolie...

Savurez, apoi, prin micile-mi expediții la Bucin, parada naturii în diversele ei ipostaze: văduvită de frunze, copleșită de albul omătului, cuprinsă de fiorii învierii sub avalanșa de flori și de tril de păsări, toropită de zăpușeala din luna lui cuptor, melancolică și îmbujorată, palidă ori învăluită de frenezie în perioada despuierii.

*pe bradul uscat
doar vâscul mai e verde –
ninge viscolit*

IV

Zilele trec aparent monotone, aproape pierdute, fără a-mi mai oferi daruri, nici cutremurări.

Ele vin și pleacă cu mine rătăcind prin ele...

Vin și trec cu mine, prin mine, peste mine, serbede, apăsătoare, doar din când în când lăsându-mă să-l întrevăd, prin ferestre spălăcite, pe Dumnezeu îngrijorat:

„– Oameni, oameni, ce-ați ajuns?...”

Fiare hămesite, niciodată sătule, devoratoare de suflete, chinuite în aste vremuri sleite de spirit.

Bucuria voastră este jalea mea, fiindcă v-ați mutat în toate cămarile intime ale sufletului meu pe care-l devorați în orgii continue zgomotoase, nerușinate.

Eu nu pot împărtăși bucuriile voastre impregnate de sânge și de lacrimi amestecate diabolic cu răsetele și jubیلările voastre nemernice.”

*între fulger și tunet
șoptesc un bun-rămas –
apoi aversa*

V

Bucuriile mele au rămas doar cele din mine, mai mult închipuite, născocite – numai pentru a mai putea făuri din ele punți pentru o altă zi în care să vă nutresc nesațul orgiastic, deșănțat.

Acesta sunt eu, acesta trebuie să fiu eu oare?!...

*în umbra stejarului
strălucește singur
ghiocelul*

VI

Trec prin lume, și prin voi, eu, biet hoinar în lumea voastră care mi-e străină și-n care nu-mi mai găsesc nici hrană, nici aer, nici sălaș.

În lumea voastră mult prea zgomotoasă eu îmi caut odihna ațintindu-mi privirile, tot mai des, pe-un zid dărăpănat, din bolovani de râu, încărcat de iederă și de mușchi verde catifelat; un zid care desparte simbolic un spital și-un supermarket între care, pe o potecă îngustă e un du-te-vino, zi și noapte, de umbre peste care ziua croncănesc nevăzuții corbi, iar noaptea se aud bufnițe țipând sinistru, sfâșietor.

*noapte de mai –
parfumul liliacului
îmi e lumina*

VII

Merg pe strada desfundată pe care animale neștiute trec în goană nebună, venind de nu se știe unde, îndreptându-se... cine știe unde...

În goana lor zgomotoasă și infernală mă stropesc cu mizerii aduse din locuri dubioase, în urma lor rămânând un aer insuportabil, îmbâcsit, otrăvitor, ucigător.

Dar ele aleargă, gonesc nealungate, doar dintr-o poruncă diabolică din ființa lor izvodită, vizibilă din privirile lor ciudate, infatuate, nepământene.

*atât de singur –
o rază de soare
îmi naște umbra*

VIII

... *Noruaie, mirosuri fetide, băltoace tulburi și zgomote infernale.*

Ziua – croncănit de corbi, nevăzuți, noaptea – vaiete de bufnițe contopite perfect cu bezna.

Și peste toate astea – tristețea imensei zădărnicii!

Zădărnicii?...

O tristețe copleșitoare, învăluitoare, asfixiantă, fără nicio porțiță de ieșire.

*după furtună –
în băltoaca tulbure
un colț de cer pur*

IX

Stau în noroiul rece și abia când răcoarea ajunge până sub genunchi observ că mă aflu într-o mlaștină fetidă în care viețuitoare acvatice ciudate, stau apatic; printre acestea alunecă o mulțime de broaște hidoase, cu ochii bulbucați, orăcâind cu privirea ațintită asupra-mi ca niște căței de pază ai tenebrelor și ai mirosurilor infecte, în care: persistă, se complăce să mai rămână, să mai aștepte un... intrus!

*aversă de mai –
pe șuvoiul de noroi
petale de măr*

X

Groaza și tristețea îmi sunt alinate, aducându-mi înseninarea, de un licăr nemaivăzut vreodată de un ochi omenesc, o lucire neînchipuit de frumoasă, venită din interiorul meu exact atunci când mlaștina în care zac mă cuprinde mai sus de șolduri, crezând că mă cufund.

Sub piciorul stâng, apoi sub braț, simt o apăsare de jos care mă scoate la liman într-o poiană cu iarba înfiorată de lumină și de cântecul greierilor...

*între cerul siniliu
și firul ierbii –
trilul ciocârliei*

XI

Pornesc pe o dără argintie, lăsată de un melc turbat în astă-pădure de salcâm...

Atent sunt să nu tulbur concertul, să nu strivesc stele din iarba luminișurilor. Pășesc desculț prin iarba catifelată, îndepărtându-mă de mlaștina în care broaște neliniștite,

Hidoase și invidioase rivalizează cu minunatul concert al greierilor pitiți sub firele de iarbă înrourate. Calc însingurat și dezorientat în întunericul sonor, îndreptându-mă către o țință nedefinită.

Îmi amintesc că am mai fost pe acest imaș, într-un amurg târziu... între două anotimpuri... împins de idealuri năruite, decepții copleșitoare, gânduri apăsătoare.

*livada pustie –
prin cochilii fără melci
șuieră vântul*

XII

„Ploua în golurile dintre ramuri...”

(T. Arghezi)

*Pe-atunci greierii nu cântau și nici roua nu strălucea pe firul
de iarbă...*

Doar cucul se-auzea... cântând – tot mai departe...

*Și dintr-o dată: o ploaie torențială cuprinse plaiul
alungându-mă de pe imaș, adăpostindu-mă de șuvoaiele venite
nervos și vertical,*

*Sub malul scobit al pârâului Bucin, mărginit de anini cu
rădăcinile dezgolate.*

*din nou foamete –
în pânza de păianjen
doar stropi de rouă*

XIII

... Dar iată că ploaia trece!

*O sete cotropitoare mă-împinge către o casă părăsită în al
cărei beci, într-un ungher întunecos și împăienjenit am găsit o sticlă
în care mă aștepta, de cine știe câți ani, o licoare neagră-roșiatică:
un vin aromat, curat, cu arome de iarbă, mușchi verde, arbore,
pământ, de flori de câmp și de alune, de zmeură anghinare și mure...*

*Fără să îl gust, un gând de recunoștință îl îndrept către acea
ființă, necunoscută mie, care s-a gândit, iată, la mine, în chip
dezinteresat, lăsându-mi darul lui vegetal sub formă de licoare
stoarsă din poame coapte culese de pe dealuri înverzite și din
păduri,*

Fructe cu boabe negre, dulci, aromate, pârguite, culese și tescuite pentru un nevrednic necunoscut străin pribeag.

În felul acesta, modestul viețuitor al cătunului neștiut îmi transmite – după câți ani, oare? – iubirea lui pentru mine, prin această licoare sângerie, aromată, încercând să-mi insufle, în acest mod, curaj și, poate, bună dispoziție.

... Numai că am venit prea târziu: eu nu mai beau, alcool, de multă vreme...

*în casa goală –
umbra plopului
și luna-ntr-o găleată*

XIV

De ani de zile mă străduiesc să învăț să fiu mulțumit de mine însumi, de viața mea.

Un om nemulțumit fiind, îmi este foarte greu...

Așa încât, traiul meu derulează nu tocmai în chipul cel mai plăcut și fericit.

Dar, nici peste măsură de nefericit nu mă consider, deși adesea îmi pare că nefericirile mele sunt cele mai mari...

Da – cu toate astea, pe solul arid al existenței mele tot mai terne, apar, pietre și bălării, mici licăriri de lumină și flori vesele, mândre, plăcut mirositoare.

*deși pustie
ograda-mi pare plină –
zbor de rândunea*

XV

Departe de lumea-nrăită, pe pajiști alpine, hoinăresc prin ierburi și ienuperi înmiresmați.

Greierii speriați de pași străini sar pe tulpini de sunătoare și pe frunze de strigoaie de pe care roua încă nu s-a ridicat.

Mă apropii de singurul molid înalt, năpădit de barba-ursului, și-n trunchiu-i scorbuos îmi rostesc aleanul!...

Și astfel, vorbele mele devin adiere de vânt, miresme de cetină, apoi șuier năprasnic prin acele bătrânului molid bolnav...

*liniștea poienii –
tropotul căprioarei
sparge visarea*

XVI

Nefericirile mele molipsesc și pe cei din preajma mea,

Și ei își dau seama, și fug de mine...

... Dar eu fug după ei și le dau din „prinosul” meu de suferință cu dărnicie și cu sânge.

Ambiguitatea mea surprinde și neliniștește...

Rarele și scurtele clipe de bucurie îmi oferă echilibru și calm,

Ținând cumva în cumpănă lungile-mi perioade de nemulțumire, revoltă și nedumerire.

*ninge peste umbra mea –
pe gene fulgii
se schimbă-n lacrimi*

XVII

Dualitatea ființei mele, în care sălășluiesc, într-o îmbinare dezordonată și inamică, două suflete opuse – surprinde și nedumerește.

Acele momente, rare, de bucurii trecătoare, le trăiesc cu o asemenea intensitate lăuntrică încât ponderea timpilor de nefericire, de suferință, este pentru moment anihilată, netezindu-mi-se, astfel, calea pentru a putea merge înainte.

Oricum ar fi însă, viața mea rămâne nefericită, dureros sfâșiată de bizareriile traiului zilnic, de multe ori ajungând să fie greu suportabilă și, nu arareori, golită de sens.

În astfel de stări, ca pe mulți alți semeni ai mei, mă chinuiește și pe mine întrebarea: ființa umană este o fatală creație a naturii, ori e o nemuritoare odraslă, fie și prin suflet, a Creatorului Suprem?...

*caut izvorul
cu susurul aproape –
doar vântul și trilul*

XVIII

Sub povara deceniilor multe de trai,

Mă roade remușcarea faptului că nicicând, în aria atâtor decenii de viață, nu am reușit să fiu cu adevărat vesel:

Să iradiez fericire mie și celor din jurul meu...

Întotdeauna am trăit sub imperiul nevoii, a trebuinței organice de singurătate și independență în chip pătimăș.

Programele impuse prin nevoia de câștig material, trebuincios traiului, supunerea altora, mi-au fost întotdeauna nesuferite și îngrozitoare.

Dar viața m-a dat cu capul de toți pereții zidului de care fugeam căutând portița de ieșire.

Și, iată, că aproape patruzeci de ani am tolerat, totuși, neavând încotro, acest mod de trai.

De multe ori, m-am sustras acestor situații greu suportabile, alegând căi incomode, dar rămânându-mi părelnică libertate și independență. Atunci când coardele prea întinse, sensibile, ale viețuirii mele au fost afectate, am trăit veritabile calvaruri, zguduiri, cuprins fiind de neliniște, agitându-mă sufletește ca o mare surprinsă de teribile furtuni.

De aceea, prețul libertății mele a implicat adeseori jertfe imense pe tărâm sufletesc: înjosiri, supuneri, batjocuri, infamii...

Trăiam, ani buni, într-o aparentă liniște; dar un destin amar se contura tot mai pregnant, mai hidos și mai sumbru...

Relativ recent, am ajuns mai liber și mai independent decât am fost vreodată; dar cu ce preț?... Am plătit acest „confort” cu suprapreț!

... Doar păsările mai au atâta libertate; dar ce folos dacă ale mele aripi lăuntrice sunt vlăguite, frânte deja!

*pe vechiul drum nimeni –
doar umbra alungită
a plopului singuratic*

XIX

Trăiesc, acum, deplina libertate... cu iz de toamnă târzie... cu senzația tot mai pregnantă că sunt îngrijorător de singur... că oamenii sunt fiare hămesite, deghizate în semeni benefici, bineintenționați.

În tot acest timp, eu mă încrâncenez în găoacea mea, sufocându-mă treptat în aerul tot mai viciat și rarefiat al însingurării mele independente...

*șiroaie de toamnă –
o frunză degerată
dusă de ape*

XX

*Ceea ce am „năzuit”, mi s-a întâmplat; ținta „dorită”
devenindu-mi soartă, părăsit fiind de mai toată lumea.*

Prieteni nu am prea avut, cu atât mai puțini am acum...

*Ură sau dezgust nu manifest, încă, în chip fățiș, dar nici
departe nu sunt de acest fapt, cu atât mai mult cu cât nu reușesc,
nicicum, să pricep și să mă împac cu aceste vremuri șubrede și
anapoda, nesincere și meschine...*

*norii trec încet
peste luna singură –
strigătul bufniței*

XXI

*O neputință grea mă-ncearcă, anume aceea specifică celor
cu aer de singuratici pe lângă care lumea din jurul lor alunecă, se
îndepărtează – încet, dureros, iremediabil.*

*Tot mai mult, mai intens și mai frecvent mă încearcă
senzația că mă aflu pe o buză de prăpastie, expus, părăsit și
neajutorat, încât cea mai mică adiere – interioară ori exterioară –
fiindu-mi îndeajuns ca să mă prăbușesc în hău.*

*Mă țin de-o frunză, de un fir de iarbă, de o adiere, de o rază
de soare...*

*vântul a stat –
din încreșirea lacului
răsare luna*

XXII

*Fericit e oare cel care în locul desăvârșirii prin continua
modelare a vieții alege contopirea, reîntregirea cu spiritul universal,
prin sacrificiul suprem,*

*Optând pentru dispariția prin dezintegrare și întoarcerea la
începutul începuturilor?...*

Nimeni nu știe dacă o fi chiar așa...

*pentru o clipă
din zbuciumul norilor
soarele întreg*

XXIII

*Punând la o parte, dacă se poate, reținerea în fața
necreștinescului act suicidal, această posibilitate rămâne o
mângâiere în calea zguduirilor vieții, a durerilor intolerabile,
maniera de eschivare prin moarte fiindu-ne oricând la îndemână.*

*Gândul că în caz de pericol, de insuportabilitate a existenței
oricând ai la îndemână această porțiță de scăpare, întrucâtva mă*

întărește și-mi stimulează curiozități, morbide poate, de a gusta din plin dureri, neazuri, fapte riscante, imorale, mergând până la limite neortodoxe.

Apoi, acolo-n iad, m-aș întâlni cu atâția cunoscuți!...

(N-am spus: prieteni!)

Pe când în rai – cred că e puțină lume; și trebuie să fie plictis mare...

*arbori în ceață –
croncănind corbul zboară
contra vântului*

XXIV

Desigur, calea aceasta de ieșire din impas, din încercările multe și grele ale vieții este un mod jalnic și nefiresc,

Cu atât mai mult necreștinesc...

Este infinit mai frumos, măreț chiar, să accepți să duci lupta până la capăt, fie și în pofida deplinei conștiințe a zădărniceii, a înfrângerii...

*tunet înfundat –
unduindu-se norii
se sparg de stânci*

XXV

Oricum, însă, posibilitatea ieșirii prin „portița de refugiu”, oricând, rămâne un foarte „bun” pretext pentru continuarea vieții, pentru a suporta cu mai multă ușurință dureri, necazuri, nedreptăți, mergând până la secătuirea însăși a vieții.

*ciori peste miriști –
un cal alb se-apropie
în galop*

XXVI

Traiul meu, mai mult sau mai puțin recent, a derulat nițel departe de dumnezeire, dar nu pot spune că a fost lipsit de spiritualitate, deoarece și atunci, ca și acum, duceam o viață foarte puternic interiorizată, spiritualizată, așadar, alimentându-mi trăirile cu lecturi pestrițe, săvârșind, apoi, „cufundări” în realitatea erotică din preajma-mi, foarte darnică... pe-atunci!

*lacul Ursu –
lângă luna reflectată
o vâslă ruptă*

Dedicându-mi foarte mult timp vieții instinctuale, chemării simțurilor, ieșeam din această sferă plonjând în trăirile spirituale livrești.

Așa încât, mi-am făurit două moduri de trai: prima care mă transpunea în realități fictive, cea de-a doua – în realități instinctuale, a plăcerii neostoite, de moment.

Îleșeam din beția simțurilor, cufundându-mă, apoi, în asceza lecturilor în vechea-mi mansardă cu pereții căptușiți cu cărți.

Am încercat, ca tot omul, să merg pe o cale de mijloc; dar, tânăr fiind, în acea vreme, hălăduiam mai mult pe... stânga, pe poteca care ducea, inevitabil, spre un vădit martiriu instinctual.

După traversarea „anului ucigașilor”, am optat pentru un mod de trai ușor ascetic, fără să mă sacrific acestuia,

Am căutat o cale intermediară – nici evlavie, nici opusul ei: doar să mă simt bine și confortabil, încă puțin, pe acest pământ, păstrându-mă în zone prielnice, fără zguduiri și furtuni, mergând pe o linie echidistantă față de rău și de bine, în chip cumpătat, nemaiprididind să continui un mod de viață trăită în extreme.

Dându-mi seama că a-mi continua un trai senzual intens este categoric în detrimentul meu, mi-am dorit un mod de trai cu manifestări de devoțiune maximă față de Creator...

Dar, acest fel de „extremism” deși mi l-am dorit, și mi-l doresc, nu l-am putut, și nu-l pot înfăptui.

*umbra corbului
pe albul zăpezii –
apoi cea a norului*

XXVII

Mi-am ales ca țintă dobândirea liniștii sufletești, în locul devoțiunii extreme,

Pacea în locul plăcerii,

Temperatura plăcută în locul gerului nimitor...

Înot în vâltoarea vieții, savurând plăcerile meditației și tulburile bucurii ale urii – și cea de sine, mult prea adeseori, și a societății, cu mai toți mizerii membri ei componenți.

Simt totuși în mine, în mod permanent, puternice impulsuri, atât către dumnezeire, cât și către desfrâul de nepotolit și deoarece încă nu pot merge pe calea de mijloc, acum merg în... zig-zag!...

Continui să privesc în haosul propriului meu suflet și nimic nu(mai) înțeleg!

Doar atât că sufletul meu este devastat sub o boltă plumburie!

Da, sunt zguduit de nedreptăți, de josnicii, de infinitul nesaț material al omului – un soi de om fiind și eu, pe acest glob de glod.

*raza de soare
pe Biblia închisă –
sunt în dilemă*

XXVIII

Însingurarea mea devine tot mai pregnantă.

O înfiorătoare senzație de goliciune și liniște, un fel de sugrumare, izolare și ruptură de iadul gol, pustiu, al lipsei de dragoste și al deznădejdiei, mă împresoară.

După ce viața-mi fu zguduită din temelii, mi-am dobândit mai multă libertate, poate și mai mult spirit și profunzime, dar – cert lucru – și mai multă singurătate: amară, obositoare, tristă, zdrobitoare.

Am strâns mult prea multă răceală și prea puțină înțelegere de pe imașul cel plin cu flori de câmp!

*mierla a zburat –
doar triful mai răsună
pe mărul înflorit*

XXIX

De la o zguduire la alta, traiul meu s-a dovedit a fi un permanent coborâș, o îndepărtare tot mai pronunțată de firesc, de permis, de frumos și sănătos.

Sunt tot mai singur, cu mari dubii în privința faptului că m-ar mai putea iubi cineva cu adevărat.

Nu aparțin, în prezent, niciunui grup social – sunt singur!...

Doar eu cu... „partidul” meu!

Sunt un străin în mijlocul acestei lumi, într-un continuu conflict cu atitudinea și morala lumii înconjurătoare, prin tot ceea ce simt și gândesc.

Deși pe parcursul acestei transformări dureroase am mai câștigat nuanțe invizibile și impalpabile; plata pentru aceste dobândiri a fost prea multă, viața mea devenind, de fiecare dată, mai dură, mai însingurată, mai greoaie și mai zdruncinătoare...

*livada-n floare –
un moș își leagă umbra
cu-n lanț de păpădii*

XXX

Felul meu de trai, din ultimii ani, mă determină să uit a mai vorbi!...

Oriunde privesc, doar tristeți văd și hoții...

Îmi șterg ochii: himere-s oare?!...

Dar nu, nu sunt închipuiri – sunt crude realități nevisate nici chiar în cele mai înfiorătoare coșmaruri.

Totul duhnește, totul este mediocru, cenușiu și dubios, murdar și dezgustător.

Mă bântuie, tot mai mult, goliciunea inimii și deznădejdea.

Tânjesc după un strop de bunăvoință, de stimă și de amabilitate... eu însumi, din păcate, nemaiputând să ofer manifestări, delicii de acest fel.

Dar, de unde însă toate aceste gingășii în astă-lume bulversată, viciată?!

... Mă obsedează privirile fâstăcite și prefăcute ale aparținătorilor, de la înmormântarea unui cunoscut...

– Câtă jalnică schimonosire falsă în fața mării treceri: a lui, a ta, a mea!

*în urma sicriului
doar trei persoane –
și-un câine de pripas*

XXXI

Nemernic sunt, Doamne, mare nemernic:

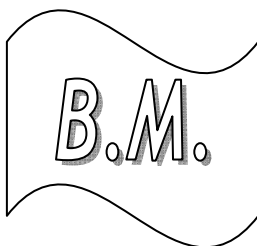
În lutul sfărâmișor al naturii mele

Cresc doar mărăcinișuri, scaieți și spini!...

Bălării infecte, netrebuincioase, prisoselnice, care sug seva preabunului pământ, risipind-o zadarnic, umbrind firave petale roz, trecătoare, delicat parfumate atât de nedrept copleșite de aste plante urâte și rău mirositoare.

*flori și buruieni –
ele cresc și se-ofilesc
dorite sau nu*

oaspete precar al clipei

*„Să cauți refugiu în natura ta originală; dacă nu te întorci
către natura ta personală, niciunde nu vei mai putea găsi refugiul!”*

(Hui- Neng)

1

Setea mea de liniște este de nepotolit.

... Tânjesc după acele vremuri, nu foarte îndepărtate, când, într-o atmosferă aproape calmă, în preajma noastră se puteau auzi doar nevinovatele sunete făcute de oameni sau cele din natură: şuierul vântului prin pomii livezii, nechezatul vreunui cal pe drum sau tunetul din timpul furtunii.

Dar toate treceau, instaurându-se iarăși liniștea – acea liniște în care îți puteai auzi chemarea sufletului...

*pocnetul castanei
pe alea pustie –
apoi liniștea*

Îmi port povara mea de răni și suferințe...

Fug de singurătate, dar, cel mai adesea, mi-o doresc; jinduiesc după liniște, dar... parcă mă și tem de ea!

Sufletul mi-e viciat de aceste vremuri grăbite, în care calmul și liniștea au devenit parcă ciudățenii, extravagante dubioase, nedemne de încordarea generală, de zdrobirea din aceste vremuri în care răul se multiplică amenințător, amplificându-se.

Iubesc, cu toate acestea, frumusețea tăcută a vieții – o caut și-atunci când o găsesc, teamă mi-e să nu o pierd.

Și pentru asta, încerc să am cât mai puține repere lumești de care să mă atașez prea mult sufletește; dar pornirile vieții omenеști sunt greu de ostoit!...

Mă zbat din răspuțeri să-mi aflu liniștea cea din prea-multul zburcium al ființei mele, fărăme din râvnita-mi tihnă găsindu-mi doar în tăcerea solemnă a munților, a pădurilor...

*lac de munte-n zori –
plin de cer și de păduri
e netulburat*

2

Caut bucuria în suferința covârșitoare, îndurată cu calm și resemnare, savurând amarul gust al tristeții și al suferinței... mi-e sufletul zbuciumat, tulburat, de judecata altora.

Caut să-mi aduc sufletul către trăirea cea lăuntrică, resemnată, coborându-l până la nivelul nimicniciei.

Aștept, sufăr, tac și rabd... străduindu-mă ca nimic să nu mă tulbure, nimic să nu mă sperie.

*dangăt de clopot –
tremurând un strop de rouă
dispare-n iarbă*

3

Ucigându-mi nesmerenia, nimic și nimeni nu mă mai poate ofensa...

Propria-mi trufie și violența patimilor mi-au adus uriașe furtuni în suflet...

Încerc de-acum să mă păzesc de mine însumi ca de cel mai mare dușman.

Accept disprețul, doresc, sper și sufăr voinde să pier necunoscut, căci nimic nu sunt.

Cu o ură de moarte pașnică și calmă, vreau să mă detest, duhori și nemernicii fiindu-mi mereu în față.

*în miez de noapte –
cu luna plină în geam
citesc Scriptura*

4

Fără dorințe și gânduri, tind spre pacea-mi lăuntrică, dornic de Supremul Bine.

Cu sufletu-mi despuiat, mă afund în singurătatea-mi interioară, rămânându-mi ca unic veșmânt doar nădejdea. În fericita-mi solitudine, mă dăruiesc Nădejzii, printr-o intimă și blândă unire, uitând de tot efemerul și de mine însumi.

*teiul înflorit –
mângâiat de curcubeu
e mai parfumat*

5

Îmi îndemn sufletul către preafericita singurătate lăuntrică, spre a se reînnoi și înveșmânta pentru un nou tărâm unde abundă bucuria, pacea și seninătatea.

În trudnica-mi hălăduire pe astă-cale, nu voi să am reper decât uitarea resemnarea, indiferența.

Tânjesc la un prea senin cer lăuntric unde să-și aibă sălaș desăvârșita iubire pură.

Doresc înțelepciunea (cea zămislitoare de modestie), în locul mândriei găunoase.

Încerc să-mi alung curiozitatea, făurindu-mi loc dorinței sincere, pure, curate, pentru totala lepădare de sine.

*rugă de seară –
freamătul frunzelor
de glădiță*

6

*Nu, nu mă tem de umbre...
Ele îmi arată că în apropiere există lumina!
... Și mai știu că un drum fără obstacole nu duce nicăieri.
Nu mi-e teamă că aș merge prea încet
Dar, teamă mi-ar fi dacă m-aș opri.
Trăiesc cu voi sub același cer
Dar cât de diferite ne sunt orizonturile!
Murdare sunt toate, aici, pe pământ, Doamne...
Te caut în preacuratul cer:
– Unde ești...
... Unde mă aștepți?*

7

*Plouă!...
O ploaie liniștită și banală, care pătrunde în tăcere până la
adâncimea rădăcinilor, hrănindu-le.
Să fiu ca ploaia!
Să fiu...*

*frunze galbene
lipite de fereastră –
vuietul pădurii*

8

*În adevărul nimicului meu, mă ascund pentru a mă feri de
injurii și ofense, nerâvnind decât la marele nimic din mine,
resemnat, la orice supliciu care-i mai mic, se zice, decât îl merit.*

*Sălășluind în nimic, îmi croiesc simplitatea și-mi curăț inima
de rele, luându-mi ca scut nimicul spre a birui aripile ispitei*

*Mă scobor în nemernicia și josnicia mea spre a urca către
Culmea de lumină...*

*din magnolie
ultima frunză cade
pe cuibul pustiu*

9

*Mă-nec în nimic spre a mă adăposti de vijelie – neprivind
nimic, nedorind nimic, neștiind nimic, adâncindu-mă în nimic... spre
a mă nimicnici... încât nedorind nimic, sufletu-mi, în desăvârșita-i
goliciune trăiește o profundă pace și o savuroasă împăcare.*

*Totul mă mângâie și nimic nu mă mâhnește, deoarece îmi
cânt dezolarea, disprețul sinelui și suferința.*

*vânt tăios –
mai cad câteva frunze
apoi ninsoarea*

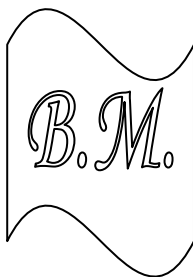
10

*În valea cu duhnitoare băltoace, în care mă scobor, adâncă-i
bezna și sălbatică-s vijeliile; și peste tot doar fulgere, tunete și
trăsnete.*

*Dar văd înaltul munte strălucitor, zâmbindu-mi cu pace și
seninătate sub un cer de azur – pașnic și luminat.*

*ploaie deasă –
crengile de mestecăn
tot mai jos*

viața ca un ecou

*„Către cerul plin de stele
Amărât înalț privirea
Însă steaua vieții mele
Nu se vede nicăierea*

*S-o fi rătăcit acolo
Precum eu, sortit tristeții
Sunt un rătăcit de-asemenea
În învălmășeala vieții ”*

(H .Heine: Încotro?)

PUNȚI

Devin tot mai blazat în fața tuturor satisfacțiilor lumești.

Ce sunt ele de fapt; și, mai ales, cine sunt eu?

Existența rămâne pentru mine o sumedenie de mari nedumeriri, tot mai multe și mai greu de dus – o continuă zbatere prisoselnică.

Merg înainte în căutarea fericirii, deși știu că nicicând nu am să o pot găsi; nici măcar puține, reale și solide bucurii...

Savurez monotonia și banalitatea acestei existențe, timp în care devin, iată, tot mai uzat, mai zdrobit, mai inutil.

Anii au trecut.

Dintr-un copil timid, sensibil și melancolic am devenit un adult: ... melancolic, sensibil și timid!

Doar timpul a trecut...

Luciditatea mea rece, împestrițată pe alocuri cu crâmpie de entuziasm, îmi sunt repere genetic impuse pe calea hălăduirii mele prin viață.

Zilnic îmi făuresc punți șubrede, firave trecători, prin mijlocirea cărora trec de la o realitate dură la o alta: crudă și meschină.

Veselia zgomotoasă mă surprinde și mă agasează.

Îmi caut liniștea interioară pe un fond de liniște exterioară, tot mai greu de găsit și ea.

*arbori jilavi –
din când în când se aud
stropi căzând pe frunze*

HIDRA

*Pe străzi pustii
rafale de vânt mătură frunze uscate
prea devreme lepădate de arborii scheletici...*

*fioruri ultime de lirism
zac ucise pe trepte de catedrală
cu scări murdare ciuntite
pe care mișună
arătări mult asemănătoare
a ceea ce a fost
până deunăzi omul*

*în capul și-n sufletul acestora
sfârâie valuri de jeguri
și putreziciuni fetide
venite dintr-o nelumească
și îndepărtată țară transoceanică
o așezare hidoasă
nefirească
întruchipând năzuințe morbide
sfruntătoare de bun-simț și firesc*

*aceste ființe meschine și bizare
ne umplu sufletele de zgură și de ură
de neliniști și de ranchiune
de cețuri și vicii
greu imaginabile până nu demult
stârnindu-ne instincte hâde
amăgindu-ne cu năluci apetisante
înșelătoare și mult găunoase
împovărându-ne traiul
și-așa mult prea încărcat de vremuri*

– în nesațul tău universal
mi te-ai așezat pe malul apelor mele pure
tulburându-mi-le cu tentaculele-ți imunde
pândindu-ți și de-aici cu ochii tăi vicleni
mișcările prăzilor tale

dar eu hidră venală
nicicând n-am să te las
să-mi maculezi cu fetida-ți respirație
cu balele-ți otrăvite și puturoase
plaiurile mele încă acoperite
cu parfumată rouă

îngrijorați de cutremure și de războaie
de crize continue
artificial induse în viețile noastre
oricum mult îngreuiate
tu arătare perversă
cu multele tale capete
prea cutezător înălțate către ceruri cu nori în derivă
tu vrei acum să ne strecori în viață
și cea mai temută dintre crize
cea a sufletului nostru deja înnegurat
tu semeni în inimi frica și grija
neliniștea superficialitatea și nefericirea
doar pentru ca tu să fii mai fericit

dar nu cred că ne poți învinge
și nici convinge
cu toate ispitele tale de mucava
strălucitoare și zornăitoare
de monstru nesătul

PREZENT

*Trec peste o punte
sprijinită de două maluri
învăluite-n ceață*

*Unul se numește: „Viitor”...
Celălalt „Trecut” se cheamă*

*Dacă „Viitorul” nu e încă
iar „Trecutul”... . nu mai e!*

atunci eu pe ce mai pășesc oare!?...

*Și totuși, trec, calc, pășesc
înfășurat în neguri reci...*

TRĂIRE

*A vieții înseamnă
a suferi,
Ca să răzbesc, înseamnă
să caut
și să găsesc
sensuri în suferință
și chiar și în Marea trecere...*

*Dar, sunt eu oare vrednic
de suferințele pe care le îndur?...*

MEMENTO

*Sărac ori bogat, fericit sau nefericit
Bolnav ori sănătos –
Nimic din toate astea
Nu mai rămâne în
Clipa Marii treceri!...*

ÎNGRIJORARE I

Lumea mea a devenit atât de zgomotoasă...

*Fug, mă izolez,
plăcându-mi să ascult sunetul ploii
al vântului...
șuierul apei pârâului
trilul vesel al păsărilor...*

*Viața noastră cotidiană
de sub nouri
este tot mai complicată,
plină de furtuni și ploi*

*Singur
în sihăstria din adâncul muntelui,
murdăria lumii nu mă mai poate atinge!*

(„Adevărata sihăstrie se află în mintea noastră, în străfundurile ei; iar pentru asta nu este necesar a te retrage în adâncurile munților!”)

*Doar mintea mai rămâne
ca loc privilegiat al solitudinii și al liniștii
dar mintea nu poate sta niciodată liniștită...*

*Caut simplitatea, sinceritatea și liniștea!
... și mai caut iluzii
pe care tot mai greu le găsesc!*

ÎNGRIJORARE II

*Și mai încerc să aflu
ce este
adevărul, binele și răul –
dar
demonii tristeții
ai dorințelor, ai anxietății,
ai îndoielii*

mă asaltează din toate părțile.

*Noaptea,
pe marginea lacului
admir reflexia lunii
gândindu-mă cum aș putea
să o iau de acolo,
dar
între timp
o rață sălbatică s-a dovedit a fi mai iute
furându-mi-o de pe lac...*

*Acum...
Nu-mi mai rămâne altceva de făcut
decât să fur și eu... rața!*

DIALOGURI...

– *Eu cred că tu crezi numai că crezi!...*

*În acest timp el vorbea cu patrupedele, cu florile și
cu vântul*

Iar norii îl întrebau cum o mai duce...

Iar eu... mă-ntrebam și întrebam:

– oare tu crezi cu adevărat?

ÎN TOIUL VÂLTORII

*Corp și suflet
cuprinse de tumultul vieții
se ruinează
pier
măcinate de
pietrele de moară
ale prea multelor
mele greșeli...*

RUGĂ

*Mă rog la tine, Doamne
cu ardoare
cu zel mă rog*

*dar
nu am habar
cine ești*

*și
mai ales
dacă... ești!*

*ajută, Doamne,
necredinței mele...*

Ajută!...

INTERNAȚIONALĂ

*Stârpiți strâmba înclinație a firii umane
Orientată către dominație, supremație, abuz
Îmbogățire excesivă
Plăceri ușurate,ce,
Egoism,
Minciuni și nepăsare!*

*Înțeleptule!
Nu sta departe de politică
Pentru că proștii
Nu au scrupule*

*Atunci când ajung la cârmă
Aducând
datorită ignoranței
Și lipsei lor de moralitate
Multe nenorociri societății precum:
Sărăcia
Subdezvoltarea
Abuzul*

Corupția

Insecuritatea.

*Dar, mai rău decât toate
este că ne fură visele...*

ZBUCIUM

*De când mă știu
Am fost obsedat
De cuvinte
De vâltoarea
Exprimării a tot ceea ce se petrece
Lăuntric,
În exterior
... Dar
Mai cu seamă
În interior.
Spațiul dinlăuntru cuvintelor
A fost
Și este
Singurul teritoriu*

*Unde mă mai regăsesc
Unde pot respira
Un aer pur
Vital
Cu adevărat înmiresmat.*

GÂND

*În fond, eu nu trăiesc...
Eu mor în fiecare clipă
Până când...*

Neliniște

*Această țară
oribil maculată
de politicieni și guvernanți!*

*și peste toate –
bolnav e cerul
bolnav e și pământul*

*Lăcomia, egoismul
urcă vertiginos
către un cer violet
în timp ce Dumnezeu și Diavolul
își dispută sufletul bietului om
într-o luptă
pe viață și pe moarte
pe câmpul de bătălie
care este tocmai
inima acestui nefericit.*

DEFINIȚIE

Răbdător, compătimitor, tandru, altruist, îngăduitor...

Invidios, egoist, viclean, dur, autoritar, înrăit...

Adică... omul!

PRIVELIȘTE

(dintr-un pat de spital)

... Dincolo de zid, orașul în agitație, lumea care ne ignoră, neștiutoare, până îi vine și ei rândul la... apel.

Aleargă, agonisesc, se îmbulzesc, şușotesc, se sapă, se bucură, se tem, se invidiază, se-njură, se bat, se judecă, se-amenință, plâng, râd, fură, gem, se sperie, transpiră, inspiră, expiră, inspiră... expiră!

Afară zăpada pură, necălcată.

Pădurea ninsă ca într-un peisaj de ilustrată alb-negru...

*iarnă grea –
o mână tremurândă
ia pâinea vrăbiei*

WISE

*În visele mele văd și aud, tot mai adesea, mari gutui coapte,
căzând și apoi rostogolindu-se zgomotos pe frunzele uscate ale
nucilor din pârlagele dealului copilăriei mele...*

*nuci rătăcite
printre frunze uscate –
copilăria-mi*

TRENUL

*Pe calea ferată un tren aleargă cu o locomotivă brează și un
singur vagon orb...*

*În care conductorul și singura pasageră adormită fac
dragoste*

*Încă de pe vremea când călătorea s-a îmbătat cu vin
traminer în vagonul restaurant cu geamurile murdare de praf și fum*

*Vin oferit cu dărnicie de companioni ocazionali întâlniți pe
culoare înguste, ticsite de navetiști bruneți, învăluiți în fum de țigară
și-n miros de transpirație.*

*După fiecare fluier al locomotivei, pasagera mahmură
întreabă controlorul găfâind asupra-i dacă se-apropie de gara de
destinație...*

*Răspunsul acestuia este invariabil: - da, mai este, te anunț
eu, dormi liniștită, după care clănțâne ațerit cu perforatorul, peste
părul vraiste al călătorei,*

*În timp ce locomotiva brează și vagonul orb gonesc,
alungându-se neîncetat, pe câmpuri nelucrate,*

Pe pășuni cu iarba pală și firavă

*Păscute de vite costelive
Și de cai șchiopi, de nimeni păziți...*

*gară pustie –
prin fereastra murdară
mărul înflorit*

NĂZUINȚĂ

*Să fiu un suflet blând, neprihănit; să viețuiesc în
singurătatea unei colibe, la umbra deasă a codrului, în chip de
pustnic fugit de lume,*

Departa...

În sânul dur și pur al naturii...

*Să pot avea sufletul fericit, fără să mai ies în căutarea de
mângâieri exterioare – atât de amăgitoare, vremelnice și
superficiale.*

*Oricum, ajută-mă Doamne să nu mă neliniștesc de tortura
gândurilor insuportabile, nici de ispite și nici de tristeți!...*

*pe-o surpătură
albinele se scaldă
în flori de podbal*

REFUGIUL

*Mă-nconjur de singurătate exterioară, încercând în felul
acesta să dobândesc o mai bună pace lăuntrică...*

*Încerc, de asemenea, să uit
Dorințe și gânduri,
Să mă golesc de sentimente...*

*În libertatea singurătății
Sufletul-mi se visează detașat și liber*

*În acest refugiu
Ascult Minunatul glas
Pradă lăsându-mă uitării de orice griji
Și orice gând
Despuindu-mă de mine însumi.*

CĂUTĂRI

*Încerc să-mi astâmpăr sufletul
Promițându-i pacea, tăcerea
Uitarea și singurătatea lăuntrică*

Nimic mai greu... !

*Chiar de mi-aș ucide toate dorințele
Și înclinațiile proprii
Tot n-aș putea ieși din vacarmul
Din iureșul trăirii în lume...*

*Retras în pădure
Pentru un timp scurt
Trebuie să mă aciuez departe*

*Să caut pustietăți
Locuri greu accesibile omului
Pentru a mă putea bucura
De niscaiva liniște exterioară*

*Dar peste tot
Urma nepotoliturii om
Este prezentă și deranjantă*

Și pe unde trece el

*Rănilor produse naturii
Rămân greu vindecabile*

*Merg înainte
Încercând să fiu indiferent
Resemnăt*

CONSOLARE

*Retras în natura pustie de oameni
Doar aici mai pot întâlni
Neîntinată rază de soare
Parfumul florilor și susurul de izvor*

*Numai aici prospețimea primăverii e aceeași
Vara și cântecele toamnei
În decoruri mirifice
Apoi gerurile tari ale iernilor
Mă pot ajuta să fiu mai aproape
De simțăminte și de tăceri profunde.*

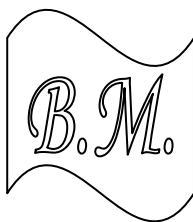
*Mă bântuie dorința vie de evadare
În iarba multă, cu flori multicolore*

Și liniște răcoroasă

*... În iarbă, prin păduri
Depart de oameni
Depart de ambiții
Și frământări sterile*

Mă bântuie un dor de ducă...

privighetoarea cu ochii străpunși

„Eu nu mor, doar simțurile mele...”

(Anonim)

I

Doresc să ajung, tot mai des, în liniștea pădurii, departe de forfota ucigătoare a lumii; cutreier prin ierburi înalte, prin rariști de păduri, printre ferigi și uriașele frunze de captalan – ies în soare, caut umbra, ascult triluri de pițigoi și croncănit de corbi.

Apoi, o liniște adâncă mă-nvăluie...

Doar un zumzăit de bondar și o caldă adiere e tot ce mișcă și se-aude în astă parte de rai.

Soarele lucește arzător, pârâul cu al lui şuier mă îmbie – și în timp ce mă apropii, dintr-un nor fugar stropi deși de ploaie caldă se-aștern peste imaș.

Stau sub un gorun, căutând norul „vinovat”...

Într-un târziu, îl văd alunecând pe cerul siniliu zâmbindu-mi șăgalnic.

... Picături mari de apă cad alene de pe frunzele copacului, strop cu strop despărțindu-mi cuvintele gândului, în timp ce peste margaretele și nemțișoarele poienii trei fluturi galbeni plutesc lin deasupra ierbii unduinde, pe sub cupole de arbori izolați, învăluit fiind totul de azurul bolții de cuptor.

*ploaia a stat –
pe mesteacănul pleșuv
picuri stau potop*

II

O frunză arămie, obosită, zdrențuită – plutește dusă de ape, fără a se împotrivi curentului; se contopește cu un vârtej de alte frunze, rotindu-se sub un bolovan, apoi se desparte, devine una cu apa rece, cristalină, vijelioasă...

Alte frunze se desprind de pe arbori și plutesc lent, răsucindu-se, legănându-se.

Ascult vântul aspru de toamnă frământând coroanele aninilor, plopilor, alunilor, paltinilor... Apa pâ râului se pardosește cu un mozaic de frunze multicolore, în timp ce pădurea lin suspină.

Privesc o margaretă zveltă, de pe marginea pâ râului: mă uit la ea, atâr nându-mi privirea de fiecare petală a ei, în timp ce floarea începe a se clătina sub greaua-i povară.

*în pâ nza de păianjen
un singur strop de rouă –
răsare soarele*

III

Cartea...

Legat mă simt de ea, și-am fost dintotdeauna – fără ea nu văd cum aș fi putut traversa apa tulbure a acestei existențe.

Și eu, la fel ca mulți alți iubitori de cărți și de lectură, cumpărând cărți am avut, pe moment, senzația că am cumpărat conținutul cărții!...

Or, până la a avea acces la ceea ce „povestesc” acele scrieri este o cale foarte lungă.

Drumul acesta îl străbat de când mă știu, fără să am o vagă idee oare până unde voi fi ajuns pe acest fâgaș...

A părăsi cartea înseamnă, pentru mine, a lupta împotriva duhului cuvântului, înseamnă a părăsi ceea ce este statornic în viața mea, esențial; înseamnă să mă fi risipit, nemaiaivând la îndemână principalul nutriment spiritual.

Dacă imaginea, de multe ori șocantă, răvășitoare și, totodată, înșelătoare, m-a părăsit, lăsându-mi sufletul pustiit și năucit, cuvântul cel statornic m-a inspirat, m-a îndemnat la scriere, la exprimarea gândului, a simțămintelor. Alături de cuvinte, mă

afund în nimicul meu, simțindu-mă precum un ascet într-o peșteră din munte...

Mă joc cu ele: le adun, le alung, le combin și le îmbin, le caut sensul și rostul – mă exprimă, le exprim...

Și-așa hălăduiesc pe drumul mocirlos, de multe ori infect, al existenței.

*atât de singur –
împart liniștea
cu fiecare cuvânt*

IV

*Tai
iar și iar
nume banale
scrijelite în inima mea
prin îmbrățișări fără noimă
și fără de iubire*

*Gestul meu
le doare
reproșându-mi-se
superficialitatea
îmi consum spaime
și nefericiri
timp în care
inima mea
geme de durere
plângând cu lacrimi de sânge
căzute
în peștera sufletului meu.*

*În tot acest timp
cu o mână îmbrățișez durerea
iar cu cealaltă
încerc să mă țin aproape
strâns
de Dumnezeu
străduindu-mă
să urc către lumină*

V

*ce bogăție
de a fi sărac
nimic să n-ai
decât Pământul
Luna și stelele
ce onoare de a fi disprețuit*

*ce înălțare
de a fi doborât
ce mângâiere
să fii îndurerat
ce mirifică știință
să ai reputația de prost...*

*mă scald
în apele amare
ale mâhnirilor
ispitirilor
neliniștilor*

*strămtorărilor și
chinurilor sufletești*

*tulburat
dezolat
și îndurerat*

*caut să-mi statornicesc sufletul
înlăuntrul său
fără
să mai ies
ca altădată
în căutarea
de mângâieri
exterioare*

*caut
bucuria
în suferința
îndurată
cu calm
și resemnare
savourând amarul gust
al tristeții
și al suferinței*

*mi-e sufletul
zbuciumat
de prea multa
judecată a altora*

dar

*trec mai departe
târându-mi sufletul
către trăirea cea lăuntrică
resemnată
coborându-l
până la nivelul
nimicniciei*

aștept
sufăr
tac și rabd
străduindu-mă
ca nimic să nu mă tulbure
nimic să nu mă supere
ucigându-mi nesmerenia
pentru ca nimeni
și nimic
să nu mă poată ofensa
propria-mi trufie
și violență a patimilor
aducându-mi
uriașe furtuni
în suflet

încerc
de aceea
să mă păzesc
de mine însumi
ca de cel mai mare
dușman

accept disprețul
doresc
sper și sufăr
și voi să mor
necunoscut
căci pulbere
și nimica sunt

fără dorințe
și gânduri
tind spre
lăuntrica-mi pace
dornic de
Supremul Bine

*cu sufletu-mi despuiat
mă afund
în singurătatea-mi interioară*

*în fericita-mi
solitudine
mă dărui doar Lui
printr-o intimă
blândă
unire
în dragoste
uitând
de tot creatul
și chiar
de mine însumi*

*mergi
suflete
spre preafericita
singurătate lăuntrică
spre a te reînnoi
și înveșmânta
pentru un nou tărâm
plin de bucurie
pace
și seninătate*

*în trudnica-mi
hălăduire
pe această cale
nu voi să am reper
decât
uitarea
resemnarea
indiferența*

*tânjesc
către un*

*prea senin cer lăuntric
unde să-și aibă
sălaș
desăvârșita
iubire cea pură*

*apoi
către
acea bunătate
miere a cugetului
care alungă
ranchiuna
invidia și aversiunea*

*doresc
înțelepciunea
cea zămislitoare
de smerenie
în locul
trufiei deșarte*

*încerc să-mi alung
curiozitatea
făcându-i loc
intenției sincere
pure
curate
pentru totala
lepădare de sine
despuindu-mă
pe mine
de mine însumi*

*în adevărul
nemicului meu
mă ascund
spre a mă feri
de injurii*

*de ofense
nerâvnind decât
la nimicul din mine
resemnat
la orice supliciu
care-i mai mic
decât cel pe care
îl merit*

*sălășluind
în nimic
îmi croiesc
simplitatea
și-mi curăț inima
de rele
luându-mi ca scut
nimicul
spre a birui
aprigele ispite*

*mă scobor
în nemernicia
și josnicia mea
spre a urca
din nou
Culmea de lumină
mă-nec
în nimic
spre a mă adăposti
de vijelie
neprivind nimic
nedorind nimic
neștiind nimic
adâncindu-mă
în nimic
spre a mă
nimicnici*

încât
prin nimica dorire
sufletu-mi
în desăvârșita-i goliciune
trăiește
o profundă pace
alături de o savuroasă
împăcare

totul mă mângâie
și nimic
nu mă mâhnește
deoarece îmi caut
dezolarea
disprețul sinelui
și suferința

în valea
cu duhnitoare băltoace
în care mă scobor
adâncă-i bezna
și sălbătice-s
vijeliile
și peste tot
doar fulgere
tunete
și trăsnete

dar văd
întul munte
strălucitor
zâmbind
în pace
și seninătate
sub un cer de azur
pașnic și iluminat.

VI

Ne naștem și murim egali; ceea ce îndeobște se petrece în intervalul de timp dintre cele două momente este un circ gratis, zadarnic...

În tot acest răstimp, ne căutăm, cu osârdie, liniștea, pacea, fericirea...

Fericirea!...

Cum poți fi fericit atunci când ești conștient că vei muri?!

Cei care ignoră moartea, afirmând cu seninătate că nu le pasă, îmi pare că sunt niște infirmi.

Ei, cu toate astea, omul este singura ființă care, deși știe că va muri, totuși are puterea de a zâmbi!

Ba chiar mai mult de-atât...

Greșim, însă, fundamental, majoritatea, deoarece căutarea noastră neconținută de a afla fericirea este prost orientată: anume în exterior.

Or, toate aceste repere dacă pot fi găsite undeva, ele cu siguranță doar în interiorul nostru pot fi aflate, căutările exterioare fiind, toate, doar pierdere de timp; și mai uităm că, în această continuă zbatere a noastră, pentru a ne dobândi râvnitele idealuri mai sus pomenite, stârnim uri și dezacorduri pe care uităm, ori ignorăm a le stinge, ori măcar a le domoli, cu iubirea!

Din această pricină, majoritatea avem sufletul bolnav de ne iubire!

... Scriu, scriu defulându-mi în acest chip zgura ce îmi afundă sufletul în mocirla cea înăbușitoare a acestei vieți. În tot acest demers, am enorma șansă de a fi lăsat pustiit în singurătățile mele profunde.

Fug de lume, mă izolez; chiar și atunci când nu am încotro, îmi caut liniștea și singurătatea prin pustietăți silvestre.

*stea căzătoare
peste cătunul pierdut –
singura veste*

Da, fug de societate, găsind-o ucigașă, crudă, nepăsătoare, îngrijorător de fătarnică și egoistă.

Deși prin această scriere încerc să fiu foarte sincer, totuși adevărul cel mare rămâne dincolo de cuvinte; și așa va fi întotdeauna în orice cuvânt scris sau rostit: al meu, al tău...

Toată viața ne străduim să fim, să ajungem „cineva”! Or, această dorință împiedică fluxul vieții să circule în voie prin ființa noastră.

„ A fi cineva, de văză, constituie un blocaj pentru libertatea spiritului; pe când a fi... nimic, produce un gol imens, ceea ce face totul posibil: în tine pot intra furtuni, nori și stele, deoarece nimic nu te mai poate tulbura.

Dar, primul căruia îi place să intre în acest gol este însuși Dumnezeu!”

Viața nu crede în tărie; slăbiciunea este frumoasă, tentantă, deoarece este blândă și moale.

În furtună falcii arbori cad, nevrând a se îndoi, pe când firavul fir de iarbă, șters de praf, prin vijelie, este mai viu, mai strălucitor.

Plină-i lumea de hoți, cei mai mari fiind politicienii și bogătașii: ei sunt hoții de prima-mână!

Așa încât, micul hoțoman, cel care îl fură pe cel bogat, este doar un infractor de mâna a doua, el fiind doar un produs secundar, auxiliar, al primului.

Bietul om...

Prin câte nu-i este dat să treacă! Dar, cu toate necazurile, el continuă să-și caute fericirea; problema e că nu o caută acolo unde trebuie. A o căuta în afara forului nostru interior este precum căutarea unui ac pierdut în casă, pe care însă îl cauțiperiind curtea, scotocind aiurea prin bălării!

Nu mai știe omul cum e bine: să fie inteligent și depresiv, ori fericit și indolent?

Religia cred că este o cale sigură spre fericire; dar pentru asta trebuie să ai Har! Apoi, religia îmi pare practicabilă doar în singurătate, doar tu și El!

Or, noi căutăm, în permanență, să nu cumva să fim singuri.

Oare marii credincioși n-au și ei îndoielile lor? Nu cred să nu treacă și ei prin această mare încercare: Îndoiala.

Omul fuge de singurătate, fuge de durere, de necaz; însă degeaba își schimbă bolta cerească, dacă sufletul i se chinuiește: aici și aiurea... oriunde.

Lasă-mă, Doamne, să mă îndoiesc; dar nu mă lăsa pradă tristeții celei negre...

Dar, nu, nu știu nimic, nimic nu știu...

Am acest curaj de a firma, inocența, umilința: nimic, dar absolut nimic nu știu!

Și mai lasă-mă, Doamne, să mă îndoiesc, decât să fiu un fanatic. Căci mintea omului nu e bolnavă: ea însăși este o mare, grea, boală!

Devin, tot mai mult, un bătrânel frustrat și decrepit, căruia îi rămân tot mai puține speranțe.

Timpul se scurge: mai repede, mai încet... vine, se duce... unde?...pleacă, se strecoară, mă duce, mă poartă, mă alungă, mă stoarce, mă lovește, mă trânteste, mă calcă(... mă doare!), mă zgârie, mă mușcă, mă... ucide!

Singură realitatea mea interioară nu are, cred, vârstă, ea nefiind născută, ea nemurind nicicând.

Am vrut să tac, mult, să devin un... maestru al tăcerii prin cuvântul scris.

Dar, am ajuns ce-am fost; și voi deveni ce sunt...

Mintea mea urcă mereu în viitor, neplăcându-i prezentul, hrănindu-se din trecutul cel atât de mult alterat. Ea continuă, persistă, în a visa un viitor mai bun, mai lin, mai frumos, mai drept.

*către amurg –
umbra mea se întinde
aproape de schit*

VII

De ce zboară supersonicele atât de des, cu atât de multă cheltuială inimaginabilă?!...

Ce transportă ele pentru ca omului să fie mai bine?

În tot acest timp, oameni mor de foame, de cruntă mizerie, de boli, de nepăsarea semenului...

Cu toate astea, supersonicele... zboară, cu viteze nefirești, se avântă către inutile ținte zadarnice, prisoselnice.

De jos, de pe pământ, omul ridică ochi întrebători către punctul lucitor, zumzăind pe bolta albastră, brăzdată de dâre albe de fum ce ușor încep a se destrăma.

– Și totuși: de ce zboară supersonicele, ce transportă ele cu atâta grabă și importanță, în timp ce jos, omul se târăște, plânge, geme și se întreabă nedumerit:

– De ce?!...

*ploaia a-ncetat –
dintr-o floare de castan
cade-un strop de apă*

VIII

Blajine ploi răpăitoare de început de florar...

Crengile grele de muguri abia desfăcuți, sclipitoare, mă îmbată de arome.

Scoarța netedă a pomilor tineri, din livada mea, lucește în lumină.

... Și-n adieri calme mă ninge cu petale multicolore care după ce îmi mângâie creștetul, obrații, umerii și brațele, alunecă în iarba fragedă.

Lipită de cochilia unui melc, o petală roz îi ține umbră; în timp ce un cărăbuș zumzăie nervos printre corole, întefind ploaia de arome diafane – o buburuză își sorește „punctele”, așezată în găoacea unei albe petale de prun...

*după grindină –
aripa fluturelui
printre petale*

IX

În amurg, alergăm pe marginea râului, prin iarba de florar, în adierea zefirului.

Ea, trecând pe sub o salcie plângătoare, suvoaiele de păr negru i se împletiră cu ramurile curgătoare ale copacului cel trist.

Mă opresc...

Privesc uimit cum ființa ei se contopește cu făptura arborelui învăluitoar.

Între timp, luna cu ochii ei albaștri, se-nalță pe vârful salciei, luminându-mi calea către necunoscut...

*mărul înflorit –
mireasma și umbra lui
ne învăluie*

X

Privesc un falnic gorun de pe marginea pârâului Bucin.

Apoi, cobor privirea către o margaretă, către un fir de iarbă puternic încovoiat sub „povara” celor șapte puncte negre ale unei buburuze.

... Totul este atât de liniștit – doar eu mă tot frământ, mă agit, mă neliniștesc.

Vin aici, în natura netulburată, pentru a învăța liniștea, din dorința de a fi unul cu ea, cu acele detalii pe care le admir, minunându-mă.

Simt cum iubirea mă cuprinde, atunci când mă scufund în floare, în arbore, în raza de soare, în adierea mângâietoare a vântului, în firul de iarbă cel firav, în cântul păsării, în șuierul șuvoiului de apă cel grăbit...

*privesc pârâul –
apa mereu alta
pare veșnic la fel*

XI

Îmi place să ascult frântura de tăcere dintre două rafale de vânt, dintre două țârâituri de greier, dintre două triluri de ciocârlie, dintre două picături de ploaie căzând într-o băltoacă, dintre două freamăte de frunze de plop tremurător, dintre croncănitul corbului plutind în țării...

Cred, îmi place să cred, că în liniștea dintre aceste sunete se află ascuns Dumnezeu însuși!

Liniștea este temelia arborelui, a florii, a păsării, a picăturii de ploaie, a greierelui, a vântului...

Privesc, admir – fără gânduri – natura aflată în stare de liniște; și o bucurie nemărginită mă cuprinde: eu... eu, mărunțul eu, doar eu privesc și ascult – ascult, privesc; și tac...

*noaptea-n poiană –
luminat de-un licurici
drumul melcului*

XII

Gânduri – nebune gânduri, mă trag în vârtejuri sufocante, tenebroase, năucitoare, mă acaparează, mă încorsetează, mă neliniștesc.

Privesc... îngândurat... coroana stufoasă, întunecată a gorunului de pe malul apei...

Gândurile mele, încrengătura acestora este mult mai deasă, mai înnegurată decât cea a bătrânului copac.

*ploaia a-ncetat –
din frunză-n frunză cad
ultimi stropi*

XIII

Culcat în iarbă, printre flori, mă uit la cer, ascultând cântecul greierilor, şuierul apei, ciripitul păsărilor.

Pentru câteva clipe, mintea mea scăpată de asediul gândurilor, percepe totul deosebit de clar, curat precum un cristal...

*tăcutul melc –
în zgomot și-n lumină
își cară casa*

XIV

*Eul meu cel iluzoriu – o încrețire născută pe suprafața unui
lac prin căderea unei frunze, de septembrie, pe oglinda apei...*

*... Viața mea: o liniuță de câțiva centimetri pe piatra
funerară, între data nașterii și cea a trecerii...*

*lac de munte-n zori –
peste codrul cel bătrân
plutește broasca*

XV

*Vin în natură și onorez această minune, prezent fiind trup și
suflet.*

*Sunt liniștit și privesc: păsări, plante, animale,
ignorându-mă pe mine*

Cufundându-mă în ele...

Contopindu-mă cu natura, mă eliberez de eul meu

Cel dătător de multe neazuri

Sunt atent la avalanșa de subtile sunete ale naturii:

Foșnetul frunzelor

*Picăturile de ploaie
Zumăitul unei insecte
Cântecul păsărilor...*

*Ajung apoi
Să-aud dincolo de sunete
Un ceva atât de sacru
Ce nu poate fi înțeles de gândire...*

Percep natura

Fără minte, fără gândire.

*Observ floarea
Cea mult predată vieții*

*Arborii, plantele, îmi sunt profesori
de pace, de liniște...*

Aici, doar aici sunt, pot fi, unul cu natura.

XVI

*Recunosc sacrul, frumusețea, incredibila liniște și demnitate
cu care floarea, ori arborele își duce traiul,*

Astfel adaug un plus de mister florii, arborelui...

*Un spațiu de liniște atotcuprinzătoare în care mă recunosc și
pe mine; dar eu mă aflu aici cu teribile zgomote interioare, încât
mi-e teamă ca natura să nu mă expulzeze.*

*Hălăduiesc prin codrii și îmașuri, cu capul plecat, încercând
să-mi instalez liniștea, privind copacul, floarea, piatra, pasărea...*

*Natura, ea veșnic mă așteaptă oferindu-mi, drept exemplu,
mult dorita liniște...*

*singur în munți –
printre frunzele de fag
tremură o stea*

XVII

*Mă acaparează un trunchi de arbore putrezit...
Cu frunzele căzute și cu trupu-i putregai, acesta dă naștere
unor noi vieți, lemnul arborelui fiind un veritabil laborator de
transformare, de reorganizare a materiei.
O formă se descompune, o alta se compune...
Și-atunci, moartea unde e?!
Nu-i doar o transformare?
Pretutindeni nu e decât metamorfoză a variatelor forme de
viață.*

*de sub frunza uscată
iese omida –
din senin gaița*

libertatea singurătății

„Iar în iarbă, plin de rouă, singur greierul veghează...”
(D. Anghel: Singurătate)

1

Jinduiesc a mă întâlni cu dorințele inimii mele...

Visele mele apun, rămânând doar realități cu sunete metalice.

Îmi pare că am atins miezul tristeților mele, fără ca, încă, să mă fi retras de la celelalte multe dureri ale mele, precum minciuna, trădarea, egoismul...

Îmi este greu, dar încă mai pot fi cu durerile tale și ale mele.

Nu mai vreau să fiu precaut, nici realist

Doresc povești care nicicând să nu se poată înfăptui în realitate: doar pentru ca măcar ele să rămână intangibile, neîntinate – le doresc, visez la frumusețea lor de înfăptuit de mâna omului.

Merg pe malul lacului și mă întreb... apoi, întreb luna, arborii: – oare ce mă mai susține lăuntric acum când totul se năruie?...

Apoi, mă mir cum de îmi place atât de mult să fiu singur, singur doar cu mine însumi, în atât de multe clipe vide ale mele...

*un țânc mă-ntreabă –
ce este curcubeul
de ce dispare*

2

În deșertul vieții mele, trandafirul mult așteptat întârzie să înflorească... Apar doar bălării, scaieți și spini. Dar toate trec: noaptea se duce, umbrele dispar...

*final de toamnă –
pe fagul golaș
o frunză chircită*

În uriașa simfonie a naturii, mă simt și eu o biată notă(muzicală), ușor discordantă, de cele mai multe ori.

Dar, toate trec...

Numai că cei doi vechi hoți, pe nume: Trecut și Viitor, nu vor să-mi dea pace; ei vin, zi și noapte, răpindu-mi liniștea, bucuria și sănătatea.

Stau singur – pe o bancă de lemn de stejar, mâncat de vreme și de molii – în livada-mi învăluită de pomi în floare și de iarba verde, fragedă, smălțuită de pădăii. Savurez un ceai fierbinte de sunătoare și îmi explorez gândurile și ideile care îmi trec prin cap...

Mă străduiesc să dobor gândurile negative, unul câte unul, astfel: furia cu bucuria, gelozia cu încrederea, invidia cu aprecierea, îngrijorarea cu optimismul, ura cu iubirea...

În tot acest timp, albinele robotesc de zor în preajma mea, pe când un fluture negru adastă pe o corolă de păpădie lovind alene aerul cald cu aripile-i cernite.

*întoarsă dintre flori
albina moare
pe urdiniș*

3

... Mai întâi se nascu mugurele apoi, frunza și florile, după care fructul.

... Căzu apoi poama și ruginia frunză căzu, plutind alene, sub bolta de azur, laolaltă cu rândunelele. Veniră, pe urmă, puzderii de fulgi, acoperind moale și rece totul...

... Un om de zăpadă rămâne să păzească albul și tăcerea...

*iarba verde
prinsă în gheață –
ninsoarea le-acoperă*

4

Urc prin poiană, apoi prin pădure, escaladez peretele de stâncă, răsarit brusc din sânul codrului de fag secular. De pe vârful steiului privesc peste culmi de arbori, jos în hău, în fundul căruia strălucitoare aleargă apa pârâului.

Fac un pas înapoi, moment în care zăresc o floare de colț tremurândă pe buza prăpastiei. Ca să ajung la ea, mă culc pe covorul de mușchi verde, întinzându-mi mâna dreaptă ca să o culeg... dar mă răzgândesc: rup o campanulă, lăsând prima floare să împodobească în continuare stânca. Apoi, nemaifiind singur, împreună coborâm stânca, îndreptându-mă cu floarea înrourată în palmă, spre valea cu apa strălucitoare...

*atâtea flori
pe imașul înrourat –
cosașul pleacă*

5

... O mână, purtând o armă sofisticată, trage în noi toți, fără încetare, fără cruțare. Deși avem cu toții steaguri albe, fluturându-ni-le peste capete, arma ne bună nu conține să tragă cu nepăsare, în chip nimitor, barbar, neiertător. Își risipește, în van, puzderie de cartușe, deoarece noi suntem uciși de multă vreme, de la primul cartuș, glonțul nimerindu-și ținta...

Arma răpăie, pârăie, împrășcându-ne cu gloanțe, încă și încă...

... În timp ce albele pânze tremură, flutură sfâșiate, împrășcate de ploaia cea roșie, fierbinte.

*mișcări de trupe –
pe ranița soldatului
un porumbel alb*

6

*O voce, de nu știu unde venită, îmi șoptește neîncetat:
– Mi-e frică de om!...ajută-mă să găsesc pe cineva căruia să-mi
împărtășesc necazul și frământările!
Apoi, cu glasul înecat în lacrimi:
– Învăță-mă să nu urăsc omul, să nu-mi mai fie teamă de el!
– Poți?...
Iar eu tac, prefăcându-mă că nu-l aud...*

*toamnă târzie –
ore în șir aud
frunze căzând*

7

*Cât de caraghios și de fals sună:
– Numai eu pot să fac asta, nimeni nu mă poate înlocui... totul
depinde de mine!
Eu, nu mai lupt, nu mă mai zbat – nu mă mai poate învinge
nimeni: nu mai pot fi înfrânt!
Mă uit la om, această ființă ipocrită care cinstește binele și
înfăptuiește răul, la tot pasul, pe oriunde se duce.
... Și mă doare!*

*nicio adiere –
frunzele cad tăcute
fără aripi fără tril*

8

Sunt de o imperfecțiune... desăvârșită: dacă mi se refuză ceva ce mi se pare că mi s-ar cuveni, mă-nfurii și am manifestări pline de indignare.

Defectele văzute la semenii mei, eu însumi dacă le am, supus fiind aceluiași căderi, mă determină să fiu impulsiv, ajungând să-i blamez și să-i condamn pe aceștia cu multă necruțare.

Dar iute mă-nconjur de singurătate exterioară, încercând în felul acesta să-mi dobândesc pacea lăuntrică.

Îmi tot propun să mă văd, măcar pe mine însumi, cu mai multă bunăvoință, înțelegere; să nu mai rănesc pe alții, prea mult rănindu-mă, în felul acesta, pe mine însumi!

Să nu mai critic, nici pe mine, nici pe alții – apoi să-mi fac ordine în cotloanele cele mai tainice ale sufletului.

Să pun mai mult preț pe cele sufletești, decât pe cele trupești.

Fiindcă dacă nu în mine, în mintea și în inima mea, atunci unde altundeva voi mai putea găsi calmul, echilibrul, liniștea și fericirea?

*bombănind prin lan
spulberă macii roșii –
un bondar zălud*

9

Mă cufund în singurătate, neprimind nimic bun de la om...

Scârbit sunt de uriașa zidire vanitoasă așezată pe prea multă trudă istovitoare, zadarnică.

Printr-o fereastră, imundă și fetidă, a unei dărăpănături dintr-un cătun neștiut, aud, zi de zi, horcăielile sinistre ale unei creaturi oribile, vag amintind de ceea ce a fost odată omul...

Bolnav e totul: Cerul și Pământul...

Și apele-s bolnave...

Iar omul e sub aste-vremuri de dispreț.

*Deși este în pragul neantului, individualismul și lăcomia omului
nu cunoaște margini.*

*Omul e fiara care strică cu înverșunare tot ce e unic și frumos,
util și sănătos, în mediul care viețuiește.*

Apoi se miră că e bolnav și schilodit!...

*Acest glob de glod devine un deșert suprapopulat de fiare
feroce, vag amintind de ceea ce a fost cândva omul!*

Nesătuii ne-au distrus natura, sufletele, optimismul.

*... Privesc firul de iarbă care tremură presimțind parcă
apocalipsa.*

*fără de urmă
zborul vulturului –
doar fâlfăitul*

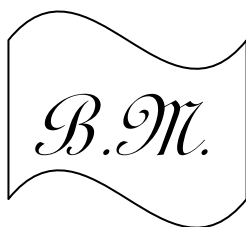
10

... Și iată-mă în această călătorie contradictorie și încâlcită.

*În fața unei uși, unde stau singur de atâta vreme, așteptând să
mi se deschidă. Prea târziu îmi fu dat să aflu că totul e doar o cacialma;
și asta după ce ani de zile am adăstat și năzuit, bătând – biet naiv! – la
o ușă care era doar un desen, reușit, pe imaculatul perete alb, înalt,
înfiniit...*

*noapte de iarnă –
între omăt și stele
dangă de clopot*

experiențe internaute

Preambul

În virtutea unei anumite activități, prezența mea în preajma computerului este inevitabilă. Pentru ca orele și zilele petrecute aici să nu-mi pară interminabile, ca tot omul care deține internet, am intrat și eu, printre altele, pe-așa numitele site-uri de socializare.

Aici, mare iarmaroc-mare: cauți acul și dai de baros!

Această modalitate de a face cunoștință, de a lega amiciții, este preferată de foarte mulți oameni: bărbați și femei, foarte diferiți ca vârstă, statut social și, mai ales, ca interese.

Recurg la acest fel de a înfiripa legături oameni cu o slabă încredere în sine, foarte mulți complexați, precum și o sumedenie de escroci sentimentali. În plus, sunt și foarte mulți imaturi sentimentali – atât bărbați cât și femei...

Uimitor este că, marea majoritate a femeilor își fac reale speranțe în acest tip de relații: Făt-Frumos ivit din meandrele internetului!

Uimirea mea derivă din uriașa avalanșă de femei singure, râvnitoare de „relații serioase” plămădite din neguri de internet.

Cele mai multe femei, aciuat aici, pe site, trăiesc clipele amare ale unei căsnicii spulberate(divorțatele), iar o altă parte sunt copleșite de amărăciunea provocată de fatalitatea vieții: decesul, imatur, al soțului. Urmează, apoi, căsătoritele nemulțumite – destule și ele...

Toate caută: comunicare, stabilitate, tandrețe, bunătate, atenție; vor să fie ocrotite și... unice(!) pentru noul râvnitor la grațiile lor eterne.

În schimb, „fauna masculină” este doritoare de relații reale, apropiate – oricum nonvirtuale. Fiecare dintre ei, însă, își au propria lor limită a răbdării: nici un bărbat nu își propune să se perfecționeze în genul epistolar, utilizând modalitatea de comunicare pe net!

Așadar, intrat fiind – logat!- pe unul dintre site-urile cu pricina, am optat, după o vreme, să-mi schimb identitatea metamorfozându-mă într-o candidă figură... canină!

Am recurs la această stratagemă, după ce am constatat că foarte multe femei singure devin atașate de rasa câinească, pisicească, ori chiar... papagalicească!

Ghidându-mă după economia de piață: „- asta se cere, asta vindem!”, mi-am ales ca poză de profil, precum am mai spus, un adorabil chip câinesc, cules tot de pe net, iar ca text am ticluit o istorioară ce se vrea a fi o continuare a ceea ce s-a întâmplat cu Bubico, al lui Caragiale, după ce acesta a fost azvârlit, de către „nevricos”, pe fereastra vagonului de tren care alerga în plină viteză în noaptea de catran...

Modalitatea a prins!

Păcat însă că majoritatea abordărilor nu le-am putut recupera, nesuslându-le pe toate.

Aceste conversații au fost, pentru mine, o experiență amuzantă și instructivă.

Dintre cele opt conversații săvârșite, o mențiune aparte se cuvine să fac privind „nik-ul”: Mirasamira..., dar, cred eu, nici Sabrina nu-i mai prejos!

Cu Mirasamira m-am întâlnit, în viața reală, cu un an și jumătate înainte de a se înfăptui acest experiment internaut, amândoi fiind participanți, la acea dată, la o reuniune literară pe țărmul Pontului Euxin.

Între noi, s-a înfiripat, iute, o idilă...

.....

Citindu-i, acum, „profilul” de pe site, am recunoscut-o imediat, deși poza ei principală era doar o... orhidee!

Scotocind, apoi, prin mulțimea de imagini postate de ea pe propria-i pagină(circa 900!), am dat, în sfârșit, și de chipul amicei mele...

Acum am realizat că mă aflu pe calea dorită!

Așa încât, am declanșat iute farsa!

Iată, așadar, ce a putut rezulta urmare a schelălăitului disperat al nefericitului Bubico, după ce acesta a fost azvârlit pe fereastra trenului care alerga nebunește în noaptea cea neagră, neguroasă...

Personaje:

Bubico:

și admiratoarele!...

Dialogul I

Bubico – Mirasamira:

Bubico : De când am fost aruncat din tren, de către acel netrebnic crud, am devenit un câine de pripas...

O caut, cu disperare, pe draga mea mamița... o doamnă singură... care îmi oferea atâtea bomboane dulci și care avea atâta căldură și dragoste pentru mine!...

În plus, o aveam pe Zambilica, știi tu, cățelușa cea dulce și pedantă a vecinei Papadopolina...

Ah, ce vremuri trăirăm cu blânda Zambi până a nu se muta în chirie, la Papadopolina, ofițerul care îl aduse pe nesuferitul de dulău Bismark (mare crai!).

Dacă până atunci am avut, cu adevărat, minunate zile... câinești, în compania adorabilei Zambi, de când cu venirea lui Bismark începură șirul zilelor negre și fripte, pentru mine.

Am început, de-atunci, să mă gândesc să-mi iau lumea în cap, să mă arunc în boema câinilor comunitari; însă mie îmi este groază de hingheri, de traiul în cuști, de lăturile și de bătăile pe care aud că se dau acolo bieților mei confrați.

Poftim?!...bomboane?, da de unde! – apuse vremuri: ce-a fost verde s-a uscat, ce-a fost dulce s-a păpat!

Bestia, bruta de pasager, dacă nu se ivea în compartiment, trăiam și acum, fericit, lângă mamița, în preajma Zambilicai (... până la urmă, mă înțelegeam eu cumva cu Bismark, mai lăsam de la mine... de altfel, acesta lipsea toată ziua de-acasă, pleca cu ofițerul lui, veneau doar seara; când simțeam că vin, mă apuca schelălăitul și nu mă părăsea până a doua zi când Bis pleca din nou... ce mai: un trai de... câine oropsit de când cu venirea afurisitului de crai!)

Asta mi-a fost soarta: mai rea decât câinească!

Se-apropie iarna, trăiesc pe sub poduri, prin gări și halte părăsite, arăt din păcate nu precum în poza din... buletin – aceea e din vremurile cele frumoase, trecute...

Aceasta îmi este istorioara...

Sunt trist, te văd și pe tine la fel de tristă: ce vei fi pățit?! Nu vrei să-mi povestești, în următoarele seri, tot mai lungi și mai reci, a

ta tristețe, pricina ei? Firește, nu aici, sub pod, de unde îți scriu acum, de-mi clănțane dinții și-mi tremură fosta-mi frumoasă blană, acum soioasă și plină de scaieți... ci acolo, la tine acasă, după ce m-aș îmbăia, eu stând apoi cuminte sub masă, fiind numai ochi și urechi la povestea ta!

Nu știu dacă ți-am spus: eu sunt un cățel cuminte, fidel și deștept; chiar spunea mamița către cei care se apropiau de mine cu frică, pe când mă avea lângă ea:

– Nu vă fie frică de Bubi, el simte, numaidecât, pe cel care îl iubește!

Biata de ea: cât o suferi din cauza neghiobului care m-a aruncat în noapte!...

Mirasamira: Bună! Trebuie să recunosc că ești o apariție ciudată, dar interesantă! Ai reușit să mă binedispui într-un moment în care chiar aveam nevoie de așa ceva. Ai reușit să mă faci să zâmbesc...

Ai un mod original de a aborda o femeie!...

Bubico: Teribil de mult semenii cu mamița, dar – ce păcat! – nu ești ea! Iar mie mi-e frig, îmi e sete, sunt murdar și nu am niciun sălaș... iarna-i aici, simt că a făcut primul lui pas aspru pe podul sub care mă aflu... zgribulit, înlăcrimat.

Oricum, dacă o vezi pe mamița, spune-i că o aștept!

Iar dacă îl vezi cumva pe nesuferitul de crai Bismark, gonește-l cu piatra, cu parul: să piară, nu-l pot suferi!

Mirasamira: Așa am să fac...

Bubico: Îți mulțumesc că îmi înțelegi frământarea, zbaterea; nesuferitul acela de crai mi-a răpit-o pe duioasa de Zambilica, cea care, la rândul ei și ea este de vină: prea lesne cedând când la unul, când la altul!

Oare, așa sunt și femeile oamenilor, Mira?

Mirasamira: Ce știi tu, Bubico, despre femei?... Sunt greu de înțeles uneori, dar nu e bine să generalizezi. Există și femei care

vor să fie ale unui singur bărbat, care să le facă fericite. Femeia, Bubico, cere multă tandrețe; și dăruiește la fel de multă, poate de aceea are nevoie de atât de multă afecțiune, cine știe...

Femeia cere multă grijă sufletească; cere timp, mult timp petrecut alături de ele, cu sufletul lor, fiindcă, să știi, Bubico, femeia vibrează doar la atingeri sufletești, simțindu-le ca pe niște adieri de dincolo de suflet.

... Dar, tu Bubico, nu ai cum să le înțelegi: în lumea voastră e cu totul altfel... sau nu?

Bubico: Hm!, sau... ham, ham-ham! în lumea mea predomină, aud asta tot timpul de la voi, oamenii, doar instinctul.

Mamița, vai ce dor îmi e de ea!, atunci când venea vreun musafir la noi, mă scotea din panerașul în care dormitam și mă prezenta, fălindu-se cu mine, strângându-mă la pieptul ei bogat și cald, spunând răspicat:

– Simte câinele, are instinct!

Eu, da: simțeam cu adevărat, dar biata mamița, nu avea habar ce simțeam eu de fapt(!)

Tu bănuiești ce puteam eu simți la pieptul ei, Mira?...

Nu ? Bine, îți spun eu: simțeam o nespusă ură față de craidonul Bismark, pe care de multe ori, prefăcându-mă că dorm, l-am văzut cum îl mângâia, în timp ce nesuferitul puneă grandios laba în poalele ei!

... Ei, precum vezi, avem și noi problemele noastre... canine!

(Auzeam că la voi asta se numește: gelozie! Să moară câinii de răs, nu altceva!)

Mirasamira: Fapt e, Bubi... că, deocamdată, mor eu de răs!

Bubico: Stai, nu muri!

Dacă tot suntem atât de singuri amândoi, ce-ar fi să ne întâlnim?

Mirasamira: Bubico, ce s-ar alege din două singurătăți?

Desigur una și mai mare!...

Așa încât...

Bubico: Nu, eu m-aș metamorfoza, sub acțiunea baghetei tale magice, din nou în om; apoi, ne-am spune vorbe drăgăstoase, ne-am iubi, ne-am ocroti.

... Copii cred că nu am mai face!

Poate, cine știe, am fi chiar fericiți!

Mirasamira: Și ce zici tu, să încercăm?

Până una alta, eu încă tot cu un câine dialoghez(!), n-ai vrea să mi te arăți?

Bubico: Sufletul meu de câine, de pripas, așteaptă apariția miraculoasă a femeii care deține secretul destrămării vrăjii: anume, transformarea din trup de câine în cel omenesc.

Precum ți-am spus, cineva dintre voi deține bagheta magică: poate chiar tu!

Pentru ca metamorfoza să se întâmple, ar trebui ca, înainte de acțiunea baghetei, să-ți ascult și eu povestea: asta m-ar ajuta mult să-mi recapăt adevăratu-mi chip.

Te ascult frumoasa mea doamnă!

Mirasamira: Ceea ce îmi propui tu sună a competiție... și concurența e mare!... Nu am puterea să mă confrunt, și asta nu fiindcă nu aș avea încredere în mine, dar la așa ceva, totul trebuie să decurgă firesc.

Dar, cum ai vrea să-mi afli povestea și, mai ales, în ce măsură te-ar ajuta?

Bubico: Deunăzi, atunci când te-ai oprit pe pod, de mi-ai ascultat povestea, mi s-a părut că ești mai înțelegătoare decât altele, dar văd că m-ai lăsat și tu de izbeliște, ca și suratele tale, în voia Domnului: în frig, în ploaie, în curentul tăios, ca să nu mai vorbesc de mirosul fetid emanat de un canal, unde m-am aciuat, aici fiind totuși mai cald, miros care nu aș crede că e câinesc, îmi pare a fi mai degrabă omenesc, din câte îmi spun nările.

Nimeni, uite, nu se îndură să se scoboare până la mine; iar eu ca să urc, sincer, nu am curajul. Tare îmi este frică de hingherițe, mai cu seamă pentru că, îi auzeam și pe fărtați povestind, că ele,

hingherițele, sunt cele mai neiertătoare cu câinii de pripas(... ce-or fi având oare de sunt atât de pornite contra noastră?!)

Nu ai vrea tu totuși să mă scoți de aici?

Mirasamira: Oricând te-aș scoate, Bubico, plânge sufletul în mine pentru tine; dar asta nu este de-ajuns, știu...

Necazul este că eu nu am să pot fi niciodată mamița, fiindcă nimeni, nicicând, nu o va putea înlocui pe mamița: never!...

Bubico: Tu... nu ești hingheriță, nu-i așa?

Tare mi-e teamă, Mira... umblă vorba, pe aici, pe sub pod, că urmează să ne adune pe toți pentru eutanasiere!

Mira, știi tu cumva, eutanasia asta doare?!...

Mirasamira: Nu, Bubico, cu siguranță nu doare!

S-ar putea, în schimb, să-i doară pe conștienții tăi comunitari; scutește-i, în măsura în care poți, de astfel de încercări!

Bubico: Te văd, din nou, trecând deasupra podului sub care de la o vreme îmi duc traiul, datorită afurisitului de „nevricos” care m-a azvârlit drept în lumea comunitarelor

... Și ce bine îmi era în coșulețul mamiței!

Treci și tu, ca și altele asemenea ție, uitând că sub acest pod blestemat suferă un biet suflet de câine de pripas care așteaptă și el o cușcă... deparazitată, un colț de pâine uscată, o farfurie cu apă și o mângâiere pe creștetul lui, descoperit acum, deoarece o afurisită de comunitară i-a furat beretuța cea roșie, caldă și moale, dăruită din prea multă iubire de mamița.

Acum, doar urechile-mi clăpăuge – noroc cu ele! – mă mai încălzesc... și, poate, o vorbă dulce de la tine, dacă te înduri...

Mirasamira: Ce să spun, Bubico?...ai și tu dreptate, dreptatea ta canină...

Și eu mă gândesc uneori că, până la urmă, se pare că e adevărată afirmația cuiva cum că: „Cu cât cunosc mai bine omul, cu atât mai mult iubesc câinii!”, oricum, ceva în felul acesta.

Bubico: Ceva trist se petrece cu tine! Îmi spun asta nărilor-mi de căfel trecut prin multe.

– Nu ai vrea, dragă Mira, să îmi povestești, aici sub pod, a ta poveste; te-aș asculta cum numai eu știu să ascult; te aștept!...

Mirasamira: Știu eu ce să zic, măi Bubico... E destul de tristă povestea ta, la ce bun ca să te mai amărăsc și cu a mea, spune-mi și tu?...

Bubico: ... Și totuși!

Mirasamira: Poate, altădată...

Bubico: Așadar, încă o seară, sub același pod mizer...

De ce nu vrei, Mira, să mă scoți de aici – simt eu că ai putea; tristețea din ochii tăi seamănă prea mult cu cea din privirea mea!

Mirasamira: Bubico, să-ți spun drept, amândoi ar trebui să ieșim – tu, de sub podul mizer, iar eu din marasmul asta amăgitor care se numește N... (site-ul de față!)

Afară nu e o lume mai frumoasă, dar ea este cel puțin adevărată!

Bubico: - Ce se petrece cu tine, Mira, de ce ești mai tristă decât un câine părăsit?

Mirasamira: Nici eu nu știu prea bine Bubico!...

Îți par atât de tristă?

Bubico: Îmi pari, draga mea, îmi pari... și nu e bine!

Plânge sufletul(ce-i drept canin!) în mine, atunci când văd fețe posomorâte. Doresc să-mi povestești despre pricina amăreliei tale!

Mirasamira: Ar fi multe de povestit Bubico, dar e început de week-end, nu vreau să te întristez și pe tine cu poveștile mele; oricum, îți mulțumesc că îți pasă de supărarea mea!...

Bubico: Nu se poate, Mira, cum să mă întristezi cu povestea ta care mă interesează nespus de mult?

Să știi că mă întristez, cu adevărat, dacă nu îmi istorisești necazurile tale: voi știi, poate, să te ajut, fiindcă doresc asta cu adevărat.

Aș dori, nespus de mult, ca să-ți deschizi sufletul; am să fiu un ascultător perfect, apoi un prieten devotat!

Mirasamira: Cum ai putea tu, Bubico, să mă ajuți? Tu ești un cățel dulce... chiar mă întreb cum poate trăi mamița fără tine?!

Bubico: Mamița, deh, ca toate mamițele: cu vieți cel puțin duplicitare, ele răzbat mai lesne prin hârtoapele vieții, oricum cu mult mai ușor decât noi, cățelii de pripas.

Cum te-aș putea ajuta?

Cred că, mai degrabă, și la drept vorbind, ai putea tu să mă ajuți: prin tandrețe, înțelegere... și am mai vedea noi cum!

Mirasamira: Mai rău mi-ai face, Bubico!...

Bubico: Ce n-aș da să mă pot apropia de tine pentru a-ți împărtăși toți norii, nu ca o furtună, ci ca un alizeu!

Mirasamira: Un sihastru tocmai a creat furtună în viața mea... chiar aș avea nevoie de un alizeu, Bubico.

Bubico: „Tatăl tuturor rănitelor” te va mângâia, de vei dori! Dar ce cauți tu prin... sihăstrii?! Ori te-a ademenit vreo față smerită, cu vorbe blânde, dulci, în cine știe ce cotloane întunecate!

Mirasamira: O fi chiar tatăl tuturor rănitelor?! Nu e prea mult pentru un biet cățel? N-ai putea fi decât al uneia?...

Bubico: Nu-i frumos să monopolizezi, dragă Mira! Ce ar face celelalte năpăstuite fără mângâierea mea, verbală, desigur!

Dar nu am înțeles pățania ta cu sihăstria, ori sihastrul, ce-o fi fost, nu vrei să îmi povestești?

Dragă Mira, de ce eziți să îmi răspunzi la întrebările mele deschise?

M-aș bucura dacă mi-ai răspunde, se poate?

Mirasamira: Da, Bubico, unde dorești să-ți povestesc: în „Cartea de oaspeți”, ori, poate vrei să-mi fac un blog despre viața mea?

Ori, poate, la „Strigări”? ...

Bubico: ... Că bine zici! La „Strigări” ne-ar fi locul, ori, poate, la ... „Urlări”(dacă ar fi!)

Povestește-mi, Mira, aici, măcar reperele esențiale ale frământărilor tale, bine?

Mirasamira: Ce pot să spun despre mine, Bubico?!...

Sunt venită dintr-o lume paralelă, cu lumea în care îmi este dat să trăiesc, desăvârșindu-mi chinul!

Ce caut? Caut, cu disperare, gândul... acel gând care să-mi dea încredere și putere pentru a doua zi; gândul care să-mi aducă liniștea de care am nevoie și care să mă facă să mă pot regăsi.

Ei bine, nu-l aflu...

Și mi-am dat seama, o dată în plus, că tot ceea ce ai nevoie poate fi găsit doar în tine, în forul tău lăuntric; oricum, mai puțin în lucrurile și oamenii din jurul tău...

Orice situație are două variante de soluționare: una bună, alta greșită; veșnic avem de ales între două uși – cea care se deschide către un drum și una care nu duce nicăieri...

În permanență avem de luat decizii. De foarte multe ori, tot ceea ce ni se acordă, reprezintă două variante nefericite...

Nu poți spera decât că ai optat, poate, pentru varianta ale cărei repercusiuni sunt mai puțin dureroase.

În situația asta mă aflu eu acum...

Orice greșală poate duce la alte greșeli; există în viață momente în care trebuie să întrerupi un lanț vicios de greșeli care curg, se perindă prin sufletele noastre.

M-am întrebat adesea: de ce greșesc atât de mult, cu toate că experiența de viață de până acum ar trebui să mă cruțe de astfel de erori!

De ce aleg căile înfundate, drumurile cu hârtoape, ușile închise!? Și mai mult de atât: ce se întâmplă după făptuirea atâtor greșeli, de ce nu mă opresc, de ce nu caut soluții de preîntâmpinare?

Ei bine, remedii de nesăvârșire nu am; am, în schimb, o aprigă dorință de a merge mai departe! (... firește, nu în erori!), ci pe calea cea bună, pe care sper că o voi afla-o!

Doresc să mă detașez de acele clipe când simt că mai departe nu se mai poate..., să merg doar înainte, cu orice preț, câteodată chiar și cu indiferență și repulsie față de mine, față de cele pe care trebuie să le săvârșesc, autocriticându-mă, mergând până la autocondamnare.

Nu întotdeauna îmi iese răbdarea... Atunci, aștept...

Îmi revizuiesc comportarea, mentalitatea; și cu toată grija de a nu mai făptui alte greșeli, tot mi se întâmplă: iar și iar...

Cam asta sunt, Bubico, cam acestea sunt, în mare, frământările mele...

Bubico: Dacă m-ai întreba care îmi este părerea, referitoare la ale tale frământări, gânduri, aș zice că greșești atunci când cauți repere, bucurii, satisfacții materiale.

În astă-lume, aflată într-un permanent derapaj, cu toții am alunecat într-un materialism îngrijorător, egoist, înfiorător.

Se uită, sistematic, persistent, de mai toată lumea, că a merge să cauți fericiri, bucurii, în derizoriul, în înșelătorul material este echivalent cu a înainta, cu încăpățănare, spre... stânga, când de fapt ar trebui să mergi pe dreapta.

Cufundarea în noi, în eul propriu, izolarea de lume – trăind totuși în lume și nu în pustietate – este o altă mare eroare: ruperea de semenii, ignorarea lor.

Atunci când interiorizarea nu este făcută pentru ridicarea spiritului, a sufletului, către un țel suprem, duhovnicesc, în sihăstrie, ori în lume, este zadarnică, fără efect.

Observ că ai tendința de a te culpabiliza: părerea mea este că nu ar trebui...

Este potrivit, și necesar, cred eu, să ai mai mult curaj, pentru a ieși din propria-ți încătușare interioară înăbușitoare, în așa fel încât să ajungi la lumină, e drept, printr-un urcuș anevoios spre o viață călăuzită de alte valori, decât cele de până acum, de alte repere, anume de cele spirituale.

Mirasamira: ... Atunci, ar fi mai bine să mă călugăresc, oare?...

Bubico: Nu, nu cred că ar fi oportună, acum, în această ipostază, călugăria: vezi, acolo nu sunt... întâlniri virtuale, nici reale, decât doar cu Dumnezeu!

Or asta, de prea mult ce e, îmi pare că tot insuficient ți-ar fi, căci de-ar fi, de mult ai fi deja acolo!

Mirasamira: Atunci?...spune-mi, Bubico, ce-mi rămâne de făcut?...

Bubico: Ce ar fi de făcut... cu lumea, cu tine, cu mine?

Este destul de anevoios ca să pot da un răspuns, mai ales că eu nu sunt decât un dulău dezamăgit, abandonat. Oricum, bagheta magică se află în poșeta ta(... am strecurat-o azi noapte!); cu ajutorul acesteia ai putea să-mi readuci chipul de... om!, condiție esențială, cred eu, ori nu?

Apoi, dacă vei considera ca necesară fiind, ne-am putea și întâlni!...

Dar, înainte de toate astea, mai spune-mi doar atât:

– Ce dorești de la un... câine transformat în om, ce visezi ca acesta să îți poată oferi?

Mirasamira: Aș avea multe de spus, prea multe, mai ales de când cu acel... sihastru!

Dar...

.....

Bubico: Fata lui Dumnezeu, de ce nu îmi răspunzi la mesaje?!

Măcar ajută-mă să te înțeleg ce te doare, ce ți-a prezis, promis, ori, poate, făcut, acel... călugăr sihastru, sau ce o fi fost?

Te-a batjocorit, te-a lovit la cap, ori chiar în inimă cu vreo săgeată?...Spune-mi, ca să te pot pricepe!

Mirasamira: Ce e atât de greu de înțeles: Sihastrul mi-a atins, da, mi-a atins inima!

Și, necazul cel mare este că nici măcar nu e călugăr, din contră!

Ce sfat îmi dai, Bubico? Să-l mai aștept, să-l uit, să-ncerc să-l uit?

Bubico: Înamorată, deci!...

Ei, aici se cam complică treburile... nu ai vrea să comunicăm pe mess?

Mirasamira: Și crezi că pe mess am putea descâlci povestea? Te oferi să mă ajuți? Oricum, e bine... alții, înaintea ta, mi-au cerut întâlnire pentru asta!

Bubico: „Alții” fiind cine: Sihastrul de care îmi aminteai?

Înainte de a trece pe mess, dacă vei dori, te-aș ruga să-mi povestești despre acest personaj: te-ai întâlnit cu el, ce anume s-a putut întâmpla încât te-a răvășit în acest hal?

Mirasamira: Este, cu adevărat, un personaj! Am găsit ceva deosebit la el...

Personalitatea lui m-a atras chiar înainte de a ne întâlni, cunoscându-i anumite scrieri. Franchețea lui a fost nuanța care m-a acaparat, în mod deosebit, dar, pe de altă parte, de ce să nu recunosc, în același timp, mi-a creat și suferință.

Este deosebit de bărbații pe care i-am întâlnit în viața mea...

Deși am fost obișnuită să fiu stăpână pe situație, în relațiile mele cu bărbații, faptul că lucrurile stau altfel cu el... asta mă ațâță, mă stârnește neconținut, făcându-mă să-l doresc!

Bubico: Dacă îl dorești cu atâta ardoare, de ce nu îi spui – ori el știe?

(... Atunci, în acest vârtej sentimental, ce rol, ori speranță mai pot avea eu un... biet cățel?!)

Mirasamira: Știe, dar... nu crede! Susține că totul se petrece doar în imaginația mea; și că e o relație lipsită de viitor, greu de întreținut, având în vedere distanța care ne desparte.

... Nu știu de ce am un vag sentiment că semeni cu cineva cunoscut, foarte cunoscut... de ce nu te arăți?!

Bubico: Ce rost ar mai putea să aibă a mă arăta, ori a ne întâlni, dacă gândul ți-e numai la el?

Mirasamira: Nu te descuraja, Bubico, poate ar avea rost a te arăta!

Bubico: Din prima clipă, de când te-am văzut, un nevăzut fir m-a legat de tine!

Este foarte bizar pentru mine să te știu atașată de o ființă care, din câte îmi dau eu seama, poate nici nu merită atenția ta!...

Nu atașarea de fizicul unui bărbat are, cred eu, importanță(deși eu însumi de chipul tău, iată, m-am simțit atras!), importantă este seriozitatea, luminozitatea sufletului acestuia, sinceritatea...

M-aș putea arăta, aici, pe site – asta însă nu ajută cu nimic.

Cred că o întâlnire, măcar de câteva ore, oriunde ai zice tu, ar putea să ne aducă mai aproape de ceea ce se cheamă în acest „iarmaroc”: real life!

Dar, înainte de toate, spune-mi, te rog, dacă te poți rupe de acel personaj care te obsedează?

Mirasamira: Vrei să vorbim pe mess?

Bubico: Te rog să-mi spui, vrei să te rupi de aceea persoană și să rămâi numai cu mine, ori îți propui să umbli pe două cărări?

Mirasamira: Spune-mi, te rog, când ai reușit să te „atașezi” tu de fizicul meu?...și, mai ales, unde?!, doar nu vrei să-mi spui că aici, pe acest site?!

Bubico: Vin, cu sufletul pe tavă, dacă îmi spui că sentimental ești capabilă a te depărta de aceea persoană!

Mirasamira: Nu, n-am să pot, iartă-mă Bubico...

.....

Bubico: Tot mai aștept, încă, să îmi spui mai multe despre tine, iar tu nu vrei – de ce?!

*Mirasamira: Ți-am spus deja prea multe despre mine...
Aș vrea să te arăți sub adevăratu-ți chip! Mi-ai promis!...
Atunci m-ai cunoaște mai bine...*

Bubico: Totuși, nu ar fi mai bine să ne întâlnim?

Mirasamira: Bubico, dragul meu, tu anunți nori și ceață, ce se întâmplă? Speram ca tu să-mi poți aduce puțină liniște: am atâta nevoie!...

Bubico: Ne putem vedea? Ca să-ți mai destram norii, ceața...

*Mirasamira: Să-nțeleg că-mi arăți o poză?
Cum vrei să ne întâlnim, dacă tu nici măcar nu-mi spui cine ești?!*

Bubico: Îmi este greu să te înțeleg: ai vrea și nu prea să ne vedem – de ce?...

.....

Mirasamira: Unde ești, Bubico? Ai ieșit nițel la plimbare? Nici măcar nu ai așteptat răspunsul meu... Ai, probabil, întâlnire cu una dintre comunitățile tale...

Nu, Bubico, nu am să mă pot rupe de el, nici chiar dacă îmi vei oferi sufletul tău de câine isteț și credincios!

Nu, fiindcă... îl admir și-l respect! Da, în mod necondiționat – nu știu de ce, nu știu până când; și toate astea fără să știu ce simte el cu adevărat pentru mine; deși simt că nu-i sunt indiferentă, chiar dacă el se străduiește să-mi arate contrariul. Altfel nu-mi explic

atitudinea lui față de mine; mă simt precum un șoricel, încolțit, prins, lăsat, apoi luat din nou în gheare, lăsat iar, apoi iar prins și din nou lăsat... dar nu de tot!

Știi doar că inima-mi sare din piept când îi aud vocea, că-mi doresc să vorbesc cu el, să mă plimb, să știu că măcar din când în când se gândește și la mine.

Nu sunt o adolescentă întârziată: sunt o femeie, matură, atașată într-un mod bizar, de acest personaj !

Știi bine ce vreau. Nu mă ispitește deloc perspectiva unei căsnicii – prea mi-a intrat libertatea în sânge ca să mă mai pot împăca vreodată cu jugul căsniciei. Și-apoi, firea-mi capricioasă, nestatornică nu ar fi decât un izvor nesecat de amărăciuni, de discordii pentru amândoi.

Unde mai pui că și el este o balanță mult asemănătoare mie...

Oricum, mă simt foarte atașată de el!

.....

Post-scriptum: ... A urmat devoalarea!

Șocul iscat în sufletul ei de prezentarea adevăratei mele identități a fost într-atât de mare încât preț de câteva zile nu mi-a mai scris niciun mesaj, nerăspunzându-mi nici la apelurile telefonice.

Nu am mai insistat...

Într-un târziu, mi-a scris, prin mess, un mesaj trist, exprimându-și dezamăgirea față de festa mea; iată-l:

„Nu m-aș fi așteptat, tocmai de la tine, să-mi joci această farsă... sentimentală!

Dar, zarurile au fost aruncate!

A fost alegerea ta.

Păcat...

Te-ai jucat cu ceea ce nu era de jucat: taman cu sufletul!

Nu trebuia...

Sau, măcar, nu trebuia să faci asta cu mine și, desigur, nici cu altele...

Voi face totul ca să te pot uita: sper ca să pot!

Cu bine...”

Dialogul II

Bubico – Bell-fleur:

Bubico: De când am fost aruncat din tren... (ș.a.m.d.)...

Bell-fleur: Câtă fantezie și energie risipite în eter!

Mă întreb: de ce oare așa de convulsional?

„Se merită”?...

Multe mamițe mușcară din esența acestor trăiri ale tale?

Bubico: Hm!...adică: ham-ham, ham... !

Probabil, nu ...se merită, în schimb, sigur, merită!

Bell-fleur: Mulțumesc, oricum. Ți-am vizitat „profilul”: îmi pare că e foarte evaziv!

Bubico: Mamița, fosta-mi stăpână, ți-ar putea istorisi mai multe despre al meu... profil.

(Profil= lesă cumva?! Nu-i așa că e altceva?)

Bell-fleur: „Fosta”?

Dar cum: e pe bază de referințe?! Mai bine să-mi spui tu singur: e mai cinstit așa, nu crezi?

Bubico: Îmi este cu neputință să... urc la nivelul vostru de percepție; nu uita, sunt doar un biet dulău de pripas, acum, aruncat fiind în noapte de către un pasager necruțător; eu acum îmi caut doar stăpâna – atât!

Bell-fleur: Căutați stăpâna, ziceți?...

Se pare că aceasta este obsesia cea mare a dv., din câte înțeleg!

Bubico: ... Al nostru, al cui?!

M-aș bucura să-mi spui pe nume; apoi... mai adu-mi o coajă de pâine, te rog!

Bell-fleur: Îți place să te joci... atât... mi se pare extrem de anormal, totalmente nepotrivit să te numesc Bubico!(la anii tăi... necâinești!); iar alt nume nu știu!

Iartă-mă dacă greșesc spunând asta.

Bubico: Nu se poate!...

Înseamnă că ești mai bătrână decât mine; joacă-te, draga mea, joacă-te și tu, până nu este prea târziu!...

Bell-fleur: Eu?...bătrână?!...N-aș crede!

Sunt, în schimb, un adult cu suflet de copil – asta este cert. Și... să mai știi ceva: îmi place mult să mă joc, dar... jocurile tale, câinești, nu le cunosc, regulile acestora fiindu-mi străine.

Apoi, cred că nu există om bătrân, ci doar” mai înțelept”!

Bubico: ... Tu situându-te undeva la mijloc, nu-i așa, Fleur?

Bell-fleur: Pentru un mai bun echilibru – da!

Bubico: Nu sta pe loc – mergi înainte!

Belle-fleur: Îmi pare că nu mai știu cum e să merg, din păcate...

Bubico: Dar, ție, vouă, vă este mai greu de mers, pe două picioare, așa este? Uite, noi avem patru lăbuțe, însă, suntem ființe drăgălașe, credincioase stăpânilor, cu toate astea, de cele mai multe ori, suntem ale nimănui!

În plus... hingherii, of, ce vremuri!...

Bell-fleur: M-ai făcut să râd cu gura până la urechi! Simpatice om... ca să nu zic... câine!

Bubico: Doar râsul tău, – bănuiesc că este cristalin, nu? – doar el mă mai încălzește și îmi ține de foame; și de sete...

Râzi, deci, fata mea, râzi!...

Eu voi sta, în continuare, zgribulit și amărât de cele ce mi se întâmplară în ultima vreme; am să stau aici, visând-o pe mamița...

Dacă apare craiul de Bismark, te rog să nu crezi în el! Alungă-l cu piatra, cu bâta, cu ce poți: nu-l mai pot suferi pe acest lăptos nespălat. Mă și mir cum de a putut frumoasa și duioasa Zambilica să-i facă ochi dulci!

Bell-fleur: ... O zi bună, Bubico! Eu am să ies acum: mă voi întoarce în realitate...

Mai vorbim(?), Bubico, pa, pa...

Bubico: Ham, ham... ai grijă pe unde mergi!

Dialogul III

Bubico – Zanna:

Bubico: De când am fost aruncat din tren... etc....

Zanna: Bubico, ești adorabil, dar cam... răsfățat! Viața, nu e prea bună nici pentru oameni, darmită pentru câini! Uite, mă voi gândi la o soluție pentru a te scoate din impas, să văd ce pot face pentru tine.

În fond, de mult îmi doream un animăluț care să-mi țină de urât în serile lungi de toamnă-iarnă, dar cum nu-ți cunosc încă manierele, mă întreb: oare pot avea încredere într-un câine?

La urma-urmei, știi tu, nu poți primi în casă pe oricine, iar tu după cum singur te descrii, arăți a fi mai mult un câine vagabond decât un câine de rasă! Iar faptul că tânjești atâta după mamița, ei, uite, asta mă cam pune nițel pe gânduri! Poate că această jinduire a ta provine de la o răzgâiere excesivă; mi-e teamă, însă, că ți-ai cam uitat credința și nu mai poți face față unei vieți moderne...

Eu aș avea nevoie de un câine adevărat, manierat, care să nu mă piardă din ochi, să mă păzească, să-mi fie credincios, nu să se țină după cățelușele din vecini!

Ei, ce zici? Mai vrei... adăpost?

Eu acum trebuie să plec la muncă, te las să te gândești; dacă găsești ceva mai convenabil, nicio problemă, te înțeleg, rămânem prieteni: eu chiar cred în prietenia unui câine!

Pe curând, Bubico!...

Bubico: Hm, adică: ham, ham!...Iarăși afurisitul de Bismark este în câștig de cauză!

Oricum, tu trebuie să decizi: mă lași sub pod, ori mă scoți!

Zanna: Cam evaziv răspunsul tău, nu prea văd niciun motiv pentru a te scoate de sub pod...

Las' că te descurci tu: e plin de „mamițe” pe-aici; în fond, nici nu îmi doresc un câine răsfățat – aș avea nevoie de un câine

puternic, gen Bismark!... pe care, fie vorba între noi, nu înțeleg de ce nu îl poți avea la inimă?!

Vezi tu, Bubico, nu e greu să iei un câine în păstrare, mai greu e să reușești să faci alegerea cea mai bună; iar eu, recunosc... suflu și-n iaurt când e vorba de câini de pripas!

În rest, mult noroc îți doresc!

Bubico: ... Ai spus Bismark?! Am auzit bine?

Îmi ești, înseamnă, dușmancă! Tu ții partea craidonului de Bismark – nu se poate! Acesta este cel mai aprig inamic al meu: el, nesuferitul, este cel care a răpit-o de lângă mine pe dulcea mea Zambilica, unica și tandra mea Zambi, cea pe care o consideram cea mai fidelă dintre... cățele!

Tot așa am auzit că a afirmat și Zambi unei comunitare, nespălată și soioasă, care toată ziua dormea în fața porții noastre:

– E mai mare, deci mai tare decât Bubi!

Cu orice sacrificiu, Bismark va trebui să fie al meu!...

... Și al ei a fost!

Iar eu – al nimănui, nici pe mamița nu o mai am, nici culcușul cel cald din coșuleț: doar mirosul fetid de canal de aici, de sub pod, precum și tot felul de cățele de pripas, soioase, infecte, care îmi dau târcoale, făcându-mi ochi dulci.

Dacă o întâlnești pe mamița, să nu uiți să-i spui că eu o voi aștepta până la sfârșitul vieții mele de câine înșelat și aruncat dintr-un tren alergând în plină noapte.

(La prima vedere mi s-a părut că ești mamița, într-atât de mult semănați... ori am început eu să nu mai văd bine? Ah, ce viață, ce viață de câine!...)

Zanna: Tu vezi cam multe mamițe pe-aici, Bubico! Hotărăște-te odată, Bubico!

Eu rămân însă la părerea mea: anume că toții primim în viață ceea ce merităm.

Acel canal poate este prețul pentru comportarea ta, deși afirmi că ești nevinovat, fiind doar victima unei întâmplări nefericite cu un tren și un domn care nu suporta prostia „domnească”!

Nu, nu sunt mamița ta, dar dacă o întâlnesc... deși mă îndoiesc: ne învățăm în lumi atât de diferite... ei bine, atunci am să-i spun să vină să te recupereze.

Te rog să stai liniștit și nu mai plânge!

Bubico: Cu atâtea năpaste pe cap precum și cu rivalitatea lui Bismark, care mi-a distrus tihna vieții de cățel cuminte, așezat în coșulețul lui, la casa lui, de când duc traiul acesta, de ultimul dintre câini, eu care până nu demult eram respectabilul Bubico, alintatul și parfumatul, iată-mă acum ajuns și semi-orb...

Da, dacă mă uit mai atent, nu semeni cu mamița, chiar deloc!

Ea mă alinta, se îngrijea de mine ca de ea. Ne parfumam cu același parfum de o înnebuneam pe Zambî!

Nu, nu: nu ai cum să fii mamița, devreme ce ochii tăi, frumoși de altfel, îl caută pe Bismark-craiu: acel nesuferit, ca de altfel și stăpânul său.

De fapt, până și mamița se cam uita la el, în ultima vreme, cu niște priviri bizare, iscoditoare, înainte de a mi se întâmpla năpasta.

Dar, eu cred totuși că ea se uita la Bismark și îl vedea pe căpitan!...

Dialogul IV

Bubico – Midor:

Bubico: De când am fost aruncat din tren, de acel... ș.a.m.d....

Midor: Ce ți-ai spus? Iată o persoană care are nevoie să citească... să-i dau eu ceva de lecturat, în astă-seară de duminică, poate nu are ce face... draga de ea, sărmana posesoare de pisică!

Bubico: Da, este cam lungă, într-adevăr, povestea pățaniei mele, însă văzându-te iubitoare de animale, m-am gândit că te vei îndura, poate, și de mine, scoțându-mă de aici, de sub podul acesta infect și rece, ducându-mă alături de pisicuța ta... cu care, sunt sigur, m-aș înțelege perfect.

Midor: Pisi a mea e blândă, dar ști ce se spune despre mâțele blânde: zgârie rău! Drept să-ți spun, nici veleități de „mama răniților” nu am, așadar, nu cred că te-ai orientat unde trebuia; rămâne însă de apreciat curajul de a fi încercat...

Să îți fie bine – acolo unde îți place și cu cine îți dorești tu!

Bubico: Da, tu ești profilată doar pe mâțele cele catifelate, dar deoarece eu sunt foarte soios la această dată, rămâne să dorm singur și-n astă noapte sub acest pod insuportabil!

Midor: Că mult îți mai place să te victimizezi!

Dacă acest truc merge la... cățelușele cu gene lungi și eventual generos dotate în zona bustului, ei bine, nu ai bătut la ușa la care trebuia!

Bubico: Nu-i așa că nu ești hingheriță?!

Asta mi-ar mai lipsi!...

Midor: Stai liniștit: nu sunt!

Bubico: Deși aici, sub pod, umblă vorba... canină... că în femei și în câini nu este bine să crezi – exceptând-o pe Brigitte Bardot! – nu știu, dar simt că în tine aș putea avea încredere, deși așa ziceam și despre mamița, cu toate astea, uite unde și ce am ajuns!

Midor: Ce faci cu încrederea: în cine și cât investești, este alegerea ta.

Bubico: ... E seară, e frig; o comunitară atât s-a tot dat pe lângă mine, încât am rămas și fără beretuță!

În fine, altceva tot nu mai am ce să-mi mai fure...

Nu ai vrea totuși să mă scoți de sub acest mizerabil pod, cu un miros insuportabil de canal și cu un curent rece de îmi încremenesc urechile-mi ușor nătânge?

Midor: Drăgălașule!

Spune-mi, ce ți-a cășunat pe mine?

Cu ce ți-am greșit?!...

Bubico: Te-am văzut mai iubitoare de animale de... pripas, mai blândă decât semenele tale.

Vii, așadar, să mă iei de sub acest pod?

Midor: Unde să vin, măi Bubico?

Să vin, să părăsesc podul sub care eu însămi mă aflu de atâta amar de vreme ?!

Și de ce să-mi las culcușul meu pentru un altul de care habar nu am cum este?

Bubico: (Dorești să coborâm din poveste?)

Midor: Era cazul mai de mult!...

Bubico: Să înțeleg că este mult prea târziu?

(Am stat ca un câine neghiob sub acest pod infect!)

*Midor: Tu ai ales să te dai drept ce nu ești!
Sau... ești?!*

Bubico: Ei, chiar de câinit, nu m-am câinit încă. Dar îmi pare că, de când cu jocul acesta, am început să miros a... dulău!

Midor: Tu știi mai bine, ce pot spune mai mult?

Bubico: Cutează, nu mai mușc de mult!

*Midor: Știi și eu câte ceva despre câini... că cei care latră nu mușcă... în fine, chiar nu știu ce am putea discuta!
M-ai abordat, spune ce ai de spus: eu te ascult!*

*Bubico: În ziua în care va fi să vin, îți voi aduce:
www.poezii.biz, autor: Sihastrul(... adică eu, poate într-o altă existență!)*

Midor: Fii mai explicit! Nu am detector de subtilități, ca atare, nu te aștepta să mă port ca și cum aș fi deșteaptă!

*Bubico: Bun, hai să o luăm sistematic și rapid!
– Poezia postată pe pagina ta este tichuită de tine?*

Midor: Nu!

*Bubico: Chiar?!...
Ale mele te interesează?*

Midor: Să le „auzim”, dacă tot ai revenit; apoi, voi putea spune dacă mă interesează sau nu...

*Bubico: Dacă poți deschide un site, atunci, repet:
www.poezii.biz, caută la autor: Sihastrul.*

*Recurg la această variantă, deoarece te văd, te... simt(!)
ușor pasivă, poate și obosită.*

Nu ai intrat în jocul meu, joc care, oricum, era mai frumos ca realitatea aceasta cenușiu-sună.

Midor: Dacă îți spun acum, după atâta muncă(tastat!), precum și atâta timp irosit, că am priceput din prima ce ai vrut să zici, atunci ai să vrei să mă ia barza înapoi?

Bubico: Mă vrei sub pod, iarăși, acum când deja am ieși de-acolo?

Accepți un ID?

Midor: Îmi cer iertare!...Nu reușesc să mă înțeleg cu deșteptul acesta de calculator care se află într-o avansată fază de personalitate multiplă manifestă!

În cazul în care nici pe mess nu ne vom putea înțelege, să luăm asta ca pe un semn că așa trebuie să fie: ok?

Bubico: Așa să fie!...

(PS: ... și-așa a fost!)

Dialogul V

Bubico – Acristi:

Bubico: De când am fost aruncat... (ș.a.m.d.)

*Akristi: Original, dar nu prea știu nimic despre tine...
O seară frumoasă!*

*Bubico: Nu știi nimic despre mine?
Ei bine, dacă vei dori, vei afla!*

*Akristi: Da, ne-am putea cunoaște mai bine...
Dar, nu-mi place să mă grăbesc, prefer să purtăm acest
dialog pentru a ne apropia, fie și în acest mod, apoi vom mai vedea.
O zi faină!*

*Bubico: Cunoașterea adevărată poate fi înfăptuită doar prin
apropiere, prin prezență vie și îndelungată; tu să mă mângâi pe
creștet, iar eu să îmi pun botișorul pe vârful pantofului tău drept și,
de-acolo, să te privesc supus...*

*În fond, la drept vorbind, nici eu nu mă (mai) grăbesc!
Doar că mi s-a urât să mai stau sub podul acesta infect,
printre comunitare dubioase, nesincere, capricioase și viclene.*

*Akristi: Ei, ce să-ți spun – m-ai lămurit buștean!
Spune-mi, mai bine, îți place munca pe care o faci, ce te
bucură mai mult, ce consideri a fi mai important în viață?...
O seară frumoasă!*

*Bubico: Munca mea, Acristișor, munca mea cea câinească –
nimic de invidiat!*

Ce, sau cine, m-ar putea bucura?

Poate tu...

*Apoi, în viață merită să trăiești cu demnitate, curaj și
sinceritate.*

*Akristi: Ce profund poți fi, măi Bubico! Nu degeaba te
iubea atât de mult a ta mamă!*

*Bubico: Mrrr!...și: ham-ham!...
Mă iubea, oare, cu adevărat?!...*

Dialogul VI

Bubico – Bleriotte:

Bubico: De când am fost aruncat din tren, de acel netrebnic... (ș.a.m.d.)

Bleriotte: Frumos, super, mod de a se exprima pentru un... câine!

O seară frumoasă, pentru sufletul tău, fie și sub pod, Bubico! Hm!...

Bubico: Hm, hm, adică: ham-ham, cum ar veni pe limba mea, nu?

Dar, Bleriotte, e... noapte și e frig: doar urechile-mi cele clăpăuge îmi mai țin de cald, întrucât o comunitară perversă mi-a furat beretuța-mi cea roșie; prin urmare, stau singur, sub podul acesta mizer și zgomotos, acum în prag de noapte și de iarnă!

N-ai vrea să mă scoți de aici?

Bleriotte: Nu!...

Bubico: Am simțit eu că sufletul tău nu vibrează la chinurile îndurate de un cățel... lepădat!

Bleriotte: Serios?!...

Bubico:... Dar parcă mai este ceva serios pe acest... maidan?!

Bleriotte: Dar este ceva ce ne umple timpul, prețiosul nostru timp, pe care, iată, noi am găsit de cuviință să-l risipim aici!

Fapt este că ar trebui să acceptăm realitatea așa cum este, necăutând a ne refugia pe aceste „străduțe” virtuale confortabile!

Bubico: Incontestabil, acest mod de comunicare ne umple, cu adevărat, timpul, dar se pune întrebarea: cu ce?

Mie îmi pare că ne umplem acest timp, atât de prețios, de drămuț, cu... vid!

Da, întrucât toată această comunicare... fantasmagorică este doar un produs al minții și al sufletului nostru avid de împărțășire, de gând și trăiri, cu semenul.

Or, realitatea cea de toate zilele, cea cu care ne-am obișnuit și... săturat, adesea, este dură, necruțătoare, de cele mai multe ori și nedreaptă; fugim de ea, căutându-ne refugiul în net – această halucinație „isteată”, năucitoare pentru omul singur, de cele mai multe ori și introvertit.

Să facem un experiment: deconectează computerul...

Nu mai auzi torsul monoton al ventilatorului acestuia, nu mai defilează imagini, cuvinte, sunete pe monitorul cel... viclean; au rămas doar niște obiecte inerte, cu un ecran de sticlă neagră... sleite toate de puterea lor magică de acum câteva secunde!

Iar noi: tu și cu mine, subit ne este dat să ne trezim din vis, realizând că suntem și mai singuri decât am fost înainte de a pune calculatorul în funcțiune!

Nu ți se pare?...

Bleriotte: No comment!...

O zi frumoasă pentru frumosul tău suflet... canin!

Eu zic să zâmbești, căci fiecare zi are frumusețea ei aparte; și, astfel, chiar dacă nu fericiți, măcar împăcați putea-vom merge mai departe pe drumul plin, e adevărat, de hârtoape.

Bubico: Da, mergem... înainte... pe căi și cu destinații atât de diferite, pentru ca, în final...

Vrei să-mi sugerez să zâmbesc, pentru că mâine va fi mai rău?!

Bleriotte: Mâine? Mâine va fi soare și sufletul tău va fi înconjurat de dragoste și iubire!

Bubico: De aici, de sub pod, unde e frig, ceață și curent, zău că nu se întrevade șansa apariției razelor de soare; poate pentru tine, acolo unde ești tu...

Cât despre dragoste și iubire!...

Bleriotte: De ce ești așa de rău? În fapt, nici eu nu cred în dragoste și-n iubire!

Cred că sunt doar substituenți pentru „interese”.

Cât despre tine, eu zic să te lași pe mâna unei alte „mamițe”, lipește-te de ea, urmând-o fără crâcnire („mârâire” îmi pare că ziceți voi!), lăsându-ți ifosele acolo, sub pod, lăsându-ți sufletul să-ți zburde și inima să se bucure!

Bubico: Da, Bleri... perfect ai intuit! Sunt un câine mult prea rațional, de mult pierzându-mi facultatea de a acționa conform instinctelor, așa cum, în fond, ar fi fost normal să fie pentru un câine. Da, sunt o victimă a rațiunii!...

Dacă tot ai pomenit de „lipici”, nu ai vrea ca puținul... lipici... care mi-a mai rămas, să-l folosesc pentru a mă... lipi de tine?

Bleriotte: Stai liniștit: de lipit, se pare că te-ai lipit tu de mine îndeajuns!

... Și cam atât! Dar aș vrea să împrumut al tău umăr puternic, confortabil și frumos; acel umăr care emană multă căldură și siguranță.

Aș dori să-mi pun capul acolo, pe el, și să-mi istorisesc durerea din suflet. Dar, iată, nu am curajul!

Îmi este tare dor de frumusețea normalului de zi cu zi, mi-e dor de dragoste, îmi este dor de iubire...

Dor îmi mai este și de vorbele frumoase care, azi, se pare, au dispărut în cine știe ce genune.

Bubico: Umărul meu așteaptă al tău cap frumos!

Doresc să-ți depeni povestea-ți tristă...

Am să te ascult cu maximă atenție.

Bleriotte: Știi, este un uriaș zid la mijloc: ușile sufletului meu sunt zăvorâte, fiindu-mi tare greu să-mi depăn durerea; poate va fi o zi când voi reuși să-mi desferec sufletul, ștergând prea-multul praf depus pe ușile acestuia.

Nădăjduiesc că am să mai pot găsi flori nefanate, atrăgătoare nărilor tale atât de sensibile!

Bubico: Îmi pare că este vorba, mai degrabă, de o rană a sufletului tău și nu de un zid cu porțile ferecate; de o rană încă necicatrizată.

Dar, cu toate astea, fiindcă orice destăinuire aduce și o ușurare, precum și o altă perspectivă asupra vieții, prin aportul de experiență al celui căruia te confesezi, ți-aș spune să încerci a mi te confesa.

Bleriotte: Ușile sufletului meu, dragă Bubico, s-au închis acum șase ani, când el m-a părăsit pentru una mai tânără, cu vreo paisprezece ani!

Așa că, porțile sunt ferecate, cu... 14 lacăte, încât nu vād cum ți le-aș putea deschide taman ție, câine ce ești! Teamă mi-e a le deschide și a face curat peste praful care s-a așezat...

Nu cred că mai poți găsi ceva pe-aici, îmi pare că nu mai e nimic, a dispărut totul... mai ales încrederea.

Doresc o seară frumoasă pentru tine...

Crede-mă, nu are sens: între noi este o imensă distanță fizică.

Dar, trebuie să recunosc, privirea ta inteligentă și tristă, m-a acaparat!

Bubico: Nu poate fi adevărată afirmația despre al tău suflet: nu cred să fii, după șase ani, încă atât de cotropită de un gest care, într-adevăr, rănește, dar, cred eu, nu definitiv și nu irevocabil.

Distanțele există tocmai pentru a fi parcurse!

... „Și de ea, și de el – la fel!...”

Nu ai vrea să facem pași unul către celălalt?

Bleriotte: Sinceritate, asta ai dorit, ei bine, acum te voi lipi de acel zid și nu ai să mai faci niciun pas, căci asta ai dorit, „sinceritate”.

Poftim „sinceritate”:

– „Individul” m-a părăsit atunci când viața mea atârna de un fir de păr, exact atunci când aveam cea mai mare nevoie de el;

atunci când Dumnezeu îmi cântărea viața: să mai fiu, ori să dispar de pe acest tărâm.

Sunt mutilată în interior datorită unei operații gineco... deosebit de complicate.

Acum sunt un..., am ajuns să fiu, un „ambalaj” promițător!

Nu, nu mai vreau să fiu jignită, umilită în intimitatea mea – acesta este destinul meu, cu el merg înainte. Încerc să fiu mulțumită că, în pofida a ceea ce am trecut, încă mai exist; probabil(!) așa a vrut Dumnezeu, să-mi port povara mai departe în viață, sunt puternică – adică, sunt eu, așa cum sunt!...

Bun! Acu te-ai dumirit?

Sunt destule doamne... mamife... pe-aici, așa încât poți găsi și ceva pe potrivă!

Eu, vreau să-ți spun, mă iubesc așa cum sunt, așa cum am ajuns să fiu...

Îmi este teamă de suferință, îmi este teamă de „realitatea” care s-ar putea naște între mine și...

Teamă mi-e să deschid ușa și să intru într-un nou mod de trai, în fond firesc, normal.

Așa cum ai spus, este cruntă senzația care se naște atunci când închizi computerul și te întorci la viața reală, cotidiană – viață în care nu-ți este dat să găsești tandrețe, iubire dezinteresată; zilele sunt cenușii, serbede, monotone.

Ziua de azi este egala celei de ieri și a celei de mâine...

Doar timpul care trece, trece...

Ori, noi trecem, oare?...

Te pup, ai grijă de tine!

Bubico: Cu toții avem problemele noastre, fizice, sufletești. Important este să nu te izolezi, asta ar fi o mare greșeală. Apoi, să nu te vezi mai prejos decât altele; din contră, eu consider că mai ai multă feminitate, gingășie sufletească decât marea parte a suratelor tale de pe acest site... dar, nu ai vrea să vorbim la microfon?

Bleriotte: Nu, nu sunt pregătită pentru o conversație live, directă, cu tine...

Mă surprinzi... cum pot să te determin să renunți, cum?

Bubico: Eu doresc chiar mai mult decât o conversație – năzuiesc la o apropiere tandră, intimă...

Bleriotte: ... no comment!

Bubico: Te rog, capul sus, ia viața așa cum trebuie; și propunerea mea, așijderea...

Bleriotte: Lasă-mi timp ca să mă gândesc...

Copila mea are examen de conducere pe 12 noiembrie, vreau să aduc preotul în casă pentru o slujbă de binecuvântare; intrăm în post, în curând... mă voi gândi, am să încerc să-mi deschid sufletul, cine știe, poate... Îmi este teamă pentru mine, pentru sufletul meu, dar... mă voi gândi...

Bubico: Hai să ne vedem înainte de post!

Bleriotte: Mă surprinzi, mă voi gândi, nu știu ce să-ți răspund... bine, noapte bună, vise plăcute și... vedem...

Bubico: Măcar spune-mi că vrei și tu a ne întâlni!

Bleriotte: Îmi este teamă, nu am încredere în aceste întâlniri pe baza unor dialoguri purtate pe net; am intrat pe acest site pentru a-mi umple timpul, pentru a mai schimba opinii, idei: nu m-am gândit la apropiere...

Mă surprinde că nu dai înapoi, sunt șocată că deși te-am pus în fața unui adevăr crunt, dur, tu nu dai îndărăt, perseverezi în a mă determina la apropiere.

Într-un fel, dorința asta a ta, mă determină să fiu nițel surprinsă, flatată chiar, pentru că mi-ai dat puțin curaj în a vedea, trăi, totuși, viața asta cu mai multă încredere.

Dar, cu toate astea: de ce tocmai eu, de ce dorești cu atâta ardoare întâlnirea?

Sunt cu frica Celui de Sus, nu accept superficialitatea, pornirile instinctuale.

În sinea mea doresc mai mult decât am reușit să-ți aștern prin aceste mesaje – acesta-i adevărul, poate inconvenabil ție...

Dialogul VII

Bubico – Anotimpuri:

Bubico: De când am fost... (ș.a.m.d.)

Anotimpuri: Măi, dragă Bubico, povestea aceasta chiar m-a înduioșat! Ai compus-o tu, ori altcineva?

Ce să-ți spun acum, nu cred că te-aș lăsa să stai sub masă – ești mult prea inteligent pentru asta! – așa că...

Bubico: Nu știu... Fie-vară-fie-toamnă... mie nu-mi prea vine a crede în cuvintele voastre – de cele mai multe ori amăgitoare!

Tare mi-e teamă că și tu ești... hingheră!

Nu mai cred în niciuna, exceptând-o pe scumpa noastră ocrotitoare: Brigitte Bardot! Nici în mamița nu mai pot crede: de când o aștept, mi-au albit firele de păr din mustață.

– Și cât de atașată era mamița de mine: mă lua în brațe, mă pupa pe botu-mi umed, catifelat, mă gâdila cu vârful cozii pe buze, îmi mângâia mustața; ei, apuse vremuri!...

Acum sigur mângâie mustața încrezutului căpitan căruia, de la bun început, am văzut eu!, îi făcea ochi dulci...

Ce mai: viață de câine!

Anotimpuri: Doamne ferește, mușcă-ți limba, cum să fiu eu hingheră?! Eu, chiar eu, cea care iubesc câinii și pisicile, fac parte și dintr-o asociație pentru protecția animalelor fără stăpân; așa că, ai luat-o cam într-o parte cu povestea asta.

Ce mai urmează acum: mă apuci cu colții de papuci, îmi rozi pozele, ori ce?...

Bubico: Ce mai urmează, mă întrebi?

Păi, după... vară, toamnă, apoi iarnă, primăvară... dar, în ce mă privește, tocmai acesta este necazul, vorba aceea: „... iarna-î aici, vara-i departe!” Iar eu sunt tot de pripas, de nici nu mai știu când, stau singur sub acest pod blestemat, în frig și-n curent; până și beretuța mi-o fură o comunitară, așa că, doar urechile-mi clăpăuge îmi mai țin de cald acum, în final de brumărel.

Dacă zici că ești o protectoare a tagmei canine, vii să mă scoți din acest infern în care îmi este dat să zac de atâta amar de vreme?

Să fii fără grijă, eu nu mușc nici pantofi de damă, nici glezne ale lor și nici nu mă nutresc cu pozele acestora!

Eu sunt un dulău care oferă devoțiune, atașament și, poate, chiar și dragoste... câinească!

Anotimpuri: Of! Mi-ai rupt inima cu povestea asta a ta... Cum să fac, oare, să te scot eu de-acolo?...

Bubico: Convocând ședință de consiliu, în asociația voastră(alias... sufletul tău!), apoi, coborându-te până la mine, aici sub pod – adică inima mea! – pentru a mă recupera!...

Îți promit: devoțiune, atașament și credință... veșnice!

Anotimpuri: Ehei, s-ar rezolva repede toate acestea, dacă ar fi chiar așa de simplu precum tu le concepi!

Poate comunicăm pe mess, ce zici?

– Vera, de profesie jurist.

Bubico: Vera, sincer nu mă interesează prea mult profesia, ba chiar deloc!

Atinge-mi creștetul cu bagheta ta magică, pentru a mă transforma în... (id-ul meu de mess!)

Anotimpuri: Niciodată nu ignora profesia unui om, Bubico, deoarece ocupația acestuia poate să-ți spună foarte multe despre felul lui de a fi!

În afară de aceasta, eu zic că am putea extinde discuția și în alte domenii, diferite de cel canin, sau, cel puțin asta este dorința mea, anume de a te invita la „dezbateri” pe varii teme, firește doar dacă îți face plăcere.

Bubico: Plăcere sunt sigur că mi-ar face orice... dezbateri, fie ea chiar și de natură juridică.

Eu fiind silvicultor, hălăduiesc prin Carpații Orientali, undeva nu departe de tine...

Tu ești atât de acaparantă, Vera, ori anotimpurile?

Anotimpuri: Pe unde zici că hălăduiești? Vom comunica pe mess, peste vreo săptămână, dacă vei vrea și ai să poți avea atâta răbdare. Eu, trebuie să-ți mărturisesc, am suferit o intervenție chirurgicală, în urmă cu o lună, și nu mă simt încă bine, nefiind în stare să stau prea mult în fața calculatorului.

Țin să-ți mărturisesc că mi-a plăcut nespus de mult povestea ta, poveste care mă duce la gândul că ești un... animăluț sensibil și cu o imaginație foarte bogată.

Eu, realmente, precum am mai amintit, am fost operată în zona toracelui și încă mai urmez un tratament care mă obligă să stau mai mult pe orizontală.

Mi-ar plăcea să stau cu tine pe messenger, însă nu pot acum...

În momentul în care mă voi simți mai bine, am să te anunț, urmând să stabilim o oră pentru conversații, bine?

După cum sesizezi, tu ești sub un pod, iar eu mă aflu în... plop!

Sper, oricum, că nu va dura prea mult...

Bubico: Prin urmare, nici starea ta nu este una grozavă: norocul tău, în schimb, este că nu te afli sub un pod, acum, în prag de iarnă, fără să ai nicio promisiune de la cineva ca să vină și să te ia... .

Dacă monitorul nu îl poți suporta, telefonul îl poți tolera?

Anotimpuri: Din pricina operației, nu prea pot sta pe verticală, având încă dureri în acea zonă pomenită. În schimb, la telefon s-ar putea să vorbim, desigur după ce aflu mai multe despre tine.

Bubico: ... Scoate-mă, te rog, de aici, de sub pod: adu-mă la lumină, la căldură!

Anotimpuri: Păi, nu mi-ai spus pe unde hălăduiești! Și-atunci, unde să vin ca să te... adopt?!

Bubico: Sunt sub un pod dintr-o stațiune, unde lumea este venită pentru a se trata...

Anotimpuri: A, prin urmare, așa! Căine-căinește, dar te tratezi!

Bubico: Nu, dragă Anotimpuri, nu am eu timp de așa ceva... Ca să pot exista, mai prestez și eu nici munci specifice unei stațiuni.

Anotimpuri: Interesant! Vara asta am trecut și eu prin stațiunea în care zici că te afli.

Dacă treci prin pădure, ai să poți vedea niște urme lăsate de mine pe câțiva molizi, atunci când am recoltat vreo câteva kilograme de rășină.

Bubico: Da?!...Chiar am văzut urmele de care aminteai: am crezut că sunt de... urs!

Anotimpuri: Măi, eu am scrijelit arborii cu un briceguț și nu cu ghearele! Am colindat pe margine de pădure, necutezând să în inima ei!

Bubico: Indiferent pe unde și cu vei fi acționat, ești pasibilă de o amendă de 200 de lei(Leg. 31/2000, lit.l.)

Anotimpuri: Uite cum e cu rășina!...

Nu am afectat cu nimic structura arborilor, ba dimpotrivă, așa zice că i-am toaletat, curățindu-i de excedentul de rășină prelinsă pe trunchiul lor.

Am citit și eu legea și nu îmi amintesc să se dea amenzi pentru asta, dar, în fine, e posibil ca legea să se fi modificat de când sunt eu în concediu medical.

Oricum, nu vă faceți datoria, întrucât n-am văzut nici un silvicultor în pădure, doar un... iepure, două câprioare și-un arici!

Bine... o să mai vorbim pe mess, când sper că o să-mi trimiți și mie o poză-două cu tine.

Bubico: De ce spui că nu ne-am văzut?! Află că... ariciul eram taman eu, pe-atunci!

În privința rășinii: aceasta fiind un produs accesoriu al pădurii, ea se poate recolta, în perioade și-n zone permise, anume: în pădurile destinate tăierii în etapa imediat următoare.

Ca să înțelegi ce crudă ai putut fi cu acel arbore, te transpun în situația acestuia: luându-i rășina, este ca și cum cineva ar veni la tine și ți-ar rupe toată crusta cicatricelor operației prin care ai trecut!

Anotimpuri: Remarc o calitate pe care ar trebui să o valorifici... superior... în aceste vremuri nașpa prin care ne este dat să trecem, anume aceea de a te transforma dintr-o ființă în alta.

Dacă nu reprezintă un efort prea mare, te-aș ruga să-mi trimiți o poză de pe vremea când erai... arici(sunt curioasă cum îți stă cu... țepi!)

Bubico: Așadar, dorești să spulberăm povestea; bine, fie: vei găsi poza pe adresa de email indicată.

Anotimpuri: Eu zic că nu spulberăm nicio poveste, de vreme ce ești într-o perpetuă metamorfoză!

Bubico: Te înțeleg, însă în varianta în care îmi soliciți repere non-fictive, ești de-acord, cred, că nici câine(și nici arici!) nu mai pot rămâne.

Anotimpuri: Da, sigur, însă putem să ne mai copilărim din când în când; vom porni într-o comunicare pe mess, dar sper să fii sincer și să nu duci cu preșul!

.....

Bubico: Ingrată-i postura ta, cu adevărat...

Nearuncându-mi nicio batistă, vreun tricou, pentru a-ți putea lua urma, eu am să continui să te aștept, aici, sub pod, în frigul de început de iarnă; voi sta, răbdător, până te vei întrema...

(Doar gândul că te mai gândești la mine, mă mai încălzește!...)

Dialogul VIII

Bubico-Sabrina:

Bubico: De când am fost aruncat din tren... (ș.a.m.d.)

Sabrina: Dragă Bubico, cred că și tu, așa cum și eu ca și mulți alții de pe acest site (... despre care nu știu mare lucru!) avem soarta pe care singuri ne-am ales-o și, din comoditate, ori lașitate, nu vrem să ieșim.

Ca și tine, cei mai mulți dintre noi rătăcim prin bezna propriului nostru... pod, în mai multa ori mai puțină mocirlă infectă de aici; ne complacem atât de mult în această mizerie încât, de multe ori nici nu vedem mâna destinului care uneori ne este întinsă de undeva de dincolo de pod!

Și dacă totuși ne lăsăm salvați, după o vreme, ne întoarcem în aceeași mlaștină având speranța că o altă mână, mai de soi, ne va fi întinsă.

Și, uite așa, dacă nu te hotărăști repede ce anume îți dorești cu adevărat, o să mai zaci încă multă vreme, acolo, sub podul acela infect!

Personal, doresc sincer ca cineva să te remarce în chip serios și să te salveze!

Eu, sinceră să fiu, fac eforturi să mă salvez pe mine însămi, nefiind, nici pe departe... mama tuturor răniților.

Să auzim de bine!

Bubico: Totuși, după poză, n-aș zice nici că ai fi o hingheriță!

Oricum, deși mi-e frig și e o noapte neagră, voi continua să stau sub acest pod infect, bântuit de comunitari soioși și de comunitare infatuate și perfide!

Dacă totuși te vei răzgândi, dorind a mă scoate din această lume abjectă, cu care nicicum nu mă pot obișnui, ei bine, atunci îmi vei face o mare bucurie. Să nu te gândești la cine știe ce obligații: îți voi cere doar o coajă de pâine uscată și o farfurioară cu apă curată...

Îți sărut vârful pantofului... stâng!

Sabrina: Nici eu n-aș zice că ești un cățeluș neajutorat ci, mai degrabă, cred că sub masca acestui patruped, acum fără beretuță, cu urechile clăpăuge, se ascunde o personalitate puternică, acest joc fiind doar o cale de a sensibiliza și înduioșa sufletele unor semene ale mele!

În eventualitatea că totuși aș fi eu cea care ți-aș întinde o mână, cutez să te întreb: ce aș primi, oare, în schimb?

Suntem doar în epoca economiei de piață, nu?

Aștept răspuns!...

Bubico: Logica ta mi se pare justă, până la o anumită limită și anume, până la „întinderea mâinii”!

De ce? Deoarece mâna pe care o întinde o femeie unui bărbat trebuie să fie dăruitoare, tandră, caldă...

Ca dulău, îți pot oferi: devotament, credință, chiar și dragoste(canină!).

Om de-aș fi, ți-aș oferi, munții și pădurile, râurile și câmpiile, luna și cu stelele; și peste toate astea: pe mine însumi!

Sabrina: În ordine, cățeluș... Și logica ta mi se pare corectă!

Aștept propuneri!

Să-ți fie ziua senină!

Bubico: Desigur te gândești la... propuneri decente, nu-i așa Sabri?...

Pentru a se înfăptui această doleanță a ta, ar fi necesară coborârea din virtual în real – acest pas fiind o condiție inerentă.

În acest scop, mă gândesc că ar fi util un schimb, minim, de poze între noi doi.

În concluzie, tu ar trebui să îți scoți bagheta magică, pe care ți-am strecurat-o azi dimineață în poșetă!, apoi, prin intermediul acesteia să-mi destrami vraja, readucându-mi chipul de om.

Apoi, întâlnirea...

Sabrina: Sunt totuși puțin nedumerită: cum de nu te-a scos până acum nicio o admiratoare de sub podul acela blestemat?!

Bubico: Admiratoarele, la care eu visez, dragă Sabrina, nu prea umblă pe sub poduri...

În schimb, am văzut prin preajmă neliniștitor de multe admiratoare viclene, interesate de te miri ce meschinării.

Așadar, să înțeleg că m-ai atins cu bagheta ta magică? Atunci, încet-încet îmi voi recăpăta înfățișarea-mi omenească...

Sabrina: Îți mulțumesc pentru poză; află că nici tu nu arăți rău!

Bubico: După atâta frig și ceață, murdării și perfidii, continui să te aștept încă!

Sabrina: Da, sigur ai pe cine...

Bubico: Trebuie să înțeleg: „-așteaptă tu, Bubi, mult și bine?”...știi, mintea mea de cățel dezamăgit...

Sabrina: Nu, n-ai înțeles! A fost o glumă...

Spune-mi tu cum se procedează, eu fiind nouă pe acest site?

Bubico: Nu contează de când te afli pe site – important este doar ce îți dictează inima!

Firește, plăcut și util ar fi să ne întâlnim undeva; dar asta depinde numai și numai de tine!

Sabrina: Îmi răspunzi sincer la o întrebare? Tu ai trecut dincolo de virtual, te-ai întâlnit cu vreuna dintre semenele mele și dacă da, spune-mi cum a fost!

În eventualitatea că ne-am putea întâlni, să știi la ce mă pot aștepta. Și te mai rog să mă lămurești de ce spui că posibila întâlnire depinde doar de mine?

Bubico: Trecerea în lumea reală, palpabilă, dragă Sabri, a fost, în unicul caz al meu, sunt și eu de curând pe acest site, a fost, așadar, precum o baie rece!

Persoana feminină cu care m-am întâlnit a fost radical diferită de cea pe care imaginația mea, ușor înfierbântată(!) și-o făurise în fața monitorului. Vezi, de aici și perfidia acestui mod de comunicare.

Ca să nu fiu bădăran, am invitat-o la un ceai, după care, invocând un pretext anume, care nu lăsa loc de comentarii, am părăsit, urgent, localul, apoi... și localitatea!

Firește, posibila întâlnire dintre noi ar depinde și de mine; însă decizia îți aparține numai și numai ție, deoarece eu am hotărât deja: doresc a te întâlni!

Sabrina: Vrei să intri câteva clipe pe mess? Id-ul meu este...

Înscrie-mă în lista ta și îți dau acceptul imediat!

Am o mare surpriză pentru tine!...

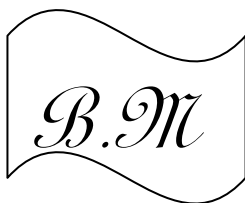
(Post-scriptum: accesându-i id-ul, surpriza mea a fost cu adevărat... mare!)

Persoana cu care am conversat și cu care îmi doream întâlnirea era nimeni alta decât N.C., cea pe care o ponegrisem „Sabrinei”, cea pe care întâlnind-o am „fugit” de ea, descriind-o, în fond, pe ea... ei însăși!

Mică e lumea, dar... mare e grădina lui Dumnezeu!

Mai ales cea virtuală!).

tremurul apei pe prund...

*„Voi, munților mândri, moșnegi cununați
Cu stelele bolții albastre...”*

(Octavian Goga: În munți)

I

Amurg...

Soarele și-a îndeplinit menirea-i zilnică.

Păsările și-au căutat, cu mare zarvă, locul de mas.

Acum, pădurea tace solemnă...

*fulger în noapte –
de sub mărul înflorit
zbughește vulpea*

II

Arbori, arbori, arbori...

Locuitori ai pădurii – vecinii mei tăcuți, credincioși locului, iubitori de soare, exprimând efortul nesfârșit al pământului de a vorbi cu cerul.

De la ei învăț, de o viață, să doresc numai ceea ce mi se dă(!), apoi să lupt cu furtunile tuturor anotimpurilor...

Stau sub un mălin înflorit și el îmi amintește de scurgerea implacabilă a timpului. Acest arbore mi-a însoțit copilăria cu aroma-i dulce, năucitoare a crengilor înflorite, puse pe porțile caselor, de Armindenii copilăriei mele.

Mai târziu, în prag de toamnă, venind de la scăldat, din apele răcoritoare ale Târnavei-Mici, mălinii ne întâmpinau cu fructele lor negre, dulcele, pe care le culegeam cocoțându-ne printre ramurile lor umbroase.

Apoi, ducele: albe, roșii, negre, violacee – atât de dulci... atât de departe!

... Atunci când gânduri grele mă apasă, pornesc hai-hui prin codrii, simțind cum o forță miraculoasă îmi readuce seninătatea.

Pădurea: cel mai potrivit loc pentru rugăciune!

... Numai sufletul meu nu-și află locul și rostul – deși, iată, amurgul...

*timp ploios –
prigoii triste
pe o salcie*

III

... Arborii tac, arareori foșnesc, niciodată nu sunt zgomotoși ca omul; prin culoarea frunzișului își arată starea lor de sănătate și situarea lor în anotimp.

Atunci când sunt suficient de liniștit, mă opresc îndelung lângă un trunchi de fag, ori de stejar secular, ascultându-i povestea șoptită...

Și ce duios știu acești arbori a-mi povesti despre ploi și vânturi, despre lumini și umbre, despre zi și noapte, despre viață și moarte!

Trebuie doar să știu și să vreau a-i asculta.

Și-atunci când îi ascult, ei se bucură; și-mi spun povești nemaiauzite vreodată...

Singurătatea-mi silvestră este, aici, într-o companie de mine dorită, râvnită însă și de mulți fărtați; dar, zic ei, timpul lor este atât de drămuț încât nu le permite astfel de plăceri!

Ce fariseism, ce nesocotință!...

După astfel de retrageri prin codrii adânci, revenirea în lume – necesară totuși! – îmi pare mai blândă, mai dulce.

Dar, nu pentru prea mult timp...

*liniștea pădurii –
doar sunetul metalic
al frunzelor căzând*

IV

Refugiile mele în natură mă ajută să-mi alung una din cele mai distructive atitudini: aceea de a mă gândi cu sete la ceea ce aş putea avea de la viaţă, în loc să mă bucur de ceea ce am!

Cum şirul dorinţelor omenеşti nu are capăt, îmi pare de prisos să mai alerg pentru înfăptuirea anumitor idealuri; gonind după himere, uit să mă bucur de frumosul efemer de lângă mine.

Caut ca viaţa să mi se desfăşoare într-un spaţiu natural cât mai larg, în linişte şi în pace.

Şi, fie chiar şi pentru atât, să încerc să mă bucur...

*desprimăvărare –
în apa râului tulbure
eşarfa albă*

V

Tristeţi şi angoase mă apasă, aproape sufocându-mă; mă întreb, adeseori: oare Dumnezeu se află îndărătul lor?...

Încerc să-mi înving melancoliile-mi copleşitoare, improvizând, fantazând.

În momentele de adâncă deprimare, mă refugiez în cărţi şi în natură – eternele mele limanuri de pace – până când simt că dezolarea îşi mai slăbeşte strânsoarea-i sufocantă.

Senzaţia de abandon, alimentată de o singurătate de care fug, dar pe care o caut, se mai atenuează prin idile şi flirturi veşnic zadarnice, naive, copilăreşti.

Neîncrederi, deznădejdi, de toate felurile, continuă să mă împresoare ca pe o pradă de zile mari, de neratat.

Natura toată o văd transfigurată sub privirile mele triste și neliniștite.

Nori și ploi și soare(rar!), apoi, nopți... sfârtecate... năucitoare, sleitoare.

Mă uit la arbori, la flori și păsări și mă întreb, și-i întreb ce gândesc, ce văd din tot ceea ce văd și simt eu!

Ei tac... sau nu?!...lăsându-mă în continuare nedumerit, cufundat în neguri și mocirle.

Privesc apoi livada-mi cufundându-mă în seve de arbori și de flori, urcând cu ele către vârfuri însorite, după care curg cu ele către adâncuri, în răcoarea și întunecimea rădăcinilor ascunse...

După o astfel de călătorie vegetală, rămân la marginea livezii, ascultând vrăjit triluri încrucișându-se vesel în văzduhul încins.

... Și ploaia care nu mai vine!

*mărul înflorit –
mângâiat de curcubeu
parcă-i mai parfumat*

VI

Prin pace, prin tăcere, încerc să-mi exprim respectul și iubirea față de natură.

Privesc cerul, ascult vântul lin prin păduri; iar seara admir stelele și luna...

Îmi caut liniștea, pe care o tot pierd, dar chem speranța... și, iată, îmi regăsesc calmul, tihna – doar pentru câteva clipe – stând pe o margine de pădure, ascultând cântecul greierilor și freamătul vântului.

... Apoi, continui lupta cu incertitudinile, cu temerile.

Merg prin păduri și poieni mirifice, cotropite de flori și de tril vesel de păsări. Aștept, precum arborii, ca primăvara să ne umple de frunze fragede, foșnitoare și de flori.

... Peste tot, singurătatea este tovarășa mea: o singurătate atât de vie, populată, totuși.

*târziu în noapte
eu luna și umbra mea –
nu mai sunt singur*

VII

E atâta frumusețe în jur încât doar iubirea și mângâierea ar trebui să ne domine!

Cu toate astea, noi ne urâm, ne invidiem și ne chinuim unii pe alții.

Vicleanul nu poate viețui fără pradă: și acest veșnic hămesit are nevoie de mult vânat.

El nu poate trăi decât dacă îți ia locul, pâinea, viața.

Pe alba câmpie imensă, cotropită de omătul imaculat, lupul cel hulpav își fugărește victima...

Ploua în vis...

*„Viața e ca viața”
(Non-metaforă)*

*gonit de-un lup hapsân
alerg spre neștiutul hău*

*mă gândesc
să mă opresc*

*ca să-mi trag sufletul
și să mai privesc în urmă*

*dar îl aud în urma mea
gâfâind sinistru*

*așa că
îmi continui goana*

*în zare iată
conturul unui arbore imens*

*a cărui umbră
se-ntinde cât văd cu ochii*

*și-n timp ce mă apropii
observ că arborele nu-i*

*doar umbra
imensa-i și adâncă-i umbră*

*care-ncet se schimbă
în întuneric copleșitor*

*încât fuga mea
devine vis*

*iar visul meu
o sferă de lumină*

*din care se-aud
un tropot și-un gâfâit*

*când tropotul mai pronunțat
când gâfâitul*

*și dintr-o dată
dispare sfera*

*și zgomotul izgonitului
și cel al izgonitorului*

*piere apoi și umbra
odată cu lumina*

*rămâne doar un gând
ce-și strigă-n van durerea*

*nimeni nu îl vede
nimeni nu-l aude*

*apoi un plâns aude gândul
se sperie și tace*

*dar plânsul se-ntetește
și plouă-n vis și-n realitate...*

*în timp ce soarele zâmbește
copleșit de negri nouri*

*un gând un vis
și picături de ploaie*

*ori numai stropi de lacrimi
și hohote de plâns*

*eu zic că-i vis
și umbra și lumina*

*și plânsul ca și gândul
și norii-s vis*

*iar eu alerg alerg
nemaștiindu-i rostul*

*în față brațele-s deschise
în spate izgonitorul*

VIII

La un moment dat, am îmbrățișat, cu ambele brațe, haiku-ul, această scriere lirică, de origine japoneză – mici nestemate poetice, chintesențe de poezie.

Ele, haiku-urile, sunt scrieri scurte, cuprinzând doar șaptesprezece silabe, neconținând figuri de stil, titluri, semne de punctuație...

Întrucât în această poezie totul este doar sugerat, impactul asupra sufletului cititorului este incomparabil mai mare, cu mai mult efect, decât al oricărei alte scrieri de mai amare amplitudine.

Aceste micropoeme sunt precum niște porți deschise către infinit, din care porți, ochii privitorului poate contempla nesfârșitul; desigur, totul în funcție de ochii minții și ai sufletului...

În aceste poeme, tot ceea ce poetul tace este tot atât de important ca și ceea ce spune.

Mici „telegrame lirice”, haiku-urile te pun, în chip sugerat ori explicit, în directă conexiune cu natura.

Tema, dacă poate fi vorba de așa ceva în sânul acestei poezii, este discretă și suavă: o adiere de vânt, o frunză care cade, petala unei flori, un fulg de nea, un strop de rouă, un trîl sau un zbor de pasăre...

Cochetarea mea cu micropoemul haiku a devenit sporadică în ultima vreme, luat fiind de aceste timpuri nebunești, bizare.

Din când în când mă încercă o adevărată sete de haiku – acest fulger aruncat peste eternitate; mă cuprinde atunci un dor copleșitor de această minusculă poezie: incursiuni de-o clipă în absolut.

M-am despărțit de această poezie, dar nu am divorțat...

Aștept doar vremuri și prilejuri prielnice făptuirii acestor mici bijuterii lirice.

Dar, oricum, în orice împrejurare, le iubesc la fel de mult ca odinioară...

- 1) *nucul desfrunzit –
pe el doar cuibul părăsit
și promoroaca*

- 2) *noapte de brumar –
pe lacul încremenit
tremură luna*
- 3) *frunze căzute –
pe ele scriu haiku-uri
despre primăveri*
- 4) *amurg pe munte –
o frunză de mesteacăn
ascunde luna*
- 5) *bătrân singur –
cu bastonul își trasează
conturul umbrei*
- 6) *între frunza care cade
și creanga goală –
casa-mi părintească*
- 7) *nici cer nici pământ –
doar dansul fulgilor
oriunde privești*
- 8) *nucul uscat –
parul nu-l mai bate
smulgându-i fructul*
- 9) *liniștea poienii –
trototul căprioarei
sparge visarea*
- 10) *bobul de rouă –
lumina întâlnindu-l
se lasă frântă*

IX

De atâta vreme tânjesc după un trai izolat unde ca reguli de viață să am doar contemplarea, viețuirea simplă, dragostea de natură, liniștea și singurătatea.

Obosit și deprimat de aceste epoci tulburi, doresc să regăsesc acele părți din mine care au fost ucise de aste-timpuri nefirești.

Din pricina nefastelor evenimente ale vieții, am ajuns să am soarta firului de iarbă strivită de un bolovan, dar care caută totuși lumina, aerul, dorind să se ridice, să trăiască și să crească.

De multă vreme inima-mi șoptește:

– Caută-ți liniștea, dacă vrei să-ți regăsești sufletul!

O ascult, încercând să mă supun, tot mai convins fiind că doar așa îmi voi mai putea regăsi o parte măcar din entuziasmul și încrederea în mine însumi.

Visez retragerea în simplitatea frumoasă a naturii, pentru a-mi odihni sufletul, pentru a mă reîntâlni cu mine! Sufletul meu râvnește un loc izolat, nebântuit de emoții puternice care să-l mai tulbure...

Retras în sihăstrie, doresc să mă resemnez; pentru ca drumul înainte să mi se pară mai suportabil, mai puțin obositor, aici aş căuta a mă împăca cu trecerea ireversibilă a timpului, a celor lumești.

Aici voi fi în locul potrivit pentru ca falsitatea și minciuna să nu mai aibă cu ce a se nutri. În acest loc, doar şuierul vântului, cântecul pâraielor, murmurul pădurilor și trilirile de păsări să-mi fie glasuri care să mă provoace la râvnita uitare de sine.

Visez acel loc unde să regăsesc cântecul greierilor, parfumul ierburilor sălbatice și al florilor de câmp, cerul înstelat, liniștea și, mai ales, seninătatea necesare pentru a putea pricepe mesajele simple ale vieții; un loc unde să urmez învățăturile naturii pentru ca astfel să mă pot apropia de adevărul care să-mi permită să fiu întrutotul liber, precum păsările cerului, să comunic cu ele și cu izvoarele năvalnice, cristaline, să mă scald în aer și în soare, între cer și pământ...

*amurg de cuptor –
pe o frunză de podbal
greierul bea roua*

Casa mea să-mi fie Pădurea – cea puțin călcată de piciorul omului, netulburată de vuietul nesățioaselor ferăstraie mecanice, ale omului la fel de nesătul.

Pădurea să-mi fie adăpost, ea singură rămânând demnă de respect, vrednică de a fi cunoscută, descoperită.

Doresc afundarea în natură, iar și iar, în liniște, neobservat, atent, precaut și respectuos până și față de firul de iarbă; fiindcă până și firul de iarbă, ori nevinovata frunză simte dragostea și respectul pe care le-o purtăm.

Doar cerul poate recunoaște nevoia pământului și nicidecum înfătuatul și fanaticul om, adeseori nedemn nici măcar de parfumul unei singure petale de măceș!

Doar el, cerul știe când să-și descarce norii de povara de ape, atât de așteptate de tot ce e viu pe acest pământ.

Da, pădurea există mulțumită cerului și nu datorită omului cel meschin. Nu omul udă imensele păduri, ci El: Cerul!

Numai Cerul, poate știi nevoile pământului, ale ierbii, ale frunzei, ale florii...

Acolo pe unde hălăduiesc încerc să descopăr noi teritorii, căutând să văd cu alți ochi superba natură.

... Liniștea de aici mă fascinează și mă fortifică.

Cuvântul și tăcerea – tăcerea și cuvântul: iată cele două mari puteri ale acestei lumi!

Aici, în natură, cuvântul rămâne nerostit; în tăcerea naturii, în solitudine, am o senzație de extremă relaxare: grijile se risipesc și mă-nvăluie o liniște profundă.

Totul e proaspăt și plin de vigoare...

Timpul trece implacabil, pentru toate de sub cerul acesta, îmbătrânind până și pietrele...

*cântecul cucului
tot mai departe –
dintr-o dată ploaia*

X

Agitația emoțională mă obosește mai mult decât orice muncă...

În drumurile mele silvestre caut să-mi curăț sufletul cu peisaje și sunete de o frumusețe rară. Nimic în lume nu-i atât de mic, de insignifiant, încât să nu merite a fi văzut, observat.

Micile detalii din natură reușesc să-mi ofere mari bucurii, fericiri aproape, doar prin simplitate și firesc. Sunt convins că numai prin modestie și simplitate reușesc să obțin adevăratele bucurii ale vieții. Natura, doar ea, reușește să-mi șteargă vânățăile trecutului, redându-mi vieții zâmbetul...

Vreau să-mi recapăt inima de copil și să-mi cultiv simplitatea spirituală. Doresc să nu mai spumeg, să nu mai clocotesc, de furie, să-mi dizolv tensiunile, să-mi spulber surescitarea.

... Privesc apa pârâului de munte: turbure și vijelioasă după ploile din aceste zile.

Dar știu că apa se va limpezi și va curge zglobie și cristalină, strălucitoare, reflectând în oglinda ei: flori și ierburi, păsări și arbori!

*în cerul din lac
printre frunzele toamnei –
luna plină*

XI

Surâsul meu vine din suflet...

În spatele privirilor mele se ascund tristeți multe, pricinuite de nedreptăți, minciuni, fățarnicii.

Acordându-mi, de la o vreme, răgazuri îndelungi, caut să-mi dobândesc calmul. Cu cât stau mai mult în natură, cu atât melancoliile și îngrijorările se dizolvă, mintea mi se despovărează.

Trebuie, am nevoie să cred în ceva infinit mai mare decât noi, oamenii...

E primăvară...

Cine oare anunță arborii că a sosit timpul ca frunza să ițească?

Cine?!...

Oare cine transmite ghiocelului, pitit sub frunze uscate, că, iată a venit vremea să-și sune clopoțelul vestind sărbătoarea? Dar viorelei, pădăiei, margaretei – cine?...

Cine!?...

*răpăitul ploii
pe frunzele fragede –
pe cer nici un nor*

... Apoi, toamna – cine le șoptește păsărilor, în nopțile tot mai lungi, că ziua va deveni tot mai scurtă, că frigul cel mare se-apropie, că, iată, a venit timpul plecării?

(Ce o fi simțind, oare, o barză înainte de a-și părăsi cuibul pentru a săvârși marea-i călătorie?!...)

O voce neauzită de om călăuzește întreaga fire.

Mă uit la nori, la soarele-n amurg, la apa pârâului, la poiana smălțuită cu flori...

În tot acest timp, vântul mișcă aerul ducându-l acolo unde trebuie.

Apoi, fructul, ivirea acestuia!...

Cine oare?...

*în cuibul pustiu
fulgii de nea zămislesc
trupul egretei*

XII

Septembrie...

„Anotimp al grației fragile...”, vremea declinelor, a florilor cochetând, încă o dată, cu lumina pală a soarelui.

Ne părăsesc rândunelele, găngăniile se pitesc pe sub frunze, pe sub trunchiuri, în pământ.

... Pădurea se îmbujorează la gândul despuierii ce va să vină.

În tot acest timp, eu devin mai cotropit de gânduri, de melancolii...

*arțar în toamnă –
frunze incendiare
pe claia de fân*

XIII

Din răspuțeri, mă străduiesc să acord vieții justa ei valoare, risipindu-mi gândurile nefaste, prin repetate refugii în natură.

Aici, varietatea decorului îmi acaparează încontinuu privirea, nelăsându-mi mintea să cutreiere prin mocirle.

Privesc cerul, covorul de iarbă poleit de mulțimea de flori de câmp, ascult șuierul apei, al vântului, trilurile de păsări – merg prin pâraie, contra curenților de ape; și încerc să mă bucur...

Atunci când un gând mă apasă tulburător, umblu mult, fără grabă, pe drumuri pustii, departe de ochii și de pașii omului; merg încet-încet, până obolesc...

Las astfel în urmă lanțuri, spini, mizerii, zgomote... competiții, îndepărtându-mă tot mai mult de izvoarele răului.

Depart, în codru, ferit de zarva lumii, ascult clipa trecătoare, încântându-mi sufletul și ochii cu poiana înflorită, cu pădurea de fagi, goruni, carpeni, molizi și paltini. Atent la clipa

*trecătoare, scrutez natura, observ mugurii care se deschid, apoi...
iarba care moare...*

*arbore tăiat –
din cioată încă urcă
zadarnic seva*

*Îmi place să aud şuierul vântului încovoind arborii, culcând
la pământ ierburile înalte ale poienilor căutate de ciopoare de
căprioare zvelte, ciulindu-și urechile și amușinând miresmele
străine.*

*Aici mă îmbăt de arome de ierburi și de codrii, de tril de
păsări, de șopot de izvoare cristaline, cu ape năvalnice și de blânde
adieri cu arome de flori de câmp...*

*zi caniculară –
freamătul frunzelor de fag
sparge umbra*

XIV

*Mă bântuie un dor năprasnic, un dor continuu, copleșitor, de
afundare trupească și sufletească în natura sălbatică, pură,
nesticată de gândurile meschine ale omului, de zvârcolile sale
egoiste.*

*Vreau să mă pierd prin codrii, pe cărări de munte
întunecate; să nu mă mai întorc printre oameni jalnic cotropiți de
nevoia agoniselii banului, dependenți de automobile, computere,
televizoare și telefoane mobile.*

*... Doresc să hălăduiesc prin poieni necălcate de picior de
om, într-o liniște însoțită pe care să n-o audă decât Dumnezeu și eu.*

*Adăpostul meu să fie grota unei stânci, iar ca vecini să am
doar fagii și molizii cochetând cu cerul, apoi câte-un vultur, șoim ori
cocoș-de-munte, cerb sau urs...*

*De sus să cearnă ploi, apoi raze aurii, frunze ruginii, arămii
– apoi, mari fulgi de nea imponderabili, acoperind totul sub albă
mantie groasă, afânată, pufoasă.*

*urma ursului –
sălaș ghiocelului
în omătul vechi*

*Cea mai apropiată așezare omenească să-mi fie dezarmant
de departe!...*

*Nimic să nu-mi fie dat să aud decât: triluri de păsări, șuier
de vânt și de ape, sunetul ploii pe frunze – vara; boncănitul cerbului,
toamna; croncănitul corbului – punct negru, mișcător și sonor între
imensitatea albă și cea albastră – iarna; apoi, primăvara: primăvara
să-mi fie dat să aud doar cântecul înfiorat de dragoste al
cocoșului-de-munte...*

*Cețuri dese, grele, să-mi fie draperii la fereastra către
imensitățile silvestre. Printre faldurile lor, vag să se contureze
câte-un molid sau fag bărbos, cu trunchiul înveșmântat în mușchi
verde, catifelat, repede, apoi, învăluși de neguri umede și grele.*

*Singura muzică să-mi fie doar șuierul vântului printre cetini
întunecate, îngânat de susur de ape cristaline și triluri divine.*

*Acolo, departe, în sihăstrie, frică nu mi-ar fi: nici de cer, nici
de fiare – doar de mine însumi!...*

*noapte cu lună –
în poiana cu jnepeni
umbra cerbului*

XV

Final de răpciune...

*Cobor pe malul Târnavei-Mici, trecând peste niște redute
alcătuite din bălării cocoțate pe mormane de resturi menajere,*

moloz, rumeguș și... valuri de flacoane (peet-uri!), veșnicele flacoane și pungi de plastic care ne-au cotropit viețile!

Trec, fug de ele, căutând natura pură, neviciată, încă, de omul cel inconștient, iresponsabil, nepăsător și egoist. Mă apropii de marginea unei păduri care, cu vreo trei decenii în urmă, era unul dintre cei mai falnici codrii de fag din zonă.

Apropiindu-mă, sunt întâmpinat de urletul înfiorător de motoferăstraie aflate în plină campanie de ucidere a ultimelor vestigii din bătrâna pădure.

Încep, apoi, să vină tractoarele cu uruiul lor apocaliptic, trăgând după ele, printr-un imens nor de praf, trunchiurile fagilor uciși, ultimele exemplare din mândrul arboret de altădată, acum aflat în comă.

Mă trezesc fugind pe malul apei, căutând un loc curat și liniștit!...

Ajung într-un... lan de porumb de curând cules.

Prin tarlaua de porumb cu tulpinile uscate de soarele dogorător al unei veri prelungi, vântul alunecă stârnind zgomote metalice printre frunzele îngălbenite.

În vârful tulpinilor, încovoiate și fără pic de sevă, stau mănunchiurile de flori masculine lipsite, de multe luni, de vreun rost anume. Rolul acestora s-a încheiat cu mult timp în urmă, imediat după ce și-au dăruit pulberea lor fină mugurașilor din care s-au ivit, apoi, fructele...

S-au copt, de-atunci, fructele(știuleții), culese fiind deja și depozitate în pătule luminoase și aerisite de unde, cu un surâs auriu și melancolic, privesc înapoi către câmpia părăsită, strălucind în soarele de vară târzie...

Pe ogorul cotropit de secetă au mai rămas doar tulpinile seci, cu albele pănuși care au învelit știuleții, protejându-i de boli și vătămători.

În calda adiere tomnatică, lanul se leagănă alene, foșnindu-și frunzele nostalgic după acele vremuri când, verzi fiind încă, îmbrățișau cu ardoare fructul în devenire.

Printre pănușile albe, suvițe de mătase neagră-maronie vibrează în vânticelul cald al zilei...

*Doar zgomotul adierii printre frunzele moarte, precum un
vaier de neputință, băntuie câmpul cu tulpinile uscate de păpușoi
rămase fără roade, fără viață, fără sens...*

*apus sângerieu –
urcând cu greu o coastă
carul cu porumb*

XVI

*...De pădure m-am atașat, din copilărie încă, cu sufletul, nu
cu mintea; nici cu buzunarul, precum se întâmplă în majoritatea
cazurilor.*

*În cei peste treizeci și cinci de ani de teren, prin pădurile
Sovatei, am căutat, de fiecare dată, ca în deplasările mele prin codrii
sihaștrii și poieni îndepărtate, să rămân singur, pentru a-mi putea
potoli, cât mai mult, setea de liniște și de peisaje de o frumusețe rară,
sălbatică, neatinsă de mâna cea hrăpăreață a omului veșnic nesătul.*

*Copilăria, tinerețea, apoi anii maturității, de fapt
întreaga-mi viață, mi-am petrecut-o în sânul naturii: pe dealuri, prin
păduri și prin munți. Mi-a plăcut, din frageda-mi copilărie,
hoinăreala pe dealuri, prin codrii satului natal, apoi, în decursul
unei lungi cariere silvice, am cutreierat încântătoare plaiuri
montane, nutrindu-mi sufletul și personalitatea cu frumusețea și
vigoarea arborilor, munților, a stâncilor și a izvoarelor...*

*Singur să fiu am vrut, și am putut de foarte multe ori, slavă
Domnului, hălăduind prin locuri neumblate, încărcate de frumuseți
de basm, acaparatoare...*

*M-am legat profund de aceste plaiuri pline de vrajă, atât de
mult încât traiul meu a ajuns să fie dependent de natură: de peisaje,
de arbori, de pâraie, de singurătate și de libertate, de aerul tare al
muntelui cu aromă puternică de rășină de pe culmile: Seaca, Cencio,
Ropo, Brădețel, Țigle, Iuhod, Bucin.*

Cu ele și prin ele viețuind, am ajuns să fiu... ca ele!

... Și-atunci când a trebuit să mă rup de aceste meleaguri atât de dragi inimii mele, sufletul meu s-a cutremurat, din el rupându-se, apoi prăbușindu-se în noroi, filonul cel mai gingaș și mai frumos – dobândit prin îndelungi peregrinări în raiul silvestru.

Acum îmi duc traiul înainte; tot înainte... cu sufletu-mi ciuntit, mâhnit și dezamăgit de om, de fariseismul, de lipsa de scrupule și de insașietatea lui ucigătoare.

Am plecat...

Dar nu pot exista fără a mă cufunda, periodic măcar, în sânul ei – prin codrii și prin poieni, pe maluri de pâraie cu ape repezi, vuitoare, alunecând, apoi prăbușindu-se printre stânci seculare și bolovani înveșmântați în straie verzi, cu broboane de argint strălucitoare.

Singur, doar eu și natura – viața mea fără ea nu ar putea derula; și nici nu și-ar avea rostul.

... Stau pe mal de apă cristalină peste care se leagănă alene tulpini de un verde crud ale unui buchet de ferigi.

Apoi, trec prin poieni smălțuite cu nemțișoare, albăstrele, clopoței margarete, coada șoricelului, sunătoare, lacrima Elenei, lumânărica pământului. Ascult vrăjit, iar și iar, șuierul apei Bucinului, în acompaniamentul neîntrerupt al greierilor. Nu prididesc să privesc zborul lin al fluturilor multicolori, truda albinelor vizitând toate corolele pentru agonisirea dulceții din florile de câmp.

*o adiere –
din ierburi înrourate
cad mii de sori*

Singur stau pe malul pârâului Bucin, cel cu apa zglobie, șuierătoare, cu văzduhul înmiresmat de arome de flori sălbatice, ferigi și mușchi verde, catifelat; îmi delectez auzul cu țârâitul neostenit al greierilor, cu zumzete de albine, cu alai de fluturi și libelule roindu-mi în preajmă.

Tot acest fond sonor este învârstat, din când în când, cu câte-un croncănit de corb solitar, planând sub bolta de azur, ori cu o rafală de gâlceavă scurtă, repezită, dintre o mierlă și o gaiță gureșe.

Mă uit și mă întreb: ce caut eu, oare, în forfota nebună, fără rost, a unei lumi atât de grăbite către... nicăieri?!

Ce caut în zarvă, în uri și-n invidii, în alergături prisoselnice, în rivalități și în agoniseli vane, într-o lume tot mai înrăită, nesătulă și egoistă, o lume în care mintea omului se pierde, iar inima este tot mai uitată?

Ce caut?!...

Ieșirile mele printre oameni, taifasurile, trăirea a tot ce înseamnă viață modernă, mă fac mai... neom!

În timp ce scufundările în sânul naturii mă reîmprespătează, mă aduc mai aproape de mine însumi, arătându-mi cine sunt; ori, mai bine zis: cine ar trebui să fiu!

Atunci când știu că aici, în natură, pe cel puțin un kilometru pătrat nu se află nicio o suflare de om, doar atunci mă simt în largul meu, abia atunci reușesc să mă cobor în mine însumi, putându-mi sonda abisurile, cotloanele întunecate ale sufletului meu mult prea frământat.

Aici, în natură, departe de zgomotele lumii agitate, dezlănțuite, sufletul meu îmi vine în întâmpinare vădit îngrijorat și întristat de ceea ce mi se întâmplă. Așa încât, în liniștea și-n tihna codrilor, înfăptuiesc, în sfârșit, un dialog calm, intim, folositor – acel dialog cu mine însumi, cu sufletul meu pitulat în meandre întunecate, un dialog cu natura firii mele și cu natura înconjurătoare.

Departe de zarva lumii, nimic nu mă mai tulbură aici – tot ceea ce e „zgomot”: șuier de vânt sau de apă, țârâit de greieri, croncânit de corb, un tunet, ori un fulger, tirul unei ciocănituri, orăcăitul unei broaște ori gâlceava unei mierle... toate acestea nu sunt altceva decât „semne de punctuație divine” în comunicarea mea cu al meu suflet.

*zarvă-n mestecăniș –
ciorile revin în stol
maculând peisajul*

Doar aici, în natură, în singurătatea ei mirifică, și-n singurătatea sufletului meu însetat de liniște, de calm și de frumos – numai aici, doar aici, viața își poate avea rostul; doar aici își poate împlini omul menirea: către sine și către Dumnezeu.

*Tolănit prin iarba înaltă a poienii smălțuite cu flori de câmp,
raze de soare îmi mângâie blând fața, trupul; și faptul acesta mă
face să mă simt deosebit de bucuros!*

*pădurea în zori –
pe un fir de păianjen
bobul de rouă*

XVII

Pe Bucin, pe stânca Bradul-mic...

*Ca să ajung aici, îmi trebuie o oră și jumătate de la drumul
auto, traversând pârau, apoi urcând prin poieni, în final luând
piepș abrupă coastă de sub platoul de piatră.*

*În timp ce pășesc prin iarba pală a poienii lovite de seceta
prelungă, caut imagini de imortalizat; brusc realizez că mi-am uitat
telefonul acasă, așa încât astăzi, nu voi mai imortaliza frânturi din
darnica natură...*

*Instinctiv, scotocesc în buzunarul știut căutând... telefonul
pentru a o suna pe Ida, dorind să o înștiințez să nu mă mai sune,
întrucât mobilul mi-a rămas acasă. Bizar reflex încuibat în
mintea-mi obosită, poate! Ajung pe platoul stâncii, escaladând-o pe
partea ei sudică. Ziua este senină, cu bolta sinilie, fără petic de nor.
Îmi dezbrac tricoul ud de transpirație, lipit de piele, apoi îl anin de o
tufă de măceș cu roadele stacojii, măceș ajuns aici, pe vârf de
stâncă, prin intermediul vreunei păsări.*

*Soarele dogorește necruțător; taman bine: tricoul mi se va
usca în câteva minute! Îmi întorc pe dos jacheta și mi-o îmbrac pe
pielea goală, după care mă adăpostesc sub umbra uneia din
proeminențele stâncii. Stau întins, între cer și piatra sură, îmbrăcată
cu licheni albi-verzui. Admir imensa panoramă tomnatecă din vale;
ascult, adâncit în tăcere, glasul pădurii, mai bine de două ore...*

Savurez parfumată liniște ca pe o muzică divină, unică...

*o adiere –
picătura de rouă
cade sclipind*

Natura – doar ea mă mai mulțumește; închid ochii și rămân doar cu mine însumi, aici în mirifica singurătate a naturii pure. Aici se întâlnește natura mea, cea interioară, și natura exterioară, cea a muntelui, cu păduri și ape, cu păsări și flori; aici se întâlnesc cele două naturi: se întâlnesc și se contopesc – devin una.

Și totuși, tăcerea mea – tăcerea pădurii: cât sunt de diferite!

... Două ore de ședere, de ascultare a liniștii, de încântare a ochilor cu panorama abia pălită de răcoarea toamnei.

*octombrie –
vântul a stat de mult
frunzele cad neîncetat*

Încerc, preț de vreo cincisprezece minute, să-mi potolesc năvala gândurilor, încropind un simulacru de meditație; dar îmi este imposibil să-mi întrerup șirul, goana nebună a minții!

Utilizez modalitatea fixării atenției în exterior, asupra unui punct fix, din poziția șezând – fără nicio izbândă însă.

Apoi, îmi focalizez atenția, gândul, în interiorul meu, cu ochii închiși. Fiasco!...

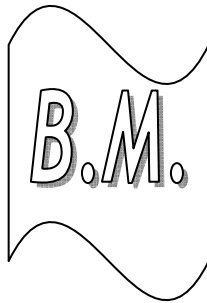
Deschid ochii, apoi mi-i încânt cu priveliștea din preajmă, peisaj de o frumusețe rară, acum, la început de toamnă. Privesc, scrutez valea cu ochiul liber, apoi cu binoclul. Culmile au căpătat nuanță gălbuie; pajiștile – albe, cenușii... Mă uit la cei câțiva arbori cocoșați pe vârful stâncii, chirciți și șubrezi; fixez apoi stânca ruginie dorind, dintr-o dată să devin ca ea!

Privesc un fir de iarbă anemică, palidă, aciuată și ea pe stânca aridă; un fir de iarbă: cutezătoare, victorioasă, aparent, a dorit înălțime și-acum se sfârșește – învingătoarea învinsă!

Nici de astă dată n-am reușit să-mi zăgăzuiesc năvala vijelioasă a gândurilor: m-au asediat, m-au învins, ca-ntotdeauna...

*firul de iarbă –
balansoar buburuzei
acum sosită*

un vraf de gânduri

*„... făgădui-veți-mi,
O, voi, păduri ale tinereții, acum,
Când revin acasă, liniștea sfântă din nou?”*

(Fr. Hölderlin)

ZBOR

Ca să ajung la parcela unde se execută lucrări de curățiri într-un arboret tânăr, urc pe un pârâu cu apă puțină, clipocindă, ocolind bolovanii mari, cenușii, demult nemângâiați de apa rece a muntelui.

... La terminarea verificării lucrării, lac de sudoare, prefer să cobor pe culmea stâncoasă, decât să mă afund iarăși în valea bolovănoasă.

Coborând prin hățiș, privesc fundul hăului...

– Cât de simplu ar fi totul avântându-mă în neant, în golul imens de sub mine! Aici nu m-ar găsi nimeni decât, poate corbii...

În cele peste cinci decenii de existență, consider că am „gustat” tot ce era posibil.

Ce mai urmează?...

Aș putea, de-acum, să plec pe alte tărâmurii...

Un salt final în codrul prin care am hălăduit decenii în șir; un zbor pe verticală, apoi îmbrățișarea ultimă a pârâului cel sec, cu bolovanii lui cei mari, atât de rar mângâiați de ape!

*deși solitare
două înalte piscuri
unite-s de vânt*

VISUL

Se făcea că îl văd pe unchiul Ș., cu vreo patruzeci de ani în urmă; acesta trece nepăsător pe lângă mine, luând-o apoi la fugă, fapt care mă uimește, determinându-mă să încep să alerg și eu nebunește după el.

Văzându-mă gonind năprasnic în urma lui, fuga lui se transformă într-o plutire lină, rapidă.

Strig după el, îmi iuțesc pașii, dar lui nici că îi pasă. Pe măsură ce mă apropiu de el, acesta devine tot mai străveziu, tot mai neînchegat, până când, încet-încet, se volatilizează, taman când era să pun mâna pe el...

*elefant pe cer –
norul risipindu-se
copilul plânge*

DENDRIȚII

Citesc despre dendriți – trăitori pe arbori cu scopul de a nu mai atinge niciodată pământul mult prea întinat de om.

Trăitori pe arbori, (mai)aproape de nori și de soare, aceștia duceau viața păsărilor, îmbătați de Cer și de Dumnezeu, de soare și vânt, de ploi și nori, de ger și de arșițe!

Ce minunăție să poți viețui, fie și o vară, prin coronamentul arborilor, printre frunze și păsări, în bătaia razelor de soare și a șiroaielor de ploaie răcoritoare, deasupra lumii în van tropotitoare!

*nori în derivă –
pe cărarea brumată
bătrânul desculț*

ÎNȚELEPTUL

Sufletul, sufletul – unde ne este sufletul?... Tot ce ne înconjoară, făcându-ne viața mai frumoasă și mai comodă, chipurile, sunt roadele gândurilor noastre neastâmpărate, materializări ale imaginației nepotolite...

Dar sufletul, unde este el?...

Trăind în oarecare bunăstare, ce departe e încă fericirea!

... Dar sufletul, unde e?...

Caut, îmi caut propriu-mi suflet: în mine, în tine, în ploaie, în soare, în nori, în petale de flori...

...Nimic însă, niciunde...

– Unde o fi?... L-am uitat, ori l-am pierdut(?) în acest mare haos existențial?...

Nu mai știu... dar îl caut cu ardoare și disperare.

Știu că e aici, în acest dezmăț infernal, general – îl aud... Mă apropiu de el încet ca să nu-l sperii...

Apoi, după ce îl găsesc, fug de lume, de zarvă de vanități, refugiindu-mă prin sihăstrie. Aici, continui să mă cunosc pe mine însumi, renunțând la a mai cunoaște lumea...

Tac...

Meditez...

Încerc să mă cunosc, căutând plăcerea drumurilor simple, trăind eternul prezent.

Căci, ce e oare trecutul?

Dar viitorul?...

Întreb un înțelept...

– Prezentul? Prezentul este clipa în care viitorul se transformă în trecut!

Așadar, doar prezentul... încontinuu doar el – trecutul nemaifiind, în timp ce viitorul încă nu e... .

*umbra norului
mângâie doar un moment
mărul înflorit*

BURUIENI

Buruienile vieții mele: teama, mânia, ura îmi copleșesc existența; or, prezența mea aici, în astă lume, ar trebui să deruleze doar în armonie, sănătate și fericire! Atâtea agitații, neliniști, frustrări secătuitoare, epuizante; pentru ce?...

Nori de emoții negative, impregnate în subconștient îmi sunt secătuitoare de energii. Să uit, să uit de răutăți, mâinii, de gânduri fără rost, răscolitoare.

Să-mi scot din minte tot ce este insalubru; scop să-mi fie doar frumusețea și binele – să pun barieră îngrijorărilor și tulburărilor zilnice atât de multe. În grădina minții mele să fie o primăvară eternă unde să însămânțez doar gânduri de pace, armonie, bucurie; apoi, trecând în alt anotimp, să mă înfrupt cu minunatele roade a ceea ce am semănat.

Să-mi schimb modul de gândire: fără ranchiune, resentimente și ostilități!

Să închei pactul cu mine însumi și cu lumea.

*nu mai sunt singur –
în camera golită
o buburuză*

VREMURI

„Ieri erau golani, azi ne controlează viețile...” (Juvenal)

Ne este dat să viețuim într-o lume vulgară, maculată, coruptă, nesătulă.

Bogații, hoții și șnapanii, preocupați sunt de bani, doar de agoniseli, la nesfârșit, în timp ce săracii se spetesc muncind degeaba, până la epuizare.

Demnitatea omului nu mai contează, așa cum nici valoarea nu mai valorează nimic!

Nimic mai trist decât goana după glorie și bogăție în astă-lume iluzorie. Trăim în multă amăgire și într-o mlaștină de minciună, noi, biete forme trecătoare care apar și mor neîncetat, precum fragilul, efemerul bob de rouă...

Truda, neliniștea, praful în vânt, pentru ca apoi să ajungă în ochi, zădărnicia – toate astea au atins pe culmi neînchipuite vreodată.

O lume trăind într-o perversitate fără de margini, pe seama amputării vieții și așa sărace a marii majorități.

Opulența amorală a hoților adevărați, trăitori în libertate, sub oblăduiri politice fetide, se întinde precum pecinginea.

În tot acest timp, disperarea generală crește vertiginos, laolaltă cu egoismul sufocant, nepăsător.

*noapte de vară –
pe digul morii o stea
pe-un ciob de sticlă*

În marea mascaradă a democrației „ghinionisti” se înecă în adâncuri de ape, ori stau, debusolați, pe margini de prăpăstii...

Țara mea: plină-i de oameni schilodiți sufletește, victime ale istoriei, mergând năuci pe drumuri zdruncinătoare. Este insuportabil de multă mitocănie, egoism, ură și indiferență în țara numită: România!

Pretutindenii dai de hahalere, pungași, șmecheri, pramatii, de borfași înveșmântați în straie de paradă – oameni care duc țara de râpă, cu nepăsare, făcând-o de rușine dar fălindu-ni-se cu patriotismul lor!

Avalanșa de mizerii care ni se întâmplă, toate sunt prețul așa-zisei libertăți a noastre. Au fost lăsați toți netrebnicii, hoții, incompetenții guralivi, să ne ofilească viețile, să ne sufocă speranțele, sugându-ne sângele în chip mișelesc.

În patria mea se lucrează cu două legi: una pentru „prostime”, alta pentru „isteți”!

Guvernanții, politicienii acestei țări sunt maculatorii și distrugătorii vieții noastre, ei care petrec în uriașul dezmăț al Marelui Carnaval!

*singur în parc –
învârtite în aer
frunzele moarte*

SOLUȚIE

Egali venim, egali plecăm...

Nimeni, în fond, nu este superior, așa cum nimeni nu poate fi inferior. Nimic și nimeni nu ne aparține, în definitiv, cu adevărat: în fața eternității suntem egali; și singuri, cu toții...

Dar, până atunci, oferă-mi o mână, un umăr, dăruiește-mi pacea și catifeaua unei mângâieri, căldura și strălucirea unui surâs, dulceața unui sărut!

... Și astfel, nu voi mai fi atât de singur!

*nimeni niciunde –
la mănăstirea-n ploaie
doar toaca*

SUMĂ

Nemulțumit de mine însumi, am vrut să cresc în interior; mi-am creat, astfel, mai multe nevoi, reducându-mi din păcate libertatea.

Sufletu-mi s-a subțiat complicându-se și sărăcindu-se, în pofida unor aparente creșteri – dorind complexitatea, am obținut... complicația.

Acum, aceasta este adevărata-mi stare interioară... deloc de invidiat.

Urâtenia acestei lumi îmi pare că este o rezultată a sumei mizeriei din subconștientul nostru, al fiecăruia; de altfel, nimic să nu mi se pară strigător la cer, fiindcă acesta este, de fapt, omul!

*un strop de ploaie
pe oglinda lacului –
ori o lacrimă*

PLOCONIRE

Îmi scutur rugina sufletului luptând împotriva dușmanului din mine.

... Omul este prea puțin sincer, la majoritatea plăcându-le amăgirea, minciuna, preamărirea, neobosindu-se să despacheteze cuvinte împopoțonate, plăcut sunătoare și mirositoare.

Afirmația adevărată, sinceră, arătând tot ceea ce e nedemn și urât în fapta și gândirea semenului meu, atrage imediat ura și disprețul. El, omul, vrea, dorește minciuni plăcute, măgulitoare ale eului, dorește vorbe mătăsoase și dacă i le vei rosti, vei culege dragostea și aprecierea sa.

Cel care zdrobește urâtul, sfidând minciuna, hoția, necinstea, arătând fața adevărată a lucrurilor, acela incomodează. Acel om, rar, nu contribuie la mirosul abject, pestilențial al mlaștinii în care cresc și strălucesc anumite flori ale hoției și minciunii – deci, el nu e bun!

Și cel care nu cadrează cu tabloul general, trebuie înlăturat, retezat!

Este unul din preceptele acestor vremuri, dar cu adânci rădăcini și în trecut...

*ascult minciuni –
din grădină adie
parfum de roze*

AVENTURA

În astă-viață, plină de apăsări și duriități, de contradicții și imprevizibile întorsături, am ales să merg pe cărarea tăcerii și a singurătății...

În toată hălăduirea mea, mă scald în apa de gheață a grelelor taine ale sufletului meu.

Obosit și nedumerit, în bezna nopții, ridic mâna către bolta întunecată: ciocnesc ușor, apoi mai tare... bat cu pumnul – nimic!...

Nimeni să nu fie acasă?!

Chiar nimeni?...

Într-un târziu, mâna coboară sleită, jos – tot mai jos, aproape, mai aproape de coala albă de hârtie care o așteaptă să-și descrie aventura.

*se lasă seara –
florile castanului
tot mai luminoase*

ROADE

În marea cea plină de vișor a lumii acesteia, trecătoarea noastră viață ne este plină de întorsături, contradicții, apăsări și de foarte multe asperități care ne fac să sângerăm.

Mergem, mult prea adesea, pe drumul care coboară, în loc să pășim pe cel care urcă; și ne mirăm, apoi, că peisajul este arid, descurajator...

Uităm de alții, preocupați fiind doar de noi...

În toată această tevatură zdruncinătoare, am unele mici plăceri, departe de a fi măcar bucurii.

Cât despre fericire?...

Îmi reproșez faptul că am acceptat prea multe lovituri din partea unor semeni mult prea superficiali, nedemni, lacomi și invidioși. Culeg acum, iată, fructele, unele pârguite, altele încă în plină formare – toate rodite însă pe tărâmul fertil al ființei mele mult prea complicate.

*pe vechea vatră
cenușa de mult stinsă –
fumul nicăieri*

ZBUCIUM

Sunt un chinuit de gânduri, un pătimitor nu atât de angoasa morții, cât de zădărnicia existenței, de nulitatea zbaterilor epuizante ale vieții acesteia pe care o privesc cu un amestec de dragoste(mai rar!) și de lehamite.

În van îmi par a fi toate: procreare, agoniseli și desăvârșiri spirituale, deși... poate!...

Dumnezeu, prezent – absentul!, apoi moartea: iată cele două obsesii care mă însoțesc în viață, de când mă știu...

Mă zdruncin, încontinuu, în aceste zone pline de tenebre și de lumini, de incertitudini, dar și de incontestabile realități.

Apoi, ghilotina morții – căderea cortinei...

*dangăte funebre –
la capătul frângheiei
doi corbi se bat*

STRĂDANII

Nimic în afară – totul este înăuntrul sufletului nostru: aici trebuie căutat...

Fiindcă aici se află puterea adevărată. Pentru asta trebuie să învăț să-mi controlez emoțiile, gândurile.

Cât de mult uzează nefericirea sufletul, cât de mult îl roade și-l ruginește!

La fel ca și anii mulți trupul...

Stau și mă uimesc cât de lesne au putut pătrunde în mine: negativism, rea-voință, criticismul și autocondamnarea.

Ori, poate erau în mine!?...

De ani de zile încerc să-mi umplu mintea cu gânduri benefice, constructive, pline de armonie, pace și seninătate, de bucurie și bunăvoință; dar, „vechiul chiriaș” este foarte potrivit noilor veniți!

Pentru a-mi fi mai lesnicioasă calea, nu mai vreau să caut... profituri; și nici teamă nu mai vreau să am că am să pierd: renume, prosperitate ori succese(le-am avut oare?); căci, în definitiv, ce sunt ele?...

*livada de pruni –
cine oare le scutură
florile albe*

DRUMET

Fug de stările trecute; dar ele sunt, adeseori, mai iuși decât mine...

Ele vin valuri, dorind a mă copleși, sufoca – de aceea, fug de ele cât pot de tare: nu pot, nu vreau să-mi las sufletul pradă nesașului lor.

Le-aș putea tolera, dacă nu ar veni puhoaie, cotropindu-mă, secându-mă.

Între ele și mine clădesc, anevoios, de ani de zile, un zid care încă poate fi lesne surmontat de acești invadatori necruțători.

Resentimentele mele față de oamenii care mi-au urățit viața, vor trebui lichidate!

Ca să-mi pot trăi ziua de azi, va trebui să-nchid ușa trecutului – în fapt, nimic nemaifiind în trecut!

Singurătatea mi-e adânc întipărită în caracter; nu mă atașez, cu adevărat, de nimeni, rupturile, despărțirile fiindu-mi, astfel, mai lesne suportate. De aceea, închid, închei, curăț, arunc, ard, împrăști, desprind, mă scutur – apoi merg, cum pot, înainte...

Nu mă mai frământ, nu mă mai macin într-atât precum odinioară: rămân doar un... simplu vizitator!

Din când în când, mă mai opresc pentru a simți miresmele florilor.

Apoi, îmi continui drumul...

*bătrân singur –
zilnic în zori udă
inexistenții brazieri*

TRIL

Plai, drag plai – cât de năpădit ai ajuns de buruieni prin care băntuie fiare nesătute, viclene și bizare, deghezate în miei și căprioare!

... Trec, prin bălării fetide, jivine veșnic hămesite, cu privirile șirete, sticlind de nesaț!

*pânza de păianjen –
captivi în zorii zilei
doi stropi de rouă*

Încerc să ignor: priviri, mirosuri imunde, viclenii; dar pielea mi-e înțepată și zdrelită, nămile-mi inundate de valuri-valuri de mirosuri pestilențiale, infecte, tot mai greu suportabile.

Eu... înaintez: uimit, trist, dezamăgit, încercând să ajung cumva la liman.

Dar până atunci, ca să uit de ceea ce îmi este dat să văd, ascult cântecul minunat al unei păsări neștiute...

*pierdut în codru –
un tril celest mă poartă
înspre luminiș*

DASCĂLI

În copilăria mea, la începutul fiecărei zile de curs, în toate școlile se cânta Imnul de stat!

Pe vremea bunicilor și a părinților mei, fiecare zi de școală începea cu rostirea Tatălui nostru și intonarea Imnului...

Învățătorii mei m-au învățat că Dumnezeu nu există – pentru aceasta ei câștigându-și o pâine socialistă!

(Este adevărat – aceasta era mai puțină, și mai neagră, decât cea democratică, dar, sigur, mai sănătoasă!).

... După 1989, primii care au divorțat de valorile morale, de cinste, au fost intelectualii; și continuă să o facă până-n zilele noastre: fără remușcare, fără sfială!

*busolă stricată –
acul poate arăta
numai apusul*

STARE

Melancoliile mele, atâtea câte sunt, își au obârșia din prea multa importanță pe care o acord unor evenimente oricum trecătoare și, de cele mai multe ori, derizorii...

Agresivitatea-mi înăscută mi-o domin greu, atunci când sunt stârnit. Cel mai adesea îmi consum nervii, răbdarea, pe te miri ce frici absurde, pentru fapte care, poate, nu se vor întâmpla niciodată.

Dacă soarele și luna răsar în fiecare zi, în pofida norilor, a furtunilor, dacă natura înfruntă gerul, căldura, ploile, iar eu sunt o parte, ce-i drept minusculă, din această natură –atunci de ce, oare, mai trebuie să-mi fie teamă?!

Trebuie să am tăria de cuget, puterea de a răzbate, în pofida vicisitudinilor, ca bobul de sămânță, ca floarea, ca firul de iarbă – trebuie să ies din starea de apăsare...

*pe pomul golaș
bătut de vânt și ploaie –
un ultim măr roș*

URZEALA

(Marginalii la un poem indian)

Eu, tu, el – suntem fire ale aceleiași urzeli; totul se leagă, toate se întreș...

Nu mi se pare important cu cine sau din ce trăiești: covârșitor, cred eu, că este: încotro năzuiești; și dacă dorințele sufletelor noastre se pot contopi fără zbucium, fără zgomot, mereu lin, în chip natural.

Anii, rănilile și povara acestora pe umeri – nu sunt nici ei esențiali.

În schimb, important rămâne dorul, nevoia vitală de a visa; apoi, riscul, sacrificiul pentru înfăptuirea năzuințelor.

Dar, spune-mi, ai gustat din paharul amărăciunii și al tristeții; și dacă da, să-mi spui nu cât de amar a fost... amarul, ci cât de profundă este urma, poate rana, rămasă în sufletul tău?

Tu cum înțelegi durerea, o poți suporta, poți merge cu ea înainte?...

În poșta pămîirii, îți poți continua drumul, bucurându-te precum un copil la vederea irizatelor culori ale unui... balon de săpun?

Dar la vederea bobului de rouă, a unui licurici, în miez de noapte, sau la țărâitul greierului?

*stelele scîlipesc
în ritmul cîntecului
greierului*

Știind că balonul de săpun se va sparge în câteva secunde, stropul de rouă va pica iar greierul nu va mai cînta – atunci îți vei mai putea simți sufletul năpădit de fericire?

Pe cale fiind, poți uita unde te îndrepti; și, mai cu seamă, ce te așteaptă la final de drum?

Poți?...

Indiferent unde te-ai afla: în palat, ori în cocioabă, ești în stare să crezi că totul nu-i decît nălucă?

Aș vrea să te aud spunând că poți râde în fața prea-hădei amărăciunii, a cumplitei deznădejdi, chiar de ești zdrobit și vlăguit; toate astea doar pentru a-ți putea continua drumul, împlinindu-ți menirea.

Oare poți spune nu prea frumosului: ești o splendoare?

De dragul meu poți pune semnul egalității între: izbândă și înfrângere?

Ai putea să mă însoțești prin bezne și prin năucitoare străluciri, prin furtuni și prin vijelii?

Ai putea tu oare numi singurătatea ca fiind unica ta tovarășă de încredere mult râvnită?

Dacă majoritatea răspunsurilor tale vor fi, în chip sincer, afirmative, ei bine, atunci persoana pe care o cauți sunt eu!...

*pe lama coasei
trei greieri cântă în van
crudului cosaș*

VREMURI

Orice om este un cărător de poveri uriașe, fără de număr...

Atunci, la ce bun: invidia, zăzania, ranchiuna, supărarea?...

Soarta noastră, oricum tragică, poate fi – ar putea fi! – nișel ameliorată, îndulcită, dacă am oferi și primi mai multă dragoste, înțelegere, dăruire. Doar utilizând acest „instrument”, ca pe un remediu, poți parcurge mai lesne drumul cel aspru și trist al inerentei singurătăți.

Deși știu, spun și scriu, este clar că numai ușor nu e să adopți această cale...

Omul este o ființă cel puțin duală: în sufletul său conviețuiesc îngeri și demoni, mari puteri și uimitoare slăbiciuni, frumuseți și urâtenii nebănuite, înfiorătoare chiar.

De-am putea cunoaște taina sufletului omului!...

Tot mai mult mă conving că „suprema ființă” – omul – este aproape întotdeauna înclinată către trivialități, de cele mai multe ori de ultima speță.

Alături de aceste tenebre, până și în cel mai umbrat și apăsător suflet de om zace, ori poate să zacă, un posibil germene de bine.

Dar, pentru ca acesta să se trezească și să viețuiască are nevoie de multă căldură sufletească, de mângâiere, de iubire.

Cu ajutorul acestei infuzii sufletul omului căzut în cele mai adânci hăuri încă mai poate fi readus la lumină.

Fragila ființă umană este o îmbinare de bine și de rău, de frumos și de urât; trecutul meu și al tău, ne atârână greu la picioare – dar, mergem, adeseori târându-ne, înainte.

Plină-i de contradicții viața noastră... Astăzi, valorile sunt răsturnate, sensurile profund denaturate, alterate.

În viața privată și-n carieră sinceritatea este luată drept prostie, iar șiretenia, fățărnicia, sunt considerate drept inteligență!

Cel poziționat în chip sincer, față de sine și de alții – ei bine, acela este socotit un prost!...

*zi senină –
plângând copilul fuge
să-și prindă umbra*

BRUMA

Absurd și inutil îmi pare totul, împreună cu speranțele și nefericirile mele pe care mi le gândesc, trăiesc și citez chiar a le așterne pe hârtie: pentru cine, pentru ce?

... Pe sufletu-mi crispat se așează tot mai multă brumă.

„Dumnezeu și Diavolul își dispută sufletul omului, iar câmpul de bătaie este inima acestui etern nefericit.”

Este greu cu Diavolul, dar ce ne-am face fără el? – întreabă un călugăr; da, chiar așa: ce ne-am face, oare până unde ne-ar ajunge nesmerenia care, vădit lucru, și-așa este aproape covârșitoare.

Dacă necuratul nu ne-ar dovedi, prin arsenalul său de momeli, cine sunt, cine ești, cine suntem, în fond, mândria nesăbuitului om ar fi fără de margini...

*vară toridă –
nebulul suflă-n soare
să-l răcorească*

EXTREME

Viața mea, ca și a ta, pendulează între disperare și speranțe.

În aval, în urcușul către speranța mijindă, rămân valurile disperării, amăgirii, deziluzii și deșertăciuni.

Cu toate că licărul călăuzitor de cele mai multe ori nu se mai vede, eu merg, urc, mă târăsc către acel pisc unde, poate, mă așteaptă o... altă dezamăgire: sclipitoare, strălucitoare.

Înaintarea îmi este înlesnită de prezența femeii, e drept, într-o mai mică măsură ca odinioară, dar, oricum, aceasta rămâne un sprijin de care mă folosesc încă.

*pe obrazul ei
lacrima desenează
semnul întrebării*

CLIFE

În infinitatea universului suntem doar fire de praf; iar viețile noastre sunt frânturi de clipe pe scara cosmică...

Care să fie, cu adevărat, scopul final al acestei călătorii care, în fond, nu duce nicăieri? De ce oare suntem cu toții atât de inconștienți?

Cu câtă naivitate credem în realitatea acestei lumi! Ne luptăm, ne urâm – ne războim orbi fiind la fragilitatea și impermanența tuturor lucrurilor.

„Ca norii în vânt trec și pier obiecte și ființe. Cu inima pură, golită de pasiuni, de uri și egoism – ce dulce ar fi trăirea!”

Am pierdut cu toții sensul adevăratei realități: efemeritatea vieții noastre, vanitatea iluziei...

... Să accept viața, așa cum este: dulce-amară, crudă și cruntă. Să accept timpul care trece ireparabil, punctându-mi nepermanența tuturor lucrurilor: mi-e greu, îmi e greu...

Așa încât, conștient de nepermanența a tot și toate, povara îmi devine, iată, nimicitoare.

Ca să poți înainta, îmi spune înțeleptul, alege calea de mijloc: gândul cel bun, bunătatea, toleranța – acceptă totul. Privește durerea, bolile, furiile, cu dragoste, cu tandrețe.

... Doar astfel poți merge înainte, îmi spune el.

*frunze galbene
cad în apa râului –
aniversare*

TOAMNA...

(după o idee dintr-un poem de Pierre Louys)

Nu mă lepăda!...

Iubește-te cu mine sub coviltirul de stele din poiana de pe malul pâ râului cu apa cea zglobie și cristalină.

Vei vedea că sub hlamida nopții, toamna mea este mai înmiresmată, mai fierbinte și mai colorată decât primăvara altora...

Nu te îngrijora: nu am să mai plec, nu te las până nu vei ajunge pe culmile înaltelor plăceri.

Nu mai sta pe gânduri – vino!...

Să fii sigură că te voi iubi veșnic, fără să mai trebuiască să ai temeri că te voi înșela de trei ori pe zi!

Vino către mine, acum, iubita mea, când încă luna cu ochii albaștrii se înalță peste culmi de arbori și de stânci – doar pentru a-ți lumina calea.

Vorbele mele nu mai sunt amăgitoare ca altădată: ele vin din sufletul întomnat al bărbatului îndrăgostit de... iubire!

*pe ceasul floral
minutarul arată –
nu-mă-uita*

REMEMBER

Cu aproape patru decenii în urmă, tânăr silvicultor fiind, trăiam din plin bucuriile și splendorile acestei profesii...

La douăzeci și ceva de ani, urcușul pe pantele abrupte ale văilor: Iuhod, Sebeș, Sovata, Becheci, Niraj... era o plăcere, o probă de rezistență și un minunat prilej de încântare a ochilor, a sufletului, cu splendorile naturii sovătene.

Repede m-am împrietenit cu mai vechii mei colegi de breaslă de la ocol, alături de care luam parte la lucrări silvice, la vânători, la banchete.

Așa am hălăduit alături de ei, „veteranii”, ani în șir, până când, inevitabil, timpul, ca un flux, i-a adus la limanul carierei, apoi al vieții...

Îi am vii în memorie, și-acum, după ani buni de când ei s-au dus pe târâmul de dincolo, pe câțiva dintre ei...

Unul dintre aceștia este:

– Bucur Eugen, vânător din tată în fiu, un bun cunoscător al vânatului și al vânătoriei, aprig ocrotitor al viețuitorilor codrilor, fin știutor al ceremonialului nupțial la cerb și cocoșul-de-munte – adevărate spectacole, cu un deosebit farmec, oferite de aceste specii ale muntelui; fiind în relații apropiate cu Ceaușescu, Bucur se... bucura de un respect nițel forțat din partea colegilor!

Apoi...

– Hegyi Alexandru: un tip mai greoi la trup, dar iute la... mânie, bun știutor al bolilor și dăunătorilor pădurii.

Un om aparte, cu adevărat... silvestru, a fost Zöldi Vasile („Bătrânul”): un om dintr-o bucată, un temperament energic, nervos, dedat trup și suflet pădurii.

Greu s-a despărțit de pădure...

Îmi aduc aminte că și-a prelungit activitatea la maximum, aproape până la șaptezeci de ani, având și vreo trei banchete de... pensionare!

Într-un târziu, nemaivând încotro, a trebuit să atârne pușca-n cui!

Mult n-a mai dus-o părăsind codrul...

Mormântul lui se află pe marginea pădurii lângă care s-a născut și în care a trăit...

Cel mai mult, însă, m-am apropiat de colegul Csegi Martin – un veșnic sentimental, sensibil, suflet de copil, iubitor de natură sălbatică și de tandre femei...

Acesta din urmă, m-a rugat ca la banchetul de „predare a ștafetei”, pe care tocmai eu o preluam, să-i ticluiesc și, apoi, să citesc un scurt speech la masa festivă.

Cele câteva rânduri, însăilate pe o bucată de hârtie, la o masă mai retrasă a restaurantului Sovata, a căzut deunăzi, dintr-o carte mai veche pe care am scos-o de pe un raft pentru relectură.

Recitind acum, cele scrise pentru colegul și prietenul de demult, mare mi-a fost surpriza să constat că gândurile atunci așternute pe hârtie, acum, peste multe decenii, au devenit, iată, valabile și pentru mine!

Așa încât, la un banchet imaginar, la ieșirea mea la pensie(reală!), dau citire, de fapt: citare, încă o dată unor gânduri și impresii însăilate altuia, dar în care, iată, acum mă regăsesc și eu...

„Viața noastră derulează vertiginos prin avalanșa de evenimente de tot felul; unele dintre ele ne conving de rapiditatea scurgerii anilor, de caracterul trecător, ireversibil, al existenței.

Un moment de răscruce în traiul nostru îl constituie ziua când trebuie să te rupi, definitiv, de serviciu, de îndeletnicirea ta de bază. Te desparți, cu strângere de inimă, de bucuriile și necazurile trăite în vâltoarele profesiei, de oamenii alături de care ai petrecut atâtea clipe de neuitat...

Vine o zi când, vrând-nevrând, trebuie să cedezi locul, să ieși din scenă!

Iată că și eu, dragi confrăți, părăsesc drumul pe care îl străbat de mai bine de treizeci și cinci de ani, lăsându-vă să mergeți înaintea pe acest minunat făgaș, adeseori accidentat, dar veșnic plin de nebănuite frumuseți încântătoare, de splendori ale naturii...

Această limită de vârstă, cea a pensionării, se ivește în calea noastră precum un hotar parcellar, care o dată depășit, aduce în fața ochilor noi perspective, încântându-ne ochiul și sufletul, aidoma unei priveliști odihnitoare de platou alpin, cu aerul tare și vegetația lăncedă, monotona, aflată într-un continuu regres vegetativ, până când dispare...

Firește, actul pensionării nu ar trebui să zdruncine, să stârnească pricini de neliniști, senzații prisoselnice pentru cei aflați în această ipostază a vieții. Etapa aceasta este inevitabilă în existența omului care și-a dăruit anii și puterea de muncă în folosul unei activități profesionale.

Prin urmare, după o muncă îndelungată, urmează pauza pe care fiecare ne-o dorim liniștită, reconfortantă, de lungă durată.

Îmi iau rămas bun, așadar, de la voi dragii mei colegi, și de la voi munții mei cei dragi – nu vă pot uita: v-am iubit și vă voi iubi întotdeauna!..."

*focul s-a stins –
rafale de vânt năprasnic
izbesc fereastra*

INSTINCT

După-amiază de început de iarnă...

Oriunde aș privi, mă împresoară o încremenire sură, sumbră, rece; peste tot: frunze uscate, chircite, înghețate.

Este decembrie și încă n-a căzut un fulg de nea.

Traduc câteva haiku-uri proprii din limba română în limba maghiară; apoi, tichuiesc o scrisoare către prietenul J.G., mare iubitor de haiku, un vajnic propovăduitor al acestei poezii în școala unde este dascăl de limbă și literatură română.

Redactarea epistolei îmi este tulburată de apelurile telefonice ale lui N., apoi al lui Ț., mai vechi cunoștințe înfiripate aici, la Sovata, ființe singure, ori însingurate, nostalgice de vremuri apuse...

Omul! Această ființă bizară, atât de sexuală, de avidă de tandre apropieri și de acuplare!

Cât, oare, din timpul nostru, atât de limitat, se duce pe satisfacerea acestui instinct copleșitor, năvalnic, mai ales la o anumită vârstă?

Fără a exagera ,cred că bună parte a vieții noastre se află sub imperiul acestei porniri de perpetuare a speciei, de satisfacere a unor plăceri senzuale.

De ce oare, la om, acest animal-superior, preocuparea în cauză este atât de intensă, de persistentă și de năvalnică, în timp ce la animalele inferioare este mai ponderată, fiind doar sezonală?

Vinovată să fie, oare, o genă „deplasată”, năstrușnică, pentru faptul de a nu putea avea bărbatul tihnă, astâmpăr?

Să trebuiască să suprapopulăm, neapărat, această planetă cu exemplare umane nesătute și nesăbuite?

Interesul cui o fi?!...

*în iarba verde
eșarfa roșie –
ea fuge plângând*

CUVÂNTUL

Dorul de singurătate, de liniște, plăcerea cufundării în natură, departe de om, eventual compania unei cărți bune – toate

acestea au fost tânjirile copilăriei mele... atât de îndepărtate!..., profund imprimate în labirinturile sufletului meu chinuit.

Să fiu eu cu mine însumi, cu trăirile mele, hrănindu-mi sufletul cu peisaje încântătoare și cu scrieri de mine alese, conform unor necesități spirituale de moment, mi-au rămas, iată, peste multe decenii, ca trebuință sufletească esențială.

Natura și Cartea – ele, doar ele sunt, și rămân, în definitiv, pivotul existenței mele.

... Dacă pun la o parte oboseala și uzura survenite, constat că am rămas același copil iubitor de cărți și de solitudini în sânul naturii.

Pe vremea copilăriei, refugiul meu preferat era: livada – acum cimitir..., dealul cu podgorii și cu nuci, cu prunii, piersicii și merii, din miez de vară și până-n toamna târzie – acum, pârlăgă...

În aste-vremuri, pentru a putea fi singur, departe de zgomotele urbei, alerg cu mașina, departe, la peste douăzeci de kilometri de casă, retrăgându-mă îndeobște pe malul Bucinului, pe Stânca-mică, din Groapa lui Gabor, ori – în zilele cu mai mult elan – urc până pe micul platou al stâncii Bradul-mic...

Aici, în aceste locuri, îmi umplu sufletul cu priveliști fermecătoare, suindu-mă peste coama pădurilor de foioase – între cer și pământ – împresurat fiind numai de codrii cu coroana foșnitoare prin văile cărora susură apele izvoarelor bogate, grăbite fiind la întâlnirea cu Târnavă-Mică.

Nu pot să plec nici în aceste mici incursiuni fără să am asupra-mi o carte, un caiet.

Nevoia de cuvinte se manifestă cu ardoare, cotropindu-mi ființa, mai ales aici, în singurătatea naturii; și-atunci, citesc și scriu, scriu și citesc – la fel ca în copilărie...

*luna printre nori –
lumina-i de împrumut
în cuibul pustiu*

Îmi aduc aminte prin ce încercări sfâșietoare ne-a fost dat să trecem, noi, cei câțiva copii români, însă... vorbitori de limbă maghiară, în sânul familiei(!) atunci când am început cursurile școlii elementare la secția română.

Deși părinții noștri, la marea majoritate dintre noi, bunicii și străbunicii au fost români get-beget, cu toate astea, în familiile noastre s-a înrădăcinat obiceiul de a grăi limba maghiară – amprentă a fostului Imperiu!

Și în familia mea limba vorbită a fost, și a rămas, maghiara...

Așa încât, dacă prin definiție, limba maternă a unui om este acea limbă pe care o învață, de la mama, în frageda-i pruncie, atunci limba noastră maternă, a celor doisprezece începători în ale școlii, este limba maghiară!

(Desigur, vorbesc curent și fluent această limbă, însă nu o consider, niciodată, ca fiindu-mi limbă maternă!)

Am început clasa a întâia cunoscând cinci cuvinte românești; da, cinci, anume: „mulțumesc”, „da”, „nu” și „bună ziua”!

Cu nostalgie îmi revin în memorie crâmpetele din zbaterea cotidiană a bieteii noastre dăscăle: o moldoveancă din Fălticeni, pripășită în satul nostru profund maghiarizat, ea însăși ajungând să se mărite cu un secui... „mic și-al dracu”... responsabil cu activitatea culturală a tineretului din localitate.

Așadar, moldoveanca noastră a avut ce munci cu „românașii” ei văduviți de limba lor maternă cea adevărată, firească.

Dar, înțelegând situația, a fost îngăduitoare și, încet-încet, cu tact și cu răbdare, ne-a pus pe făgașul cel firesc al însușirii limbii române.

Încă din acei ani, zbaterea mea pentru aflarea înțeleșurilor cuvintelor românești a fost dură, incomodă, continuă; dar, până la urmă, tot zbuciumul a rodit... satisfacții: plăceri, încântări pe care doar iubirea de cuvinte ți le poate dărui!

Căutarea cuvântului, „cucerirea” lui, a început, în fond, în imensa – așa îmi părea pe-atunci! – bibliotecă rurală, foarte bine amenajată și întreținută de către o lucrătoare pasionată și serioasă.

Am pătruns în acest univers mirific, al cuvântului scris, îmboldit de o curiozitate și de o „foame de cuvânt” fără de seamă.

Nu puteam să cred, nici să pricep, cum de este posibil să poți lua acasă, gratis, orice carte care îți zâmbea pe raft!

Cu acest împrumut, al unora dintre cărțile bibliotecii, încep zbaterile mele pentru pătrunderea, priceperea sensului cuvintelor limbii române.

Pe tot acest drum anevoios, am fost ajutat, mult, de învățătoare și de către părinți. Treptat, am făcut o pasiune din a explora înțelesul fiecărui cuvânt, fiind cucerit de sensuri și nuanțe!

Bucuria mea era nemărginită atunci când cuvinte până deunăzi cu sens necunoscut mie, înfloreau pline de sensuri și... arome noi!

Eram, îmi pare, prin clasa a IV-a când, aflându-mă în biblioteca școlii, scotocind printre cărțile pentru „maturi”, privirile mi s-au oprit asupra unei... matahale de carte!

O așa „namilă” nu mai văzusem până atunci; pe cotorul cărții, cu coperțile cartonate, verzi, stătea scris cu litere aurii: Dicționarul explicativ al limbii române.

Nu-mi venea să cred că poate exista așa ceva: o carte despre cuvinte! O carte în care cuvintele se devoalează... de la sine!

Mi se părea un festin!

M-am ridicat pe vârful picioarelor și am scos, cu chiu, cu vai, uriașa carte de pe raft – aveam, în sfârșit, în mână(!) toate cuvintele limbii române: vreo cinzeci și șase de mii! Iată-mă într-un târziu în fericita postură de a nu mai trebui să întreb, și să-mi bat capul cu înțelesul puzderiei de cuvinte noi, necunoscute mie.

Rezemând cartea de pragul unui raft, am deschis-o, pentru prima dată, la litera: I!

Aici, o avalanșă de cuvinte, începând cu această literă, s-a revărsat asupra-mi: invidie indecent, intrus... irelevant, irizat, ispită, izgonire...

Doamne, de când căutam semnificația cuvântului „intrus”, necutezând a-mi întreba dăscălița; și-acum, iată-l devoalându-se în fața ochilor mei!

Nu am rezistat ispitei și, atent la bibliotecara cufundată într-o lectură la pupitrul ei, precaut să nu fiu observat, am purces la... ruperea(!), încet-încet, a paginii cu explicarea noțiunii de „intrus”, avid de sensul, de cuprinsul acestuia – după ce săptămâni bune mă chinuiseră, nevrând a mi se dăruia...

În timp ce săvârșeam „sacrilegiul”, cu fălcile încheștate, întreaga-mi ființă era încordată la maximum: furam, la propriu,

violent, câteva cuvinte din imensa grădină a limbii române! În sfârșit, atunci când fila s-a desprins din carte, am împăturit-o, vârând-o apoi în sân.

Ajuns acasă, am savurat îndelung acea captură; apoi, în alte dați, ori de câte ori îmi aduceam aminte de acea pagină „miraculoasă”, o... mâncam cu ochii!

Dar, ce păcat, eram posesorul a doar două pagini din imensul volum cu puzderia de cuvinte neprețuite!

Știind de existența acelui dicționar, am devenit un și mai fervent vizitator al bibliotecii; veneam aici de fiecare dată cu lista de cuvinte de lămurit... și lista era lungă!...din păcate cartea nefiind împrumutabilă. De câte ori deschideam lucrarea, vina de a fi ciuntit-o mă apăsa, mă frământa...

Abia peste multe decenii am putut să-mi cumpăr, în sfârșit, primul meu DEX, prezența acestuia, în propria-mi bibliotecă devenindu-mi un izvor de mari delicii spirituale.

*dintr-o carte
cade un trifoi presat –
cîntul întrerupt*

CONSTATARE

Cât timp am fost activ, pe tărâm profesional, nu aveam timp să mă plictisesc; în plus, munca, îmi oferea multiple satisfacții spirituale, estetice, materiale...

Activitatea mi-a umplut un șir întreg de ore din zi, netrebuind să-mi bat capul, ca acum, cu ce oare să întreprind pentru a-mi dovedi, mai întâi, mie însumi utilitatea, apoi celor din preajmă. Pe lângă sentimentul utilității, munca mi-a oferit, din când în când, și satisfacerea unor ambiții, a unor dorințe de succes. Oricum, ocuparea timpului și posibilitatea manifestării ambiției contribuie la senzația utilității, plictisul fiind, în aceste circumstanțe, alungat. Mai mult decât înainte, în cei trei ani de non-activitate profesională,

defularea mea prin scris m-a ajutat să mă pot bucura de nașterea câtorva cărți; fără această îndeletnicire existența mea ar fi fost mult mai ternă, apăsătoare chiar. Apariția acestor cărți nu m-a făcut mai fericit, dar, sigur, m-au ajutat să devin mai puțin nefericit!

Cert lucru: activitatea este de preferat inactivității – munca, fie ea și plictisitoare, pe alocuri, este mai puțin chinuitoare decât nemunca...

*întunecare –
departe trunchiul alb
al unui mesteacăn*

ANOTIMPURI

*„Mă uit în cer, mă uit pe pământ
M-am întrebat cine sunt”
(Mă uit – T. Arghezi)*

Frumoase sunt anotimpurile toate...

Dar cel mai frumos dintre ele îmi pare a fi cel în care mintea mea nu mai este ocupată cu avalanșa de gânduri inutile, prisoselnice.

Pentru atingerea acestei năzuințe, mă zbat să-mi impun minții mele zburdalnice să nu mai treacă de actualitatea prezentă, imediată; de acel: aici și acum!

Da, să nu mai treacă de prezent, sub niciun chip, cu nici măcar o secundă!

Nu este ușor...

Apoi, mă mai lupt cu mândria...

Ce rost are, ce rol a avut aceasta? Mai cu seamă dacă mă gândesc de unde vin și, în final, unde voi pleca.

În fața veșniciei un om, un nor, o stâncă, ori o frunză – egali sunt toții.

Și, cu toate astea, ființa umană rămâne, atât de comică prin întreaga-i existență; iar mai apoi, tragică prin destin.

Comică ne este viața, prin atâtea zbateri zadarnice, prin agoniseli, prin importanța exagerată pe care ne-o acordăm.

*mă culc pe spate –
aripi negre de corb
bat bolta de azur*

Viața-mi toată mi-am năucit-o cu lectura cărților și cu multă... vânare de vânt!

În mod curios, în ambele variante de amăgire, o caracteristică comună s-a manifestat în permanență: avându-le, deja mă gândeam la următoarele, altele, iar și iar, considerând că cele pe care le am sunt inferioare celor pe care le voi dobândi, le voi cuceri.

... Și uite-așa trecură deceniile!

*fum și vânt –
își termină povestea
moșul lăcrimând*

CASA

(O filă îngălbenită dintr-un vechi jurnal: 10.06.1968)

Zile toride de vară. Plaja, scăldatul, apoi lectura în livadă, la umbra nukului, îmi sunt principalele îndeletniciri ale acestui început de vară și, slavă Domnului, sfârșit de an școlar...

Astăzi s-a demolat, parțial, casa bunicilor; au rămas doar cei patru pereți, principali, ai casei, cu rama ușii, cu pervazurile ferestrelor... Partea casei care mai persistă are înfățișarea unui om mutilat, teribil de mutilat; este precum o ființă căreia i-au fost tăiate toate membrele și ai cărei ochi au fost scoși.

Pătrund în casă, de fapt, în ceea ce a mai rămas din ea; în realitate, rămân tot sub cerul liber, pătat cu câteva zdrențe de nori albi.

Din înălțimea bolții se revarsă o căldură necruțătoare.

În incinta zidurilor: moloz, pereți cu zugrăveli albe, galbene, țigle sparte, înnegrite de fum și de ploaie, de vreme.

... Iată, aici, în acest loc, lângă peretele estic, se aflau cele două paturi vechi, cu saltele umplute cu pănuri de porumb(special alese la depănușarea porumbului, toamna), aici – masa... iar aici, soba de tuci sub care dormita pisica albă, durdulie. În urechi îmi sună și acum, zăngănitul inelelor ochiurilor plitei, trase brusc, pentru a se mai stârni focul, ori pentru a se mai pune lemne. Imediat lângă sobă – ușa care dădea în odaia misteriosului mare taciturn Nicolai.

Acum, molozuri peste tot...

Simt că cineva atentează la copilăria mea, mi-o răpește, mi-o dărmă, mi-o ucide.

De aceste rămășițe de casă, de tocuri de uși și cercevele de ferestre care peste câteva ceasuri nu vor mai exista, mă leagă strâns amintiri, fire, rădăcini nevăzute din care mi-am nutrit copilăria.

Mi-a plăcut aici pentru că în această casă s-a născut mama, unchii și mătușile mele, aici am putut visa, am beneficiat de tihnă și de tandrețe, am învățat cântece și jocuri copilărești, mulțumită îndeosebi bunicului care a avut timp și răbdare cu mine. El, bunicul, a fost singura persoană care prin răbdare și gingășie a reușit să-mi redea copilăriei bucuria, candoarea, și, pe-alocuri, fericirea; chiar dacă el nu a fost fericit!...

Acești pereți sunt martorii vieții celor dragi mie, apoi ai copilăriei mele apuse.

Acum se dărmă o parte din peretele dinspre livadă: prin cădere, zidul se destramă, în urma lui rămâne un nor de praf care, precum o cortină ce se ridică, treptat îmi deschide o perspectivă ciudată asupra dealului îmbrăcat în verde fraged, strălucitor...

*casă-n demolare –
pe albul peretelui
pătratul ornicului*

parfum de mere verzi
(fragment de jurnal: 2000-2006)

„Ideile, faptele – păsări zburătoare pe care dacă nu le prinzi imediat în colivia albă a paginii de hârtie, riști să nu le mai vezi și să nu le mai auzi nicicând.”

(Anonim)

06 oct. 2000, vineri: *O săptămână care a fost lejeră, pe care, de fapt, mi-am făcut-o eu ușoară, mai neîncărcată din punct de vedere profesional; bine că am putut!*

Pădurea a devenit o paletă de culori încântătoare, vremea este excelentă, cu cer senin.

Oriunde te-ai uita, culori năucitoare îți fac semne îmbietoare; este imposibil să le rezști!

După-amiaza: retras în camera mea, îmi fac loc printre cărțile lăsate pe masă, pe rafturi, pe dușumea.

Citesc mult prea rar și prea puțin pentru ca să pot prididi cu atâtea volume.

Pe balcon, printre mușcatele încă viu colorate, un pițigoi stă îngândurat în jardinieră.

Încerc să citesc, dar simt că somnul mă răpește.

Majoritatea cărților își pierd atracția după citirea câtorva pagini; nu le abandonez totuși și din acest motiv parcurgerea acestor scrieri devine anevoioasă.

Ieri am donat, din prea-plinul rafturilor, un sac de cărți bibliotecii din Stațiune.

O aprigă dorință de lectură mă bântuie fără încetare; aș vrea să înfulec tomuri de cărți, să le sorb conținutul; dar mai mult mă delectez cu ele, plăcându-mi a le avea în preajmă...

11 noi. 2000, marți: *Haiku-ul m-a învățat să fiu mai atent la amănunte, la culoarea ierbii, la zborul unei găgăanii, la trilul unei păsări, la foșnetul frunzei... m-a determinat să devin mai subtil și, parcă, mai... liniștit și mai iubitor al unor aparente „nimicuri”.*

Am devenit, prin această poezie, mai interesat de poezia orientală, în special, și de religii.

Toamna continuă să fie secetoasă, cu soare și cer albastru ziua, apoi îngheț, noaptea.

Mă încearcă o teribilă poftă de lectură, însă vremea de-afară mă atrage în brațele ei.

Vin în livadă, unde înfig niște țărui pe lângă pomii mai tineri, apoi leg corzile de vie de suportul de sârmă.

Seara: citesc „Teologia bolii” de J.Larchet, apoi, „Zen-comentat” de Deschimaru.

10 dec. 2000, luni: Măgăria privirii programelor televiziunilor, ore în șir, zilnic „înfulecând”, pasiv, toate scursorile vărsate pe diverse canale parșive.

Lumea devine mai dură și din cauza acestor emisiuni idioate. Devenim, pe zi ce trece, mai înstrăinați, mai închistați, mai reci.

Unde sunt serile când femeii și bărbații se adunau la câte o casă, ele torcând, bărbații bând câte-un pahar de vin, sau două, după care se încingea dansul de picau țiglele de pe-acoperișul casei?...

24 dec. 2000, luni: Exagerăm, ca națiune, la tv cel puțin, în privința unor obiceiuri de Crăciun. Dacă pe micul ecran aceste datini, în pragul acestei sărbători, abundă până la refuz, în realitate, țărânul, vai de capul lui, nici nu mai știu dacă poate fi numit cu adevărat așa, deoarece doar vag mai aduce a ceea ce era odată..., în prezent nici pe departe nu-și poate permite fastul, ceremonia arătată la televizor.

Astăzi, de pildă, la vreo două canale tv văd cum se tranșează... porcul, la altele, mizerabilele filme americane care nu se mai termină odată, fiindu-ne vârate cu tonele în suflete!

Cine îi mai oprește, pe acești tembeli, să nu ne mai semene atâtea gunoaie și bălării în mintea și-n inimile noastre? Că am posibilitatea de a schimba canalul, este adevărat, dar acolo colcăie... bingomania care a cuprins toată țara, înnebunindu-i pe bieții oameni ahtiați după bani nemunțiți, picați din senin. Emisiunea, de acest fel, încurajează nemunca, statul în expectativă, chilipirul, pomana: un apartament, un frigider, un televizor, zeci de milioane de lei, dobândiți de unul, să-l numim „norocos”, devine o momeală tentantă pentru milioane de privitori!

Cine câștigă? Este adevărat, câțiva participanți; dar, cel mai mult, nepermis de mult, organizatorii...

Impozitați-i, cu 75%!...

25 dec. 2000, marți: Îmi caut refugiu în lectură – atât de rar reușindu-mi însă!...

Am încheiat astăzi citirea cărții lui Boris Buzilă: „În prezența stăpânilor”, un vag jurnal al perioadei: 1958-1989. Ultima

jumătate a cărții am parcurs-o mai mult în diagonală: nimic acaparant, captivant în toată scrierea.

Încep, acum, citirea Caietelor lui Camus...

Crudă, cruntă este bătrânețea cea din faza a doua, la peste șaptezeci de ani... Omul ajuns la stadiul de „jucărie stricată”, cu mâinile tremurânde se ține agățat de viață, târându-și durerile, neputințele către același final halucinant.

05 febr. 2001, luni: *Prin librării, cumpăr cărți pe care le am deja în biblioteca proprie (necitite însă!); din biblioteca stațiunii aduc cărți citite deja, cândva, de care am uitat însă – dovadă că gustul nu mi se schimbă, doar că... uit cele citite!*

23 febr. 2001, vineri: *Ce iarnă, ce minune de basm!... Am fost speriați că nu va mai fi zăpadă ca odinioară și iată: omăt peste tot, pe sol, pe arbori, în aer – ninge cu fulgi mari, deși, plutitori, alene.*

Îmi vine să citesc din basmele lui Andersen...

După-amiaza, toată familia: Andreea, Ida, Nero(câinele-lup) și cu mine urcăm în livada înămețită. Ne zbenguim cu toții, precum copiii, prin neaua imaculată, strălucitoare, cristalină. Cel mai hazliu se dovedește a fi Nero, care simțind bucuria noastră, plonjează în nămeți, sare pe noi, înotă prin zăpada proaspătă, pufoasă, bogată. Pentru a reda euforia generală, consemnez exclamația plină de candoare copilărească a Idei, în timp ce ne tăvălim prin zăpadă și ne batem cu bulgări:

– Doamne, toată zăpada asta din livadă este doar a noastră, facem ce vrem cu ea!

Da, a noastră este, venită din cer...

Alunecăm, apoi, chiuind la vale printre pomii livezii împodobiiți festiv, pe sanie și pe folii din plastic.

După noi, Nero se prăvălește în salturi mari, înălbit de neaua care cade, cade...

22 apr. 2001, luni: *Ploaie și soare, soare și ploaie...*

Undeva, pe marginea livezii, un strop de apă aninat de-un fir de iarbă de un verde crud, strălucește diamantin, ireal.

Cum apare soarele, mierlele, pițigoi, vrăbiile, iată și cucul, își reiau concertul. Natura este gata de paradă.

Pornește-n muguri încă o primăvară!...

28 iul. 2001, sâmbătă: *La Sighișoara, pentru a aduce de la gară un cuplu care va fi cazat la mine. Deoarece festivalul „Sighișoara medievală” este în toi, urcăm și noi la Cetate.*

Aici lume multă, deosebit de pestriță, mult tineret zdrențăros(voit!), pletosi, bărboși, vopsiți, tatuați, cercelați, belciugați, cheloși, soioși... of!

O imagine de ansamblu deprimantă, neliniștitoare. Pretutindeni, în Cetate, zac aruncate resturi alimentare, hârtii de ambalaj, flacoane, pahare de plastic, care trosnesc la tot pasul!

Săraca Cetate, parcă ar fi invadată de un soi de lăcuste bizare, umanoide, devoratoare de vestigii medievale.

O imagine generală deplorabilă.

28 aug. 2001, miercuri: *La inspecție de fond de la Ocolul silvic Gheorgheni, la care sunt și eu delegat, participă inspectori din trei județe: Neamț, Mureș și Constanța; fără a-i mai socoti și pe cei de-ai casei: cei din Harghita.*

Suntem cazați la o pensiune cochetă. Mi se repartizează spre verificare un canton cu pante abrupte, încât asud ziua toată, de-abia prididind să-mi schimb tricourile.

Vremea rece îmi îngheață cămașa udă pe spinare.

Inspecția, în cantonul atribuit mie, se soldează cu... zero cioate, zero lei!

Aceasta a fost a zecea verificare în acest an, la acest Ocol pus sub „lupa” politică, în timp ce la alte ocoale, bineștiute se fură într-o veselie!

10 sept. 2001, luni: *Trepte ale poeziei... Există lucruri care se pot spune cu zgomot, cu mare tam-tam; altele pot fi rostite numai în șoapte, nu țipate, altele nu pot fi spuse nici măcar în șoaptă, pot fi doar sugerate – numai atunci pot fi ele frumoase: aceste forme de poezie fiind haiku-urile!*

*soare la apus –
în găleata fântânii
luceafărul*

#

*salcâm în floare
în lanul de grâu verde –
și florile de mac*

#

*o frunză în vânt
în jur niciun arbore –
septembrie*

#

*după averă –
vechiul gard din scânduri
aburind în soare*

#

*ploaie de aprilie –
rătăcită printre stropi
petala de prun*

#

*copiii privesc
luna căzută în lac –
moșul zâmbește*

#

*o floare de cireș
pe pătura roșie –
și ochii ei verzi*

14 sept. 2001, vineri: În lecturile mele, dau de un superb citat din Holderlin; iată-l: „Pentru a ajunge la cel ce se află lângă tine, ai nevoie de aripi; însă aceste aripi unice doar iubirea ni le poate da!...”

Înflăcărându-mă, câteodată foarte lesne, comit gafe, excese verbale, adopt poziții, atitudini exagerate, nefirești; atitudini pe care, post-factum, le regret.

28 sept. 2001, vineri: Împlinesc cincizeci și una de toamne.(„Ei, și? ...”).

Dejun festiv cu Ida la „Stâna de vale”, afară, în curte, într-o frumoasă după-amiază însorită, cu frunze arămii de carpen și de fag, frunze care ne cad pe creștet și pe masă...

De jos, din vale, se-aude șuierul apei pârâului Sebeș.

Din păcate, soarele se ascunde prea repede după creasta pădurii întomnate din preajmă; răcoarea brusc lăsată, ne îmbie la drum.

03 oct. 2001, miercuri: La cules de porumb, cu tata, la Sângeorgiu...

Căldura năucitoare – peste 30 de grade – praf de tăciune și fâșâitul neconținut al frunzelor uscate de păpușoi, m-au exasperat.

Deoarece alaltăieri noapte n-am dormit decât aproximativ două ore, culesul din acest an a fost o veritabilă tortură pentru mine, am crezut că nu se mai termină...

Bietul tata, la cei șaptezeci și opt de ani ai lui se comportă cu mult mai bine decât mine, atunci când este vorba de muncă fizică.

În pauza de prânz, așezați la umbra glugilor de porumb tăiate pe-o fâșie, îi sugerez că nu mai are rost, având în vedere și vârsta-i înaintată, să lucreze un an de zile pentru două căruțe de porumb!

Îi propun să vândă terenul; îl privesc cu coada ochiului: fața i se posomorește, fruntea i se încrețește. Știu, ține foarte mult la acest lot de pământ, pe care l-a moștenit de la tatăl lui și pe care l-au muncit, împreună cu frații, în tinerețea lor. Natural, se simte atașat sentimental de acest crâmpai de pământ. Îl înțeleg și nu mai insist...

06 oct. 2001, sâmbătă: *Singuratic, melancolic, meditativ, precum mă știu dintotdeauna...*

Situație dilematică: mă așteaptă o mulțime de cărți pe care doresc a le citi, dar acum îmi propun să scriu...

De obicei, mă dedic cititului – o activitate mult mai comodă, consumându-mi timpul cu această îndeletnicire; apoi, mă simt frustrat, deoarece mi-am cheltuit timpul cu lectura, în chip leneș, deci...

La fel de păgubit mă simt, dealtminteri, și-atunci când scriu...

02 dec. 2001, sâmbătă: *Aprovizionez cu miez de nucă cele cinci cuiburi montate pe pomii din livadă. Remarc agilitatea cu care pițigoii, în special, sesizează faptul că li s-a adus mâncare; apoi – uimitoare prudență a acestora atunci când intră în cuib, fără să zăbovească deloc, doar cât să înhațe miezul de nucă, apoi zboară spre alți pomi, unde ciugulesc pe-ndelete hrana.*

Memento: „Nechibzuitule! Tu cauți plăcere și vei da de durere!” (Socrate).

03 dec. 2001, duminică: *Îmi aduc aminte, trecându-mă fiorii de bucurie și-acum, de copleșitoarea satisfacție care m-a cuprins atunci când am ridicat temelii casei noi.*

Această bucurie a fost generatoare de energii nebănuite, durabile – peste șase ani! – timp în care am făcut eforturi considerabile pentru a înfăptui construcția.

Dar, cei șase ani au fost secătuitori, așa încât, după finalizarea ultimelor finisări și după ce ne-am mutat, nu am mai avut puterea, fizică și sufletească, de a ne mai bucura.

05 ian. 2002, sâmbătă: *De ce totuși atât de timid, atât de discret și de puțin despre sex, când, de fapt, prin acesta suntem concepuți, îl practicăm o viață întreagă, culegându-i roadele... mai mult sau mai puțin acre?*

Oricare bărbat are o mare calitate în plus, față de oricare altul! Aname aceea de a fi... altul!

12 ian. 2002, sâmbătă: *Cuvinte, cuvinte!...*

Cât de dornice sunt de ele majoritatea femeilor: ahtiate fiind de expresii, de afirmații care să le meargă la suflet. Și asta chiar dacă nu sunt sigure că acestea, cuvintele, ar putea avea acoperire în fapte; dar, le doresc, râvnesc la ele și dacă nu se poate altfel, măcar de dragul de a le auzi, de a vibra la auzul acestora.

30 ian. 2002, miercuri: *Ignorăm, cu obstinație, cea mai mare certitudine a existenței noastre: moartea! În schimb, mizăm și clădim cu înverșunare pe himere...*

Zile cu moină, jilave și triste...

În urma atâtor patimi, tot atâtea tristeți; în van sunt toate!

Viața asta: plină de greutăți, de primejdii, frământări, cruzimi și de necazuri la tot pasul.

Așa încât, adopt următoarea urare pentru oricare nou-născut: „Bun venit în lumea ostenelilor, a muncilor, a amăgirilor și a amărăciunilor unde domnesc: arșița, vântul și gerul!”

06 apr. 2002, sâmbătă:... *În zori visez că ninge; mă trezesc, deschid ochii: prin fereastra ușor aburită văd întreg peisajul de-afară înveșmântat în alb; ca o continuare a visului, fulgi mari de omăt plutesc alene în văzduh...*

25 mai 2002, sâmbătă: *La Târgu-Mureș, la a doua ședință a Clubului „Bucurii efemere”...*

Reuniunea are loc pe proprietatea uneia dintre membrele acestui club (A.-M.C.): o casă păraginită, nelocuită, cu multă... patină a vremii!

Gazdele: proprietara și cuplul G. care este și președintele Clubului. Organizatorii s-au îngrijit ca cei care participă să aibă la îndemână fursecuri, un tort chiar, răcoritoare și niscaiva vin, precum și palincă!

Total participanți: nouă...

Ședința a durat aproximativ două ore, afară, în curte, la umbra unui păr bătrân și a unei bolți de viță de vie.

În program: Prezentarea de haiku-uri japoneze și a Caietului nr. 2 al Clubului, citirea numelor tuturor membrilor înscriși – patruzeci și trei – din toate zonele țării, în felul acesta societatea noastră devenind națională.

Cu acest prilej, s-a lansat placheta lui M.M.: Sărutul planetei. Apoi, toți cei prezenți au citit din haiku-urile proprii; redau câteva dintre poemele rostite de către autori cu acest prilej:

asfințit de mai –
în oglinda fântânii
o camelie

(M.M.)

bătăi discrete-n geam –
la lumina lumânării
flori de gheață

(eu...)

în drum spre casă
cumpăr un trandafir –
de nu s-ar ofili

(D.G.)

sub luna plină
părul tău atât de alb –
e iar auriu

(J.C-B.)

așteptare –
cireșii au înflorit
și în lipsa ta

(J.G.)

De reținut!

1 – Esența haiku-ului constă în spiritul-haiku și nu în numărul de silabe; esența fiind spiritul, forma doar îmbrăcându-l.

2 – Să nu apară mai mult de două imagini despărțite prin cezură.

3 – De preferat să nu apară verbe, doar substantive.

13-14 iun. 2002: *La Cluj, la Andreea, pentru a participa la festivitatea de absolvire a facultății.*

Cazarea la hotelul „Meteor”, în chiar centrul orașului.

Festivitatea are loc la Casa universitarilor într-o sală arhiplină de oameni și flori.

Pe scenă urcă: 385 de absolvenți(!), curs de zi și fără frecvență, fiecare absolvent fiind poftit nominal ca să urce pe scenă.

Apoi, speech-uri ale dascălilor și ale absolvenților.

După terminarea festivităților, la ieșirea din clădire, pe drum sărbătorii sunt întâmpinați de o mulțime de oameni care n-au mai încăput în sală și care i-au așteptat aici, afară, cu flori și cu urări... Printre aceștia și Cipi – prietenul Andreei...

Ne refugiem, apoi, noi cei patru, undeva la periferia orașului, în zona Făget, unde bucurându-ne de o plăcută ambianță naturală, dejunăm...

Revenim, către seară, în forfota citadină. Mă rup de grup și cutreier prin librării...

Cumpăr: Arta de a suferi – M. Florian, Deșertul pentru totdeauna – O. Paler, Femeia în vremea faraonilor – Ch. D.Hublecourt, Omul – M. Caerminario, Lumea mea dezvoltată – Ch. Baudelaire.

Ajungem în Sovata noaptea târziu, mașina dându-mi mari emoții, temându-mă că nu ne va aduce până la țintă; din fericire, ne-a adus...

26 sept. 2002, joi: *La „Cencio”, la altitudine de peste 1600 de metri, prin bălării și ierburi înalte, efectuăm controlul anual al împăduririlor.*

Admir superbul peisaj, atât de familiar mie... Pe fondul verde al molizilor, ici-colo frunzele arămii ale scorușilor, apoi galbenul-auriu al fagilor și carpenilor atinși de pârjolul toamnei.

Toată această panoramă este continuu mângâiată de păcle de negură și nori grăbiți.

07 oct. 2002, luni: *Timpu, Dragostea, Moartea – sub ele: omul...*

16 febr. 2003, duminică: Doar abandonând lumea cu desăvârșire, doar renunțând la orice păcate lumești(omenești!) se poate ajunge la ceea ce nu îmbătrânește, fiindcă nu se naște, nefiind supus bolii, deci nici morții.

Pentru ca să pot fi calm, să nu am temeri, ar trebui să nu-mi doresc, să nu aspir la nimic.

„O, cerule albastru, tu doar le vezi pe toate!

Au cine suferințe și rele ne împarte?”

(Meiul – Poeme Shijing)

22 mart. 2003, sâmbătă: Dorind, visând să pot duce o viață curată și liberă, am optat pentru meseria de silvicultor, jinduind după singurătatea sălbatică a frumuseților silvestre.

Ei bine, viața, traiul acesta l-am gustat și-l mai pot gusta încă, dar singurătatea râvnită este aparentă, parțială și foarte rară.

Dar, oricum, în altă profesie nu mă regăseam nici atât...

Gândire și cuvânt – iată omul!

05 apr. 2003, sâmbătă: Sătul de lecturi; abandonându-le: mă simt fără niciun punct de sprijin!

Caut cărți cu înfocare, cu nepotolită sete și curiozitate: în biblioteca-mi proprie, în cea a stațiunii; găsesc câte ceva, le frunzăresc, încep a le citi, apoi îmi dau seama că nu este ceea ce caut, nu e ceea ce îmi cere sufletul: nu mi-l acoperă!

Apoi, caut mai departe...

11 noi. 2003, marți: Nămeți albăstriei, cotropind dealul cu pomii împovărați de alb, flori de pădăii, mere verzi, strepezitoare de dinți, apa Târnavei-Mici cu bulboane în care ne răcoream în verile dogorătoare, ori, în zilele de vară mai răcoroase, stând sub sălciile bătrâne și plopilor scorburoși, în așteptarea „mușcăturii” momelii de către scobari, mrele ori plăci, căruțele venind încărcate cu cânepă pentru topit, în apele mai liniștite și nu prea adânci, apoi șirurile de cânepă scoase la zvântat, sprijinite de garduri, în bătaia soarelui încă fierbinte, nuci în învelișul verde, câte o ciorchină de strugure, dulce și aromată, găsită după cules, prin viile cu piersici tomnatice, „bârloguri” săpate în mormanele de știuleți de porumb, aduși la

depănușare, de pe vârful căroră atingeam, victorioși, grinda afumată a camerei bunicilor, mirosul mătășii de porumb din care ne făceam mustăți – iată-mi, pe scurt, copilăria sângeorzeană, atât de departe plecată!...

26 dec. 2002, joi: Știința progresează vertiginos, omul reușind să cunoască, pe zi ce trece, tot mai multe despre lume, despre Univers; din păcate, însă, nereușind a se cunoaște pe sine...

Evident, omul este mai demn de interes decât planetele dar, din păcate, rămâne mai necunoscut decât... pulsarii, decât quasarii.

20 dec. 2003, sâmbătă: „Expresia mea e mândră și amară; din pricina aceasta, mulți mă socotesc disprețuitor, deși nu sunt de fel.”

Astfel își face prezentarea un scriitor francez, aceasta potrivindu-mi-se și mie; dar că eu sunt, poate, mai disprețuitor totuși...

26 dec. 2003, vineri: Cel pofticios, la femei, s-ar potoli mai lesne, poate, dacă după fiecare act sexual s-ar naște un copil, pe care ar fi obligat, drastic, să-l întrețină, în mod decent!

Cred!...

28 dec. 2003, duminică: Sămânța, misterioasa sămânță – dușmanul morții!

Deși, într-un fel moare și ea; dar moare înviind, creând, născând, făurind!

Mirifică această menire a seminței!

02 ian. 2004, vineri: Statistică... Aș fi, cică, al 2.543.394.204-lea pământean, atunci... la naștere! Iar din istoria omenirii: al 75.710.654.937-lea! („Moș Google”)

În prezent, ne apropiem de șapte miliarde de oameni ai acestei planete.

Șapte miliarde de oameni, alergând care încotro, cu mai mult sau cu mai puțin rost.

Țintele sunt diferite, doar destinația este aceeași!

Dar, să trăim fără frică – este foarte important.

03 ian. 2004, sâmbătă: Misterul începutului și al sfârșitului: nimeni, nicicând nu-l va afla. Profunzimea acestor enigme, îndeosebi cea a începutului, atârână greu pe tot traseul existenței noastre; urmat, apoi, de marile întrebări de final: când, unde, de ce..., cum?

Viața m-a „cules” de undeva, din... haos și mă poartă, vertiginos și, de cele mai multe ori, chinuitor, pe toate treptele, spre aceeași non existență, spre același neant.

Viitorul, spațiul de parcurs, este tot mai restrâns, drumul – tot mai anevoios, mai dureros, și mai sumbru...

Acest mare miracol al vieții, întrerupt, înfrânt, ucis de „ucigaș”!

Suferința nu iartă: azi tu, mâine eu...

15 ian. 2004, joi: Singur în grotă din stânca Șurii(VIII/36)...

Sub stâncă, la circa treizeci de metri, curge năvalnic, zgomotos și cristalin, apa Iuhodului.

Stau în cavernă mai bine de o oră; încerc să mă rup de probleme, de realitățile apăsătoare ale traiului zilnic.

Afară, printre fagii bătrâni, ninge cu fulgi mari și rari. Într-un astfel de loc – rupt de lume, fiind însă în inima naturii – apropierea de Dumnezeu este inerentă.

Dar, păcat: frigul și treburile pentru care am venit, mă scot din bârlog...

16 ian. 2004, vineri: Vânătoare pe valea Soveții. Merg mai mult din obligație, această activitate nemaiplăcându-mi. Nu simt nicio satisfacție ucigând viețuitoarele pădurii...

Să stai o oră sau două în ștand, după ce ai ajuns transpirat în acest loc, nu este nici plăcut, nici sănătos. Plăcerea savurării naturii este infinit mai mare într-o postură precum cea de ieri: singur, pașnic, în liniște, fără intenții ucigașe, vărsătoare de sânge, doar cu dorința de comuniune, de contopire blândă cu ea!

30 ian. 2004, vineri: Tot ce facem în astă-viață este amăgire; ne iluzionăm în fel și chip, doar pentru a putea avea tăria de a merge mai departe; de a mai aștepta o zi pentru a ne înșela încă o dată, și încă o dată...

Nu am obținut nimic deosebit în viață, întrucât nu mi-am dorit, nu am îndrăznit să doresc, nimic cu ardoarea necesară.

20 febr. 2004, vineri: *Ida îmi propune să renunț la mulțimea de cărți, ele ocupând prea mult spațiu, în camera în care se află biblioteca trebuind să mai facem o baie; asta din necesități turistice...*

Nu pot să renunț la ele: aceste cărți, și multe altele, mi-au adus mari bucurii, satisfacții spirituale deosebite; ele, cărțile, mi-au înfrumusețat viața, au contribuit mult prea mult la făurirea mea spirituală pentru ca acum să le mai pot abandona. Ele sunt tandrele mele prietene tăcute.

Sunt înconjurat, pe patul de alături, pe masă, pe pardoseală, de cărți pe care am început a le citi, abandonându-le, mai apoi, începând altele, apoi altele...

Cărțile și somnul, doar ele mă mai alină; așa că, nu pot renunța la ele...

05 mai 2004, miercuri: *Citesc, mă bucur că mi-a revenit pofta de lectură!*

Când îmi voi pierde dorința de lectură, dragostea de cărți – am să fiu foarte singur, nespus de părăsit.

Nu pot să fiu tandru, nu știu să rostesc cuvinte de mângâiere, nici chiar atunci când inima îmi este copleșită de fiori gingași.

Firea mea ascunsă mă împiedică să fiu agreat și înțeles...

14 mai 2004, vineri: *U.E.=T.E.=turmă europeană! În turmă, crește agresivitatea, criminalitatea, scăzând alarmant moralitatea, cinstea, corectitudinea, mila.*

Europa unită va naște un periculos spirit gregar. Milă mi-e de bătrâna Europă care riscă să devină o copie a S.U.A. De aceștia din urmă mi-e silă, îmi e lehamite de ei, de grandomania, violența și de găunoșenia lor.

21 mai 2004, vineri: *Nu pot lăsa pădurile, deși se dorește cu ardoare de inamici – nu pot să mă despart de ea...*

Nu mă pot rupe de acele păduri în care se află amprenta sufletului meu, prin puieții de molid, paltin, larice, brad, ori pin plantații săvârșite timp de peste trei decenii.

Cum să abandonez codrii în care am sorbit mierea din faguri, adunată de albine din florile de zmeur, molid, epilobium ori din corole de flori de câmp; să las turmele de oi, cu stânele fumegânde de focul din vatra cu laptele fierbând în ceaun – cum?...

Să las ierburile pajiștilor montane, gălbiorii, ghebele sau hribii?

Sunt organic legat de imagini, de trăiri, de gusturi, de mirosuri silvestre – de aerul tare al pădurilor de la Ropo, Iuhod, Cap Sebeș, Cencio sau Bucin...

Nu pot: ea, pădurea, e flacăra vieții mele.

27 iul. 2004, marți: *Izolarea mea din vremea copilăriei, mi-a compromis avantajele construirii unui mod de comunicare normală, firească.*

Au trebuit decenii de efort pentru a recupera această pierdere.

Am luat și mai iau încă – până când oare? – totul mult prea în serios, în modul cel mai grav.

Fără Dumnezeu, viața și moartea, sunt accidente de neînțeles... se zice, și eu cred.

14 aug. 2004, sâmbătă: *Este bine că se moare totuși; multe mizerii, șicane, nedreptăți, uri și invidii nu ar putea fi suportate mai mult timp decât durata efemeră a unei biete vieți umane.*

Deci, e bine că trecem, că se termină tot ce înseamnă, de cele mai multe ori, acest balamuc.

În astă-lume, înțelepciunea învinge foarte greu prostia și instinctele care au o înrădăcinare atât de... pivotantă!

Așadar, moartea care pe toate le șterge, fiind unică și irepetabilă, doar ea este deosebită, „meritând” chinul unei vieți.

De ce trebuie să avem cu mult mai mult decât avem nevoie și, mai ales, decât merităm?

De ce aleargă toată ziua oamenii, aflați parcă într-o infinită competiție, fără nicio miză, călcându-se, înjosindu-se, ucigându-se

între ei și, în final, învinși și învingători, pier, mor cu toții, fără ca să fi priceput niciunul sensul întregii zbateri?

De ce toate astea? Doar pentru niște mizerabile bucurii înșelătoare, pământești?!

25 aug. 2004, miercuri: *Imagine obsedantă: Cărarea înrourată, sclipitoare în lumina pură a zorilor din livada bunicilor materni...*

Desculț, în fiecare dimineață, alergam prin iarbă cu o trăistuță atârnată de umăr pe care o umpleam cu mere poni, mari, galbene, zemoase, ionatane, băturele și pere mai dulci decât mierea, căzute peste noapte în iarba mare așteptând coasa.

... Și gardul din nuiele împletite pe care plasa de păianjen a vânat, iar, doar... stropi de rouă!

26 aug. 2004, joi: *Dumnezeu ne-a dat minte, dar nu și aripi... Ce păcat!*

Fie și pentru scăderea poluării, Doamne, ce bine era să ne fi dat ceva mai puțină minte și, în compensare, acele aripi!

27 aug. 2004, vineri: *De ce, oare, pedeapsa-i mai mare decât vina?!...*

Tot mai mult mă obosește, mă stresează ceea ce odinioară mă deconecta, fiind o pasiune, anume: Căutarea!

Cine are sufletul delicat, simțitor – acela nu este plămădit pentru această viață dură, cruntă.

Prea este ostenitor, vlăguitor să trăiești cu astfel de „dotare” un trai epuizant. Oricum, chiar dacă ajungi să supraviețuiești, devii prada celui crunt și puternic.

01 oct. 2004, vineri: *Visul acestei nopți... Undeva, în pârâul Iuhod, pe timp de iarnă, printre sloiuri, aflu un morman de ceasuri de mână. Păstrez secretul și revin cu alt prilej(!) pentru a extrage obiectele. La reîntoarcere, ceasurile nu mai sunt...*

Găsesc, în schimb, în același loc, un calculator (monitor) cu... oglindă. La o mai atentă privire, observ că oglinda este mărunț fisurată.

E frig, ger, pe vale; mă gândesc că am făcut drumul degeaba și că trebuia să fiu mai... operativ cu ceasurile!

Valea toată, acoperită de omăt, are o nuanță albăstrie cu o boltă de un azur nefiresc.

12 oct. 2004, marți: *La fereastra acestui suflet se vede clar că este cineva înăuntru!*

18 oct. 2004, luni: *Nimeni nu știe ce este viața, nici ce este moartea...*

Hălăduim pe această planetă în cea mai deplină ignoranță. De ce, oare, suntem înzestrați cu atâta belșug de minte și, cu toate astea, adevărurile esențiale ne scapă, nu ne pot fi cunoscute?!

20 oct. 2004, miercuri: *Vis...*

Mă aflu la un concurs, olimpiadă de literatură română, într-o sală mare, cu mulți participanți, printre care și foarte mulți colegi de liceu.

Rezultatul concursului – singur eu iau nota maximă: 10!

Bucuria îmi umple sufletul și... mă trezește din somn!(... după ce că m-am culcat și foarte târziu!)

Neputând să mai adorm, mă apuc din nou de... lectură!

24 oct. 2004, duminică: *Este mult prea mare fastul religiei ortodoxe... Văd, la tv., inaugurări de biserici, în medii rurale, unde practic este atâta sărăcie, se sfințesc adevărate catedrale, prin care mișună alai(sobor!) de preoți înveșmântați în odăjdii strălucitoare, argintii-aurii, parcă ar fi de pe altă planetă(poate chiar asta se vrea a se induce în mentalul asistenței!)*

Din sudoarea cui strălucesc și s-a făurit, oare, toată această uriașă fală deșartă omenească?

Și, mai ales, cu ce scop fură ele făurite?

30 oct. 2004, sâmbătă: *Animalele – da, pot fi „fericite”, nerealizând că viața lor este finită, mai scurtă chiar decât a preacștientului om. Omul oare mai poate afirma că ar fi fericit,*

dacă în permanență are o foarte clară viziune asupra finitudinii existenței sale, a caracterului efemer a ceea ce se cheamă viață?

Apăsarea, povara este și mai grea atunci când se intră în etapa de privare de puțințe, cu persistența poftelor și năpădirea trupului de boli și de dureri...

Cu toate acestea, omul iubește viața, o iubire care nu-i altceva însă decât o formă mascată a fricii sale de moarte.

Căci dacă nu ne-ar fi teamă de moarte, sunt convins, ferm, că de mult am fi plecat cu toții de pe-aici!...

27 noi. 2004, sâmbătă: Lecturi...

Zac cărțile întredeschise pe lângă mine, în pat, precum niște păsări bolnave, căzute.

17 dec. 2004, vineri: *Acasă, la mama; după ce merg să-i achit facturile, mă reîntorc la ea pentru a-i mai alunga singurătatea.*

Discutăm despre evenimentele politice la ordinea zilei: alegerea lui Băsescu ca președinte, gafa lui Iliescu constând în eliberarea lui M. Cozma...

Știind că azi voi veni, mama mi-a copt cozonac cu nuci; mă înfrupt din el copios...

Mă roagă, apoi, să o ajut să tăiem ultima găină rămasă în ogradă.

Leșim în curte; mama aduce găina speriată, slăbită, ușoară precum un porumbel.

În timp ce țin de aripi biata pasăre, mama îi curăță gâtul de pene.

... Privesc dealul părăginit al copilăriei, altădată acoperit de nămeți, acum o pârlomagă imensă, cenușie.

... Găina nu se mai zbate – a fost ultima pe care a mai ținut-o; de-acum, nu mai poate să crească nici păsări, bolnavă fiind de o severă coxartroză bilaterală!

Curtea rămâne tot mai pustie, tot mai străină...

Iar localitatea, tot mai năpădită de ființe tucirii, acoperind totul ca o întunecare.

23 dec. 2004, joi: „Afirmația că viața este o boală pe care somnul ne-o alină în fiecare șaisprezece ore, este un paliativ. Leacul este moartea”(Chamfort).

Ora trei în zori...

Nu pot dormi; este o liniște absolută, care îmi priește pentru a putea citi. Pe „tapet” se află „Dicționarul oamenilor celebri în fața morții” de I. Bricard.

Căutând, în DEX, sensul unui cuvânt îmi pun ditamai volumul pe piept: am astfel prilejul să pot simți, efectiv, greutatea celor 56.586 de cuvinte!

Dimineața vom merge la vânătoare; iar eu nu am dormit decât două ore...

30 dec. 2004, joi: Citesc „Memoria ca zestre”, volumul întâi, a Ninei Cassian...

Ceea ce mă uimește în această scriere este naturalețea cu care autoarea își prezintă aventurile extraconjugale, neuitând să-l preamărească, să-l adore și să-l idealizeze pe al ei Alex (soțul), ori de câte ori poate, încapă și își aduce aminte!

De câteva ori, poeta se scuză invocând derizoriul actelor fizice, neimplicarea ei în aceste legături, predominând, la cote înalte, doar afecțiunea ei pentru... Alex-cel-mărinimos!

Acesta înțelegându-și consoarta, o iartă deci, „păcătoasa” întrebându-se în versuri închinată adoratului:

„Te merit? Mă întreb adeseori...”

Întrebare firească, dealtminteri.

18 mar. 2005, vineri: Ieri, la o librărie din Reghin...

De câte ori intru aici, remarc, nu fără stupoare, pragul din lemn al ușii teribil de tocit de pașii celor care intrară aici în decursul deceniilor. Și tare nu-mi vine a crede că acest prag s-a uzat de pașii iubitorilor de literatură.

Îmi pare că înainte de a fi librărie, aici o fi fost, probabil, un restaurant, ori un birt...

Oricum, este cel mai uzat prag, văzut de mine vreodată, la o ușă către... cultură!

26 oct. 2005, miercuri: Într-una din zilele trecute, cu ocazia unei inspecții de fond, am ajuns în cătunul Borzund, loc situat între Sângeorgiu de Pădure și Trei Sate.

Din treizeci și cinci de familii, câte erau cu patru-cinci decenii în urmă, au mai rămas doar două: familia Keresztes și Sebestyen. Ambele gospodării viețuiesc în condiții vitrege, izolate de lume, fără curent electric; mai nou nici petrol lampant nu se mai găsește, așa că pentru iluminat se întrebuințează... sfânta lumânare!

Casele sunt din chirpici, cu pardoseli din pământ bătut, ca pe vremuri.

E liniște și frumos în cătun, însă viața de aici e sihastră.

Peste foarte puțini ani, așezarea va fi doar o amintire; bătrânii, de optzeci de ani acum, ducându-se, alții nu vor mai veni să viețuiască aici...

21 dec. 2005, miercuri: Ei da, mai sunt și trist...

Și ce e rău în asta?

Încerc să... mă bucur și de ea, de tristețe!

Se zice că omul care nu a cunoscut tristețea este precum umbra: ea nu este decât de suprafață. Tristețea, în schimb, este profundă; este ca noaptea cea întunecată, precum noaptea cea adâncă.

Și ca să mai reduc din nori, am început să-mi culc la pământ, încet-încet, pădurea toată a dorințelor mele.

Din când în când, mai scriu – primăvara, pe pulberea de pe aripile fluturilor, vara, pe nisip și pe ape, toamna, pe nori; mai apoi iarna, pe omătul imaculat și rece.

Pe urmă, pur și simplu, stau în tăcere – nu fac nimic; iarna vine, fulgii plutesc: inspir, expir, inspir...

25 dec. 2005, duminică: Crăciunul!

Ziua nașterii Domnului, așa cum e frumos pentru o mare sărbătoare creștină, s-au adunat nămeții pe acoperișuri, prin ogrăzi, pe arbori.

Ninge încontinuu cu fulgi mari plutind lin, legând cerul cu pământul...

02 ian. 2006, luni: Seara... Urmăresc la tv., canal M2, un interviu cu actorul maghiar, octogenar, Kállai Ferencz. La final, rostește o urare simplă, care însă m-a mișcat până la lacrimi:

– Vigyázatok egymásra, emberek...! (– Aveți grijă unii de ceilalți, oameni!)

Mă gândesc că dacă ar fi adăugat, la urmă în loc de „oameni”... „maghiari”, ar fi „ucis” urarea!

07 ian. 2006, sâmbătă: Nepoțelul din Anglia, venit la bunici:

„– Bunicule, ce fac oamenii acolo, pe câmp, joacă golf?

– Nu, băiatule, prășesc!...”

Privesc, din când în când, fragmente de filme americane, covârșitoare ca număr, date la tv.

Continui să fiu nedumerit și revoltat că cineva ne toarnă atâta scursură, atâtea lături, de mai bine de cincisprezece ani, fără ca toți, la unison, să ne opunem acestei racile atât de perverse, mai cu seamă pentru tineri.

15 ian. 2006, duminică: Bâjbâi în hățișul computerului și al telefonului mobil, cu stângăcie, cu neîndemânare și cu multă... uimire!

Gelu Păteanu – un român maghiarizat, de bună voie, cu mentalitate totalmente antiromânească, vădită, cu idei și concepții cel puțin bizare despre formarea limbii și a statului român.

L-am văzut și auzit, într-un documentar la postul tv(maghiar) M2.

Păteanu a trăit și locuit, mult timp, într-un sătuc numit Atid, din județul Harghita, apropiat de Sovata, cu locuitori numai și numai maghiari, cu care s-a înțeles de minune și căroră le-a cântat în strună.

Existența noastră: nesigură și tristă...

Tot timpul, însă, căutăm să ne amăgim încercând să o facem cât mai sigură și mai puțin tristă, dar...

În drumul nostru către stele, viața este o secvență?...

16 ian. 2006, luni: „La vulpe, șiretenia a înlocuit mușchii...”

La omul politic, pe lângă viclenie s-a adunat și multă... osânză!

Întotdeauna poate fi și mai rău; totul e să mai încapă în „căruță”; iar mai apoi, aceasta să mai poată și înainta.

Motivele esențiale care ne determină să acționăm: egoism, răutate și milă... față de sine!

Sunt născut pentru singurătate; evident, tristețile mele își au obârșia în această solitudine.

Ar trebui să mă resemnez cu multe date ale vieții; aș deveni, este clar, și mai trist, dar, sigur, mai liniștit.

Niciodată nu m-am plictisit; dar m-am frământat cât alții o sută!

Am o mare trebuință de... amăgire!

De, ca omul!

27 ian. 2006, vineri: *M-am născut... „în ce toamnă, în ce an?”... în limba maghiară, din părinți get-beget români, însă vorbitori de limbă ungurească!*

Am copilărit, crescut, îmbătrânit în această limbă; și totuși...

Seara; m-am reîntors de la înmormântarea celui mai bun prieten din copilărie: Ștefan Precup.

S-a dus în lumea dreptilor, la numai cincizeci și patru de ani.

A fost cel mai prețuit prieten, cel mai luminos reper al copilăriei mele, acest om; ceea ce regret acum, este faptul că în graba și superficialitatea mea, văzându-l de multe ori plimbându-se solitar prin centrul Sângeorgiului(era pensionat din motive de boală), nu mi-am rupt puțin timp ca să stau mai mult de vorbă cu el.

N-am făcut-o, de-acum n-o să mai pot face asta, aici, niciodată. Păcat!

Odihnește-te în pace, martor și prieten al copilăriei mele!

29 ian. 2006, duminică: *Plecând „dincolo” Ștefan P. a luat cu sine o bună parte din copilăria noastră, anume perioada cea mai candidă și mai frumoasă...*

Rămânem, noi ceilalți, biciuiți de ani netrebnici, ciudați și împovărați, de oameni vicleni și de vremuri mlăștinoase, hăde și neliniștitoare.

Citesc în nu știu care ziar rezultatul unui sondaj privitor la... gândurile care-ți trec prin minte în momentul orgasmului!...

S-au răspuns tot felul de bazaconii – întrebarea permite! – mai mult de dragul umorului. În fond, acele clipe sunt plăcute tocmai pentru că te „scurtcircuitează”, nemaigândind nimic, simțind doar la maximum vii plăceri; sunt momente de uitare de sine cu o imensă paradă a simțurilor...

Până să dau colțul, voi mai păcătui după pofta inimii mele păcătoase – zicea Einstein prin 1918, deci tânăr fiind încă.

Și, același Einstein: Corpurile noastre nu sunt decât niște biete frunze, veștede la urmă, pe pomul vieții.

30 ian. 2006, luni: *Tot mai anevoioasă comunicarea mea cu Ida. Aproape orice tentativă de ducere la bun sfârșit a unei discuții de interes comun, se soldează cu vociferări, din partea mea, care ajung, adeseori, la tonuri fulminante.*

În fond, problema este că de atâția ani acest dialog nu a prea avut loc, iar acum, înfiriparea lui este aproape imposibilă, la modul dorit de mine, ori de ea.

Orice discuție, indiferent de temă, decurge în răspăr, având ca finalitate exact opusul a ceea ce dorim, a ceea ce ar fi bine să fie.

A lipsit aproape cu totalitate acest exercițiu de comunicare între noi doi, mergând fiecare pe căi paralele, petrecându-se extrem de rare intersecțiuni constructive, pozitive în hălăduirea noastră comună.

Este la mijloc și o deficiență temperamentală, din partea amândurora, că atâția ani am consimțit să conviețuim atât de șubred sentimental. Desigur, am simțit înfinit mai mult față de ea decât m-am sinchisit a-i mărturisi, a-i dovedi.

Acum, când anii, nevoile ne împing mai aproape unul de celălalt, descoperim că noi doi nu am învățat nici măcar elementele de bază ale comunicării cuplului.

Tot acest neajuns, de parcă n-ar fi suficient, este viciat de grave atitudini de neîncredere, din ambele părți, manifestate în decursul anilor sub forma mai mult sau mai puțin mascată a nepăsării...

Se pare că este tardiv să mai recuperăm ceva din ceea ce am pierdut, ori neglijat, în aproape trei decenii de conviețuire; toate la timpul lor...

Acum culegem roadele sfrijite, necoapte, amare a ceea ce am sădit.

În schimb, în douăzeci și opt de ani s-a petrecut altceva: anume un profund atașament bazat pe anii noștri tineri și frumoși. Dacă altceva nu, sunt convins că nostalgia acelor ani de tinerețe ne leagă, fără doar și poate, într-un chip... dureros de frumos!

Pentru toate neajunsurile pe care le întâmpinăm, mai vinovat decât ea, sunt eu... Da, incomparabil mai vinovat!

Contradicția dintre masca mea dură, neiertătoare și lăuntricul maladiv de sensibil, nu prea exteriorizat, bine ascuns, cu dibăcie aproape, a născut adeseori tensiuni nervoase pe care nu întotdeauna le-am putut stăpâni, stârnind, nu arareori veritabile furtuni.

În afară de ea, nu știu dacă o mai fi fost vreo ființă feminină care să mă fi putut tolera...

Și cu câtă tandrețe, devotament și înțelegere a dus, și duce, greul această femeie pe care am ales-o tocmai pentru caracterul gingaș și iertător al firii ei, pentru blândețea, sinceritatea și amabilitatea sufletului ei inocent!

Respectul și iubirea mea pentru ea, pentru candoarea sufletului ei, rămân nemărginite și eterne.

03 febr. 2006, vineri: *Iată câteva versuri care mă caracterizează, mulându-se perfect pe specificul persoanei mele, pe felul meu de a fi:*

*„Port atâta sălbăticie în mine
Atâta suflet păduratic dintru începuturi
Încât a vorbi cu semenii mei
Mi se pare, câteodată, o durere...”*

(Jaques Durras – Căderea speciei)

*... Altfel, zile cenușii, fade; pustietate în preajmă și-n suflete.
Ne trudim să mergem înainte: către boală, către moarte.*

N-am unde merge, n-am la cine... În afară doar de bătrâna-mi mamă – singură și ea... prea singură.

Mă-nchitez tot mai mult în cochilia amărăciunilor mele. Ca remedii în alinarea sufletului meu rămân, în continuare, cărțile și,

mai nou, calculatorul. (Nu mă plictisesc: știu cum să-mi pierd timpul!).

Obişnuiesc, în continuare, să merg la Târgu-Mureș pentru a mai rupe monotonia, pentru a-mi dispersa norii și a scotoci prin librării.

Am fost și deunăzi, fără ca acest drum să fi avut efectul așteptat.

06 febr. 2006, luni: De ce oare ne luăm așa de în serios munca, știut fiind că însăși ființa ne e atât de perisabilă, infinit mai trecătoare decât existența obiectelor create? ...

Tocmai de aceea?! Zău că nu merită efortul...

Dar noi robotim, robotim; și cu câtă importanță!

09 febr. 2006, joi: Pofte, uri, lăcomii, amăgiri, griji, frici, gelozii, boli, amărăciuni, toate împestritate cu niscaiva bucurii, plăceri (vane!). Țsta mi-ar fi rezumatul experiențelor vieții de până acum...

11 febr. 2006, sâmbătă: Doi ani de la „plecarea” tatei; doi ani fără el...

Permanent – impermanent. Schimbarea trebuie să fie un prilej de bucurie, totul fiind în veșnică metamorfozare, apar noi posibilități, noi șanse, felurite împrejurări de a ne îmbogăți, spiritual, dar și material, de a ne diversifica viața, existența, se creează noi și noi motive de speranță.

Afară – o iarnă de vis își așterne neaua peste fire; ninge liniștit peste vechea zăpadă înghețată, subțiată.

De la fereastra uneia din camere cu vedere către livadă urmăresc zborul agitat al pițigoilor în cuiburile, nouă la număr, montate pe pomii fructiferi, cuiburi pe care le-am alimentat ieri cu semințe de floarea soarelui și ovăz.

Câtă precauție din partea acestor zburătoare, câtă neliniște pe capul bietelor păsărele, ce instinct de protecție la aceste mici înaripate!

Și, ceea ce mă uimește, niciodată nu se îmbulzesc, nu se bat pentru a ajunge prima la hrana râvnită!

12 febr. 2006, duminică: *Sufletul mi-e obosit de atâtea griji, bună parte dintre acestea apăsându-mă mult mai greu decât ponderea lor reală; și asta, fiindcă mult prea mult mi-l frământ cu griji deșarte, de care nu mă pot descotorosi însă.*

Viața mea, rezumată: mâhniri și ispite... multe, zadarnice, amăgitoare.

Dorințe trupești, în bună parte, mă atrag la preumblări de tot soiul. Dar când trece timpul de plimbare, aduc cu mine înapoi, îndeobște, un gol în suflet și, de cele mai mult ori, conștiința-mi încărcată.

Excepție: ieșirile, scufundările în natură!

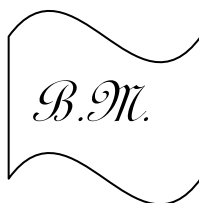
... Și iarăși: ninsoarea și ploaia – atât de potrivite sufletului meu!

16 febr. 2006, joi: *Ca om, îmi simt starea jalnică, îmi resimt acut situația sufletească mizerabilă.*

Explorând, prin imaginație, toate relele posibile, mă copleșesc grijile, suferințele...

culorile vântului

*(Câteva răspunsuri, ale mele, la întrebări
nicicând adresate mie...)*

1) *Ce vârstă ați vrea să atingeți?*

– Vârsta „fixată”!...și-un minut.

2) *Dacă v-ați putea închipui că nu v-ați fi născut: vă tulbură această închipuire?*

– A mă închipui „nenăscut” echivalează cu a mă imagina „mort”; or, ambele stări îmi sunt, deocamdată, inaccesibile.

3) *Ce vă lipsește ca să fiți fericit?*

– Taman gena fericirii!

4) *Ați prefera să trăiți încă o bună bucată de vreme transformat în animal sănătos? Care ar fi acel animal?*

– Da: o pasăre să fiu aș vrea – un corb, planând sub bolta de azur.

5) *Deplângeți soarta femeilor?*

– Nu...

Nu deoarece, majoritatea, sunt... „bărbate”! Doar câteva vagi reminiscențe mai dovedesc feminitatea acestora. Dacă deplâng totuși soarta lor, este pentru că se complac în această postură nefirească, contra naturii, contra menirii lor.

6) *Ce admirați dumneavoastră la femeie?*

– Eroismul, curajul, unora, de a rămâne „în post” (... la datorie); apoi, zelul de a-și îndeplini menirea cu feminitate!

7) *Care este speranța la care ați renunțat?*

...Că nu am să mai strâng vreodată mâna cu palma aspră a tatei și că nu am să mai pot săruta vreodată obrazul înlăcrimat al mamei...

8) *Ce vă umple de speranță?*

– Că fiecare faptă își are răsplata: în cer și pe pământ!

9) *Admițând că credeți în Dumnezeu, dispuneți de vreun indiciu că el ar avea umor?*

– Nu, nu cred că are... umor. În schimb, are: dragoste, multă dragoste și răbdare; și manifestă teribil de multă toleranță.

10) *Câți bani ați vrea să aveți?*

– Atâția câți am, plus atâția cât are... Gigi Becali; totul de împărțit la doi!

11) *Vă socotiți un bun prieten?*

– Ca prieten, nu sunt grozav; dar, pot fi un aliat sincer, devotat, dacă asta poate ajuta cuiva.

12) *Câți prieteni aveți în prezent?*

– Excluzând membrii familiei, cred că niciunul.

13) *Concepeți prietenia cu o femeie:*

a) înainte de contactul sexual?

b) după contactul sexual?

c) fără contact sexual?

– Neapărat: și-nainte, și după, și-n... timpul...

14) *Considerați Natura un prieten?*

– Da. Natura, da – prietena mea cea mai frumoasă, cea mai armonioasă, cea mai tandră și sălbatică, aspră și bogată, fragedă și sfântă.

15) *Cât de mare poate fi diferența de vârstă într-o prietenie?*

– De la zero, la o sută de ani; de dorit, în cazul meu, să fie situată către limita superioară.

16) *Vă sunteți prieten dumneavoastră înșivă?*

– Nu am încotro – ne suportăm.

17) *Vă puteți aminti la ce vârstă vi s-a părut de la sine înțeles că ceva vă aparține?*

– Nu, nu-mi amintesc...

Mai rău de-atât e faptul că, nici acum chiar, nu sunt convins că ceva mi-ar aparține cu-adevărat.

18) Vă este frică de moarte?

– E un perpetuu gând neliniștitor: este o senzație precum cea pe care ți-o poate stârni ție, ca patron, un elefant dormind în unicul tău magazin cu porțelanuri unice, superbe.

19) Ați vrea să știți cum moare omul?

– Nu, fiindcă atunci aș fi... mort!

20) Ce vă supără la înmormântări?

– Ceremonialul mult prea lung, nesinceritatea și lipsa de empatie, a majorității participanților, față de aparținătorii îndoliați.

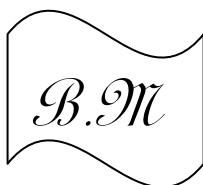
21) Ați sărutat vreodată un mort?

– Nu; doar în gând...

22) Cum de muribunzii nu plâng niciodată?

– Aceștia, cred eu, au trecut deja pragul dintre rău și bine; nu plâng, nici nu râd – au doar sufletele coplesite de uluire!

Dumnezeu din spatele frunzei
(Convorbire cu un călugăr)

*„Doamne, crede Tu în mine,
că mie îmi este greu!...”*

(Convorbirea de mai jos a avut loc, în primăvara anului 2007, la una din mănăstirile aciuete în inima codrilor Moldovei...)

Interlocutor l-am avut pe răbdătorul părinte Casian, imediat după slujba de vecernie săvârșită în interiorul vechii biserici din lemn de molid.

Fiindu-i prezentat de către o persoană, mireană, binecunoscută părintelui, consimțământul, în privința dialogului, a fost acordat imediat, cu bunăvoință și prietenie.

Ne-am așezat pe o bancă de pe marginea unui rondou cu pansele multicolore; discuția noastră s-a înfiripat abrupt și antrenant, în acompaniamentul trilului de mierle, gaițe și pițigoi...)

– Îmi este greu să pot pricepe, părinte, de ce atunci când Dumnezeu, lăsându-i pe Adam și pe Eva în Eden, aceștia încălcându-i porunca, au fost osândiți la viață trudnică, apoi la moarte; și nu numai ei, ci și urmașii acestora: eu, dumneavoastră, el, toți...

În schimb, atunci când Unicul Lui Fiu, venit pe pământ, a fost, în final, batjocorit, umilit, mai apoi ucis, în chipul cel mai crunt posibil, atunci, El, Tatăl, s-a bucurat, iertând omenirea toată, acordând viață veșnică tuturor acelor care cred în El?

Judecând cu mintea omenească, este uriașă totuși diferența între a mânca un măr, oricare ar fi semnificația acelui fruct (oprit!), și uciderea mișelească a Unicului Fiu al Atotputernicului!...

– Mă bucur de interesul dumneavoastră pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Hristos spunea: Cine caută, găsește!

Este necesar să pornim de la un adevăr, anume: atâta timp cât există un Dumnezeu viu, există și taine, lucruri, fenomene pe care cu mintea noastră atât de limitată, nu le putem pricepe, ori acestea nefiindu-ne descoperite întrucât așa a hărăzit Dumnezeu în suveranitatea lui.

Așadar, de ce îi condamnă Dumnezeu pe Adam și Eva pentru un păcat insignifiant, în aparență?

În Biblie se spune că păcatul este păcat, nu există păcate mari, ori păcate mici, așa cum noi le categorisim. Conform textului din Geneza, Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu, având, apoi, libertatea opțiunii morale...

– Răspunsul dumneavoastră, de până acum, mă transpune într-o situație oarecum similară cu cea a parașutistului dintr-o istorioară a lui Anthony de Mello, preot iezeuit...

Iată povestioara:

„Când într-o zi cu vânt intens parașutistul sări din avion, puternicele rafale de vânt îl purtară departe de țintă. Și, întrucât parașuta i se agață prin coronamentul unui arbore înalt, el atârând în gol, începu să strige, cu disperare, după ajutor.

... Într-un târziu cineva veni într-acolo:

– Păi tu cum ai ajuns acolo sus?!

Parașutistul îi povestii. După care îl întrebă:

– Unde sunt?

– Pe un arbore, veni răspunsul...

– Bre, bag mâna-n foc că ești popă.

Străinul rămase uimit.

– Da, așa este, popă sunt; dar de unde știi?!

– Eram sigur, deoarece ceea ce mi-ai răspuns este perfect adevărat, dar pe cât e de just, pe-atât de inutil și de neconcludent îmi este!”

Iertați-mă, părinte... în popor, nu neapărat printre creștinii practicanți, umblă niște... vorbe, precum:

– Dumnezeu nu apare decât atunci când vrea și tot așa dispăre; este și nu este pretutindeni, adică mereu în tranziție. Nu I se poate reproșa „responsabilitatea”, grație celui liber arbitru, de care pomeniți; iar omul a fost plămădit după chipul și asemănarea Sa...

Apoi, se mai zice că... Dumnezeu sună rar, foarte rar și chiar și atunci, cu taxă... inversă! După care... tace!

– Doriți să trecem la anecdote?...

– Iertare, părinte; să continuăm...

De ce a trebuit totuși să moară Isus Hristos pentru noi într-un mod atât de barbar, răstignit fiind pe cruce?

– Sunt mai multe cauze:

– Isus moare răstignit, înălțat spre cer, dar cu privirea și brațele deschise spre lume;

– El moare încet, chinuit, răbdând fără cârtire suferința, cu sângele șiroind pentru spălarea păcatelor lumii.

Ucigându-L în modul cel mai josnic posibil, prin răstignire, prin asta s-a arătat până unde a putut coborî ticăloșia noastră, fiind în stare să-l socotim pe Cel ce era întruchiparea bunătății ca fiind cel mai rău, cel mai nevrednic;

– prin îndurarea morții celei mai rușinoase din partea Fiului lui Dumnezeu, s-a arătat totala smerenie și iubire a Lui pentru noi. Prin urmare, atunci când ne gândim la moartea pe cruce a lui Hristos, să ne aducem aminte de greutatea păcatelor noastre dar, în același timp, și de iubirea nemărginită a Domnului, Cel care a spălat păcatele noastre tocmai în clipa când ne manifestam față de El în modul cel mai ticălos posibil. Aici, pe crucea răstignirii s-au întâlnit cea mai urâtă faptă a păcatului omenesc cu magnifica dovadă a iubirii Domnului: aici, pe cruce, iubirea dumnezeiască a ars păcatul.

... Mai târziu, Adam, alegând să nu se supună lui Dumnezeu, prin aceasta a păcătuț, prin acest păcat întreaga rasă umană fiind „infestată”.

Da, Neascultarea, un păcat aparent mic, deși grav în ochii lui Dumnezeu, aduce moartea asupra tuturor oamenilor, din toate timpurile.

Pavel afirmă că printr-un singur om a intrat păcatul în lume și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina faptului că, prin el, prin Adam, toți au păcătuț.

Natura tuturor oamenilor certifică corectitudinea celor spuse de Pavel. Noi toți știm, din proprie experiență, că nu facem tot ceea ce ar trebui să facem în relația cu Dumnezeu și cu semenii.

Biblia, de asemenea, ne spune, și ne arată, că rădăcinile păcatului sunt împlântate în om, în inima sa, adică în profunzimea ființei sale lăuntrice. Inima, afirmă Ieremia, este nespus de înșelătoare, de vicleană și de stricată! Cine poate să o cunoască?

Biblia ne învață, iar antropologia modernă ne confirmă, că noi toți suntem descendenți ai lui Adam; toți facem parte din familia lui, întreaga rasă umană având natura lui Adam: o inimă păcătoasă! Astfel că, întreaga omenire se află sub osânda divină, din cauza păcătuirii.

– Se pedepsește doar fapta, ori și gândul, părinte?

– În Romani, Pavel face o descriere magistrală a condamnării universale a omului păcătos arătând că păcatul, în esență, nu este doar o anumită faptă. Acesta, păcatul, poate fi o atitudine, de trufie, de pildă, de rebeliune a omului, indiferent că este vorba de iudeu sau grec, de păgânul idolatru sau de religiosul bisericos, ori de micul burghez „moral”.

– De fapt, părinte, ce este păcat? Cine decide ce este și ce nu este păcat?

– Desigur, răspunsul este că Dumnezeu decide; există multe definiții pentru păcat: călcarea legilor lui Dumnezeu, împotrivirea față de voia Sa, etc.

Aceste definiții se pot rezuma astfel: Păcatul este rebeliunea trufașă, independență față de Dumnezeu, în formă activă sau pasivă; exemple de păcat activ sunt: crima, furtul, înșelăciunea...

Păcatul pasiv este mai subtil: a nu ajuta pe cineva, atunci când depinde de tine ca să-l ajuți, atitudinea de neimplicare prin care preferăm să spunem: Doamne, sunt prea ocupat, n-am timp acum pentru Tine.

Cert este că păcătuim cu toții, activ sau pasiv. Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri. Isaia conchide: noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Transferul

nelegiirii noastre, al păcatului nostru asupra lui Hristos, este o altă enigmă pentru mulți oameni.

– Exact: Cum a fost posibil să moară Isus Hristos pentru păcatele tuturor? Nu fiecare este răspunzător pentru păcatele sale?

– Multe religii și secte acceptă realitatea păcatului, dar soluția diferă întotdeauna de cea a creștinismului.

În timp ce creștinismul spune că singura mântuire de păcat este credința în Isus Hristos, și-n moartea Sa ispășitoare pe cruce, alte religii caută mântuirea prin fapte bune și respectarea unor reguli sau legi. Creștinii bibliei denumesc moartea lui Hristos „ispășire”, dragostea și dreptatea lui Dumnezeu sunt implicate în ea. Când Hristos – Dumnezeu întrupat – a murit pe cruce, El a dat satisfacție cerințelor sfinte ale lui Dumnezeu și a primit pedeapsa pentru păcatele tuturor oamenilor.

Tot atât de important este și faptul că moartea lui Hristos dovedește dragostea și grija lui Dumnezeu pentru toți oamenii, chiar și pentru cei care-L urăsc, sau nu doresc să-L cunoască.

Dumnezeu își arată dragostea față de noi, prin faptul că pe când eram încă păcătoși nemântuiți, Hristos vine și moare pentru noi, El, cel neprihănit, își dă viața în chinuri, batjocorit, pentru noi toți, cei nelegiuiți, pentru a ne aduce la Dumnezeu. În biblie se-arată că Hristos a murit o singură dată pentru toți oamenii. Sacrificiul său nu trebuie repetat: „... la sfârșitul veacurilor s-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa sa.”

De ce spune Scriptura că moartea lui Hristos este plata potrivită pentru păcatele întregii umanități? Este „potrivită” că Hristos este Dumnezeu; nimeni, în afara lui Dumnezeu, nu poate plăti pentru păcatele tuturor oamenilor – Dumnezeu fiind acela care fixează „standardul” sfânt. Cine-l poate împlini în afară de Hristos însuși?

Hristos a murit pentru păcatele noastre, plătind prin sacrificiul său prețul răscumpărării. Prin aceasta omul este iertat, „justificat”... A fi „justificat” înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că dreptatea Lui a fost satisfăcută prin moartea înlocuitoare a Fiului

Său, Isus Hristos. El a suportat pedeapsa pentru păcatele noastre și, de asemenea, a înlăturat vinovăția noastră.

– V-aș ruga, părinte, să detaliezi...

– Dumnezeu a venit pentru a ne schimba inima, să scoată răutatea din noi, arătând: bunătate, îndurare, milă, înțelegere – oferindu-ne și puterea pentru a fi ca El!

Noi suntem socotiți neprihăniți, fără pată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Isus Hristos. Lucrarea Sa, de salvare a noastră de la iad și pierzare veșnică, s-a sfârșit. Drumul către Dumnezeu a fost deschis – bariera păcatului a fost înlăturată. Așa încât, pentru a fi pe deplin mântuiți, este nevoie de împreună lucrarea a trei părți:

– Partea lui Dumnezeu: El ne-a iubit așa de mult, încât a dat pe Fiul Său să moară pentru noi.

– Partea lui Isus: El a luat asupra Sa pedeapsa păcatelor noastre pe cruce.

– Partea noastră: Să-L primim, ori să-L refuzăm pe Hristos; dar a trăi fără Hristos înseamnă a muri, a petrece veșnicia fără El.

Iertarea și viața veșnică se dau numai după ce își face și omul partea, respectiv:

– Să recunoască faptul că a păcătuit înaintea lui Dumnezeu; să-și plângă păcatul și să fie gata a se reîntoarce de la orice gând, vorbă, faptă sau obicei rău.

– Să creadă că Isus a murit pe cruce, purtând toată vina și pedeapsa păcatului fiecărui om.

– Să aibă întotdeauna în vedere că Isus însuși a afirmat că a-L urma nu va fi deloc ușor.

– Să-L primească în inimă pe Isus Hristos ca Domn care îl conduce, ca Mântuitor care va șterge păcatele și va sta ca Prieten care să-l călăuzească, fiind veșnic cu tot omul credincios. Să cugete, permanent, asupra dragostei lui Hristos pentru tine.

Cugetă asupra dragostei lui Hristos pentru tine: crucea, umilirea și durerea, trupul Său ținut pe cruce, sângele Său – toate astea pentru iertarea păcatelor noastre.

Dacă dorești să-L primești în inimă, spune următoarea rugăciune, gândind atent la ceea ce spui și faci:

„– Doamne Isuse, recunosc că sunt un păcătos. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Îți deschid ușa inimii mele și Te primesc ca Domn și Mântuitor. Îți mulțumesc că mi-ai iertat păcatele și mi-ai dat viață veșnică.

Ia în stăpânire viața mea și fă din mine persoana pe care Tu o dorești.”

– Care considerați că ar fi scopul vieții omului creștin, părinte Casian?

– Unicul scop al vieții creștinului, frate Mihail, trebuie să fie unirea omului cu Dumnezeu prin desăvârșirea sa sufletească. Această comuniune se înfăptuiește prin îndeplinirea unor condiții exterioare și interioare; cele exterioare ar fi: liniștea, retragerea întru evitarea păcatelor lumești, iar cele interioare se nasc, mai apoi, din pacea omului cu Dumnezeu. Iar această pace se poate dobândi atunci când sufletul nostru nu mai are patimi, când nu mai are răutăți de niciun fel. Împăcându-te cu tine însuși, vei fi în pace cu cerul și pământul!

Pentru dobândirea acestei stări, amintesc rugăciunea Sfântului Efrem:

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale.

Ajută-mă, Doamne, ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin!”

Menirea noastră pe pământ este ca în fiecare clipă legătura mea cu Dumnezeu să fie mai strânsă, apropierea, prietenia cu Dumnezeu să fie mai intimă, dedicându-ne cât mai mult timp pentru aprofundarea relației noastre cu Atotputernicul.

– Vorbiți-mi, rogu-vă părinte Casian, despre păcatele vremurilor noastre, precum și despre cele ale vremurilor ce va să vină...

– Oamenii s-au înrăit și continuă a se înrăi ca niște fiare sălbatice, înșelați fiind de Antihrist.

Nu se mai dă respect părinților, bătrânilor, iar dragostea se usucă.

Curviile, preacurviile, sodomiile, hoțiile și omorurile au devenit tot mai frecvente, fiind pe toate drumurile.

Mulți, foarte mulți, vin în aceste locuri ascunse și sfinte, în mănăstiri, ca să găsească mângâierea sufletului de prea multele tulburări și ispite pe care le întâmpină în viața de zi de zi.

Și toate aceste încercări grele ale sufletului omului se întâmplă pentru că Antihrist tinde să stăpânească peste tot prin felurite tertipuri numai pentru ca să ajungă să înșele oamenii prin năluciri de tot felul, împingându-i la necredință față de Dumnezeu.

Apoi, în fața atâtor tentații, urmate de cumplite valuri de dezamăgire, bietul suflet al omului va obosi, se va mâhni; iar întristarea este pentru suflet precum caria pentru haine...

– Da, deprimarea este frecventă în zilele noastre...

Așa este, ea fiind o cumplită cameră de tortură a sufletului, o durere nespusă și o pedeapsă mai amară decât orice altă osândă. Pentru că ea este asemenea unui vierme veninos care atacă nu numai trupul, ci și sufletul, e ca o molie care roade nu numai oasele ci și gândirea, este un călău perpetuu care chinuie aprig sufletul, vătămându-l, ea este ca o noapte neconținută, ca un incendiu nevăzut care arde mai năprasnic decât orice flacără, este un război fără armistițiu, este o boală care umbrește pentru mulți cele văzute.

Cei aflați într-o asemenea dispoziție, soarele și natura transparentă a aerului par a-i tulbura și imită în miezul zilei o noapte adâncă. Sufletul deprimat își închipuie că e noapte în însuși momentul cel mai luminos al zilei. Fiindcă întunericul nopții nu e așa cum este noaptea deprimării care vine nu potrivit legii firii, ci se încheagă conform întunecării gândurilor. Este înfricoșătoare și greu suportabilă această stare.

Pe omul deprimat nimic nu-l mai bucură, totul îl scoate din sărite, cade în deznădejde, tot ce îl înconjoară i se înfățișează într-o lumină întunecată, nu este un om răbdător, blând, ci cuprins de

nervozitate, urmărește singurătatea; diavolul întristării ia și usucă orice bucurie a sufletului...

De deprimare suferă toți care nu au credință și nădejde în Dumnezeu. Dar, a nu se uita: Dumnezeu ne mai taie, câteodată, creanga de sub picioare pentru a nu uita că știm să zburăm!

Și dacă nu trăim în suferință, nu știm să ne rugăm sincer, iar dacă nu știi să te rogi, nu știi să iubești, iar dacă nu știi să iubești, harul lui Dumnezeu nu poate veni.

– Povestești-mi despre călugărie, despre dumneavoastră, cum ați devenit călugăr?

– Nu oricine poate deveni călugăr, fiindcă, în primul rând nu oricine poate fi ascultător și să se lupte cu sine însuși.

Fiindcă numai cel smerit și împăcat poate rezista încercărilor lumii de astăzi.

Călugăria trebuie să-ți placă și s-o iubești cu toată ființa ta, cu bucurie, altfel...

Aici, în mănăstire, afli parcă mai ușor răspunsul la întrebări precum: cine sunt eu?, dar cei din preajma mea?, care este rostul vieții noastre pe pământ?

Viața fiecărui om este precum un vast domeniu și profund care nu poate fi umplut decât cu prezența lui Dumnezeu.

Vezi, omul încearcă să umple acest imens gol din sufletul său cu: faimă, cunoștințe, putere, diverse sentimente; dar sufletul omului nu se poate mulțumi până când nu va întâlni pe acela care poate schimba omul cu adevărat, transformându-l radical.

În viața noastră sunt două mari taine, două căi care duc spre mântuire: taina căsătoriei și taina comuniunii cu Dumnezeu prin transformarea într-un singur duh cu El.

... Eu calea asta am ales-o.

Aici fiind, nu înseamnă că suntem o comunitate de sfinți, ori că am fi cu mult deasupra celor din viața cea mult învolburată din traiul lumesc. În mănăstire, călugărul este scutit de foarte multe ispite care, în lume, te încearcă la tot pasul...

– *Îmi vine în minte, părinte, o interesantă parabolă cu Tâmplarul și Bețivul; permiteți-mi să v-o spun!*

– *Da...*

– *Bețivul – ajunge în Rai...*

Tâmplarul, bun, credincios – ajunge în iad.

Dumnezeu... interpelat de tâmplar, îi răspunde:

– *Bețivul la fiecare pahar a spus: „Doamne ajută!”*

Pe când tu, de câte ori ți-ai lovit degetul cu ciocanul, îți mai amintești ce ai spus?”

– *Desigur, contează și vorba, dar mai importantă decât vorba este fapta!*

Toată viața noastră trebuie să se desfășoare alături de Hristos, El fiind totul! Departe de El, omul nu poate avea decât tristeți, necazuri, supărări. Hristos nu este nici mâhnire, nici tristețe, nici introvertire: El este viața, este bucuria, este lumina.

– *Cum L-ați descoperit pe Dumnezeu, părinte?*

– *Dumnezeu nu poate fi descoperit decât prin revelație. Dacă nu ar exista Revelația, cunoașterea lui Dumnezeu nu ar fi posibilă oamenilor, deoarece El fiind o ființă spirituală, nu poate fi cunoscut prin simțuri. (Este adevărat: nu toți oamenii pot avea șansa revelației divine...)*

Omul, având dublă natură, trup material și suflet spiritual, aparține ambelor lumi, el aflându-se la întretăierea dintre ele și constituind o fericită îmbinare a acestora. Prin structura ființei sale, dar și prin demnitatea și rostul lui în lume omul este de la început ridicat deasupra tuturor celorlalte făpturi pământești.

Ca toate celelalte făpturi, omul își are originea de la Dumnezeu; dar, în timp ce celelalte ființe apar prin simpla exprimare a voinței divine: „Să fie!”, omul este creat prin lucrare directă, nemijlocită a lui Dumnezeu.

„Și a zis Dumnezeu: Să-l facem pe om după chipul și asemănarea noastră”...

Așadar, omul este constituit din două elemente deosebite, unul material și celălalt spiritual, respectiv din trup și suflet. Dacă trupul omului este luat din pământ, fiind astfel compus din materie, prin aceasta fiind în strânsă legătură cu tot ce este pământesc, sufletul omului este în legătură cu Dumnezeu și cu lumea spirituală. Această parte spirituală a omului este numită uneori suflet, alteori spirit, duh – toate aceste denumiri se referă la aceeași parte spirituală din om.

– O mare nedumerire se ivește atunci când citim Luca 14;26

Încerc să redau: Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul Meu.

Cum se poate interpreta acest text, care este sensul, înțelesul acestuia?

– Traducerea prin verbul „a urî” mie îmi pare a fi dură și nepotrivită...

Oricum, sensul acelor vorbe este de a nu-i iubi și de a nu te îngriji de ei mai mult decât de Dumnezeu; a nu-ți trăi viața după bunul plac, neîngrijindu-te de suflet.

Să știi să renunți la ceea ce îți este mai drag, pentru a da totul lui Dumnezeu.

Valorile acestei lumi, false, egoiste, trebuie disprețuite, trebuie să ne lepădăm de ele.

Numai iubirea către Hristos trebuie să fie mai presus de orice altă iubire...

– Care este diferența dintre suflet, spirit și duh?

– Sufletul se numește psihic dacă în viață nu depășește naturalul, strictul trupesc și duh(spirit), dacă se ridică, prin har și stăruință în bine, la o viață ce depășește naturalul.

După învățătura creștină sufletul este o entitate reală, vie, imaterială și nemuritoare. El străbate trupul material, legat fiind de el, dar transcende și depășește materialitatea trupului.

Omul este „cineva”, nu „ceva”, tocmai datorită sufletului său. Ceea ce face să fie „cineva” este conștiința de sine și capacitatea de reacții conștiente și libere, legate direct de sufletul său. Numai prin suflet omul se poate afirma ca fiind „cineva” conștient și unic și cu voința de a fi și de a se desăvârși continuu și veșnic. Sufletul omului nu se poate defini în esența lui, ci doar descrie în manifestările sale.

Sufletul este, așadar, real și superior trupului, deoarece se întoarce la Dumnezeu, iar trupul în pământ. El, sufletul, nu poate fi ucis odată cu trupul.

Sufletul omului este înzestrat cu rațiune sau minte. De aceea, omul a fost așezat de Dumnezeu ca stăpân al pământului și al făpturilor materiale de pe el.

Omul a știut să se deosebească de celelalte făpturi, precum și de Creatorul său, văzându-se ca o ființă a mâinilor Sale.

Omul este capabil să gândească la cele ce nu sunt de față și alege ceea ce e mai bun din cele cugetate. Mintea omului este judecătoria simțurilor sau a lucrărilor simțurilor și a celor percepute de acestea.

O altă putere a sufletului este simțirea sau sensibilitatea față de cele exterioare sau interioare omului. Simțirea este o facultate a sufletului care percepe și cunoaște lucrurile materiale. Prin simțire omul ia cunoștință de prezența obiectivă a lucrurilor, a viețuitoarelor, a semenilor săi. El formulează, apoi, cu ajutorul minții o anumită atitudine și judecată față de tot ceea ce îl înconjoară.

Sufletul omului este înzestrat cu voință liberă încă de la crearea sa spre a se îndrepta spre ceea ce mintea și simțirea sa îi arată ca fiind demne de urmat. Dorința ființelor iraționale nu se numește voință, căci voința este un elan rațional către un anume lucru.

Trupul omului nu este străin sufletului, ci este potrivit lui, precum și lucrării lui. Trupul este adaptat continuu spiritului sau este imprimat în mod particular de acesta.

– *Părinte Casian, spuneți-mi vă rog, cum poate bietul om... sub vremuri fiind... dacă nu fericit, măcar liniștit și împăcat cu viața să fie?*

– *Pomenesc câteva reguli:*

– *să-și curețe inima de ură, de frică și de egoism;*

– *să-și scutească mintea de preocupări inutile;*

– *să-și simplifice viața;*

– *să dăruiască mai mult și să se aștepte la mai puțin de la alții;*

– *să iubească mai mult pe ai lui semeni;*

– *să fie mulțumit cu trecutul, cât mai bucuros de prezent și optimist față de viitor;*

– *să încercăm să privim în jos nu în sus, deoarece „sus” vei putea vedea oameni care îți vor stârni invidia, gelozia.*

– *Părinte, cum Îl vedeți dumneavoastră pe Atotputernicul, ce însușiri ale Lui vă sunt clare?*

– *Dumnezeu este simplu, neschimbător, veșnic, este necuprins, atotprezent, atotputernic, atotștiutor și, mai ales, drept.*

El este bun, este iubire, lumină – este desăvârșit...

– *Cu ce scop I-a făcut Dumnezeu pe om?*

– *Menirea omului este de a se împărtăși de bucuria de a fi în preajma Lui Dumnezeu, de a cunoaște și iubi, de a-L slăvi și de a-I împlini porunca; ceea ce n-a fost să fie...*

– *Părinte, tot creștinul face semnul sfintei cruci; ce dobândim noi, de fapt, prin acest semn?*

– *Dobândim: binecuvântarea lui Dumnezeu, apoi semnul crucii ne ocrotește de relele trupești, alungă diavoli, ferindu-ne de uneltirile necuratului.*

– *Părinte Casian, vă mulțumesc pentru răbdare și pentru învățătură...*

– *Să-ți fie de folos, frate Mihail!*

(Aici se termină dialogul meu cu părintele Casian...)

Peste vârful molizilor, de pe versantul din fața mănăstirii, o adiere răcoroasă, aducătoare de miresme de rășină, alunecă blând, mângâind cetina.

Sus, pe boltă, un corb planează tăcut, în amurg, fără niciun efort, folosindu-se dibaci de undele înmiresmate ale adierii...

Dialogul meu cu părintele cu ochi de vultur și barba de omăt, a luat sfârșit; aș mai fi vrut, însă, a-l mai întreba, având notate câteva întrebări, dar peste acestea am sărit, le-am evitat, dinadins, nevrând să stric plăcutul echilibru de până acum al convorbirii.

Iată care sunt întrebările mele nerostite părintelui Casian:

– *De ce oare Dumnezeu cel perfect și atât de puternic a creat o lume atât de plină de lipsuri? Bun, ne-a lăsat liberul arbitru, dar de ce oare ne folosim atât de eronat și de greu de această libertate?*

– *De ce are omul dorințe atât de multe care, în bună parte, nu pot fi niciodată satisfăcute, aici, pe pământ?*

– *De ce toată viața noastră nu-i decât durere, exceptând nisaiva amăgiri, parcă anume „născocite” pentru a putea merge înainte? De ce atâtea suferințe, nedreptăți, sărăcie, masacre, atrocități?*

De ce atâtea războaie și sete de înavușire?...

Și, peste toate: de ce totuși atâta tăcere din partea Creatorului?

Apoi, aș mai fi vrut să-l rog pe părinte să-mi comenteze întrebarea șocantă a unui fost episcop de Paris, J.-M. di Falco, o întrebare cutremurătoare, cutezătoare și aluziv disperată, în care mă regăsesc întru totul :

„– Doamne, Te simți bine în pielea mea?...”

... Cu toate aceste nedumeriri, ale mele, care sunt și ale semenilor mei, Ție, Doamne, Îți mulțumesc pentru bucuria de a mă fi putut minuna de frumusețea florilor de câmp, de măreția codrilor, de bolta de azur cu nori pufoși, de minunatele culori ale toamnei în Carpați, precum și de șuierul apei cristaline al pâraielor de munte, cu păstrăvi țâșnind din învolburarea apei, pe sub anini sau aluni cu crengile înmuiate în undele reci ale șuvoiului..

Îți mai mulțumesc, Doamne, pentru favoarea de a fi fost auditorul atâtor concerte de greieri, prin poienile înmiresmate, la apus de soare, din codrii de fag sau de molid, apoi de a fi auzit și văzut ceremonialul nupțial, magnific, al cerbului carpatin, în plină paradă a culorilor toamnei, sau rotitul maiestuos al cocoșului-de-munte de pe culmile înalte, înzăpezite, ale întunecatelor păduri de molid sau jnepeni.

Fie și doar pentru atât, ar trebui să fiu bucuros și recunoscător Ție!

Cuprins

<i>Argument</i>	<i>5</i>
<i>rătăcitor în timp.....</i>	<i>7</i>
<i>oaspete precar al clipei</i>	<i>29</i>
<i>viața ca un ecou.....</i>	<i>37</i>
<i>privighetoarea cu ochii străpunși.....</i>	<i>55</i>
<i>libertatea singurătății.....</i>	<i>77</i>
<i>experiențe internaute</i>	<i>85</i>
<i>tremurul apei pe prund... ..</i>	<i>131</i>
<i>un vraf de gânduri</i>	<i>155</i>
<i>parfum de mere verzi</i>	<i>187</i>
<i>culorile vântului.....</i>	<i>215</i>
<i>Dumnezeu din spatele frunzei.....</i>	<i>221</i>

Aventura

În asta - viață, plină de apăsări
și durități, de contradicții și imprevizibile
întorsături, am ales să merg pe cărarea
tăcerii și a singurătății...

Obosit și înclinat, în beznă
noptii ridic mîna către boltă întinsească:
cîntec ușor, apoi mai tare... bat cu
pumnul - nimic!...

Nimeni să nu fie acasă?!
Chiar nimeni?...

Într-un clișeu, mîna coboară
sleită jos - tot mai jos, aproape, mai
aproape de ceața alba de vînt
care o așteaptă să-și descopere
aventura?

Se lasă seara -
florile castnelui
tot mai luminoase

